

DECIZII RELEVANTE

PRONUNȚATE LA

CURTEA DE APEL IAȘI

ÎN TRIMESTRUL I - 2008

Cuprins

Secția Civilă.....	7
1. Măsuri reparatorii. Restituire în natură cu destinație de spații verzi (Legea nr.10/2001, art.10 alin. 2, art.11 alin. 3; O.U.G. nr.195/2005, art.71; O.U.G. nr.114/2007, art.II).....	7
2. Carte funciară. Întabularea dreptului de proprietate liber de orice sarcini. Sechestru asigurător (Legea nr.7/1996, art.25, 26, 47, 48, 50; O.U.G. nr.92/2003, art.126).....	10
Secția penală.....	17
1. Arestare preventivă. Admisibilitate. Neîndeplinirea uneia dintre condițiile și cazurile de privare de libertate (Codul de procedură penală, art.136 alin.1 lit.d, art.143, art.148 lit.a, f și art.149 ind.1)	17
2. Calificarea greșită a căilor de atac formulată de către condamnat împotriva sentinței prin care s-a dispus revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, ca fiind apel și soluționarea acestuia în complet de doi judecători, deși legea prevede posibilitatea atacării doar cu recurs a hotărârii instanței de fond (Codul de procedură penală art.385 ind.1 alin.1 lit.f teza I și art.447; Codul penal art.86 ind.4)	19
3. Recurs peste termen. Admitere. Casarea hotărârii pronunțate în apel și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe. Efectul suspensiv de executare a hotărârii nedefinitive (Codul de procedură penală, ar.370, art.385 ind.5 și art.415 alin.1)	19
Secția Comercială	21
1. Suspendarea cauzei. Incidența art.244 alin. 1 pct.1 C.pr.civ. Inexistența unei legături cu efecte depline între cauza ce se judecă și altă cauză.....	21
2. Nepronunțarea asupra tuturor aspectelor invocate. Consecințe. Trimiterea cauzei spre rejudecare	21
3. Ordonanță președințială. Neîndeplinirea cumulativă a condițiilor. Consecințe. Respingerea cererii.....	23

4. Neexaminarea tuturor motivelor invocate și nerezolvarea capetelor de cerere cu care instanța a fost investită. Consecințe. Trimiterea cauzei spre rejudecare	24
Secția Contencios administrativ și fiscal	27
1. Cerere întemeiată pe dispozițiile Legii nr.544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, formulată în contradictoriu cu primăria și consiliul local. Calitate procesuală pasivă	27
2. Excepție de nelegalitate a unei hotărâri de consiliu local în cadrul acțiunii ce vizează constatarea nulității absolute a aceleiași hotărâri. Inadmisibilitate	29
3. Decizie a Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Constatarea unor diferențe de preț între listele de prețuri de producător piese de schimb și oferta depusă comisiei de evaluare. Consecințe	30
4. Cerere privind cenzurarea de instanța de contencios administrativ a modului de acordare a burselor de studiu angajaților săi, de instituția de învățământ superior de stat. Actul administrativ producător de efecte juridice	33
5. Funcționar public cu funcție de manager. Cerere de anulare a dispoziției de aprobare a organizării unui concurs de proiecte management și ocuparea postului de director executiv și a graficului de desfășurare a concursului. Admisibilitate.....	35
6. Funcționar public – consilier juridic. Cerere privind acordarea sporului de mobilitate și confidențialitate. Condiții de acordare.....	38
7. Funcționar public. Drepturi salariale stabilite prin acord/contract colectiv de muncă neopozabil angajatorului. Consecințe	40
8. Funcționar public. Decizie privind desemnarea persoanelor cărora urma să li se acorde prime salariale. Evaluarea performanțelor funcționarilor publici, ca atribut al colectivului cu funcție de conducere. Competența instanței de contencios administrativ	43
9. Plângere împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Nerespectarea criteriilor de evaluare. Consecințe	45
10. Plângere împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Neprezentarea algoritmului de calcul și a modalităților de punctare pentru factorii de evaluare stabiliți. Consecințe.....	47
Secția pentru litigii de muncă și asigurări sociale	51

1. Acțiune în răspunderea patrimonială a salariatului, formulată în temeiul dispozițiilor art.270 (1) din Codul muncii. Data nașterii dreptului la acțiune în ipoteza existenței unei decizii de imputare, emisă anterior intrării în vigoare a Legii nr.53/2003	51
2. Caracterul activității președintelui asociației de proprietari. Raport de muncă sau activitate desfășurată în baza unei convenții civile de prestări servicii. Distincții	55
3. Aplicarea Legii nr.220/2007 privind modificarea coeficienților de multiplicare pentru salariile personalului didactic din învățământul preuniversitar	57
4. Includerea sumelor obținute de fostul salariat în acord global în calculul punctajului mediu anual, în ipoteza înscrierii la pensie pentru munca depusă și limită de vârstă, sub imperiul Legii nr.19/2000.....	61
5. Plata sporului convenit ca urmare a caracterului clinic al spitalului. Aplicarea acestui spor la salariul de bază prevăzut de anexa nr.1 pct.I din O.U.G. 115/2004	64
6. Aplicarea dispozițiilor art.269 (1) C.muncii referitoare la răspunderea patrimonială a angajatorului față de salariat, în cazul accidentelor de muncă	70
7. Neacordarea creșterilor salariale prevăzute de O.R. nr.10/2007 pentru personalul bugetar salarizat conform O.U.G. nr.24/2000 magistraților. Discriminare.....	77
Secția pentru cauze cu minori și familie.....	85
1. Articolul 61 alin.2 din Legea nr.273/2004 privind regimul juridic al adopției. Competența exclusivă a instanțelor judecătorești române de a judeca cereri privind adopția	85
2. Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.89 (2) din Legea nr.272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.....	85
3. Păstrarea relațiilor personale dintre părinte și copil. Promovarea interesului superior al copilului. Incidența art.8 alin.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului	87

4. Contestație în anulare specială. Interpretarea și aplicarea art.318 teza a II-a C.pr.civ.....	87
--	----

Secția Civilă

1. Măsurii reparatorii. Restituire în natură cu destinație de spații verzi (Legea nr.10/2001, art.10 alin. 2, art.11 alin. 3; O.U.G. nr.195/2005, art.71; O.U.G. nr.114/2007, art.II)

Faptul că spațiul verde nu este bine întreținut sau este exploatat necorespunzător, nu înseamnă că acesta și-a pierdut destinația și utilitatea prevăzută în planurile urbanistice pentru aglomerările urbane, fiind astfel afectat utilității publice.

Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr.22 din 06.02.2008

Reclamanta T.M., prin notificarea adresată Primarului Mun. Bîrlad, solicită restituirea în natură a terenului în suprafață de 356 m.p., despăgubiri pentru construcțiile și anexele gospodărești demolate, în temeiul Legii nr.10/2001.

Prin dispoziția nr.2135 din 7 iulie 2005, se respinge cererea de restituire în natură, cu motivarea că terenul nu este liber, fiind ocupat de blocuri de locuințe și lucrări de sistematizare, cererea pentru acordarea despăgubirilor bănești și se propun măsuri reparatorii prin echivalent, constând în titluri de valoare nominală sau acțiuni la societățile comerciale, tranzacționate pe piața de capital.

Tribunalul Vaslui, prin sentința civilă nr.1592 din 4 aprilie 2006, păstrată ce Curtea de Apel Iași prin decizia civilă nr.1621 din 22 noiembrie 2006, admite acțiunea introdusă de reclamanta T.M. în contradictoriu cu Primarul Mun. Bîrlad, anulează dispoziția și dispune:

- obligă Primarul Mun. Bîrlad să restituie reclamantei terenul în suprafață de 319,16 m.p., situat în Bîrlad, pe amplasamentul identificat în schița anexă nr.2 la raportul de expertiză;

- constată că reclamanta este îndreptățită la despăgubiri pentru construcțiile demolate în limita sumei de 6.257 RON, despăgubiri care să fie acordate potrivit legii speciale, privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate abuziv, Titlul VII din Legea nr.247/2005;

- respinge acțiunea reclamantei îndreptată împotriva Consiliului Local Bîrlad pentru lipsa calității procesual-pasive;

- respinge cererea reclamantei pentru obligarea pârâților la plata sumei de 1.800.000.000 lei, cu titlul de despăgubiri;

- obligă Primarul Mun. Bîrlad să achite reclamantei cheltuieli de judecată în sumă de 1.460 RON;

- obligă reclamanta să consemneze în contul expertului A.C. suma de 245 RON, reprezentând diferență onorariu expert.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că, reclamanta în baza Legii nr.10/2001 a formulat notificare prin care a solicitat restituirea în natură a terenului în suprafață de 356 m.p., situat în Bîrlad, str. V., nr.52, teren liber, iar pentru casa de locuit și anexele gospodărești care au existat pe acest teren – despăgubiri.

Reclamanta a făcut dovada că este moștenitoarea defuncțiilor N.Ș. și N.S., foștii proprietari ai imobilului și că a formulat notificarea în conformitate cu dispozițiile Legii nr.10/2001.

Prin dispoziția nr.2135 din 07 iulie 2005, i s-a respins cererea pentru restituirea în natură a terenului în suprafață de 356 m.p., cu motivarea că este ocupat de blocuri de locuințe și lucrări de sistematizare aferente acestora, cât și cererea pentru acordarea despăgubirilor bănești și s-au propus măsuri reparatorii prin echivalent, constând în titluri de valoare nominală sau acțiuni la societățile comerciale tranzacționate pe piața de capital în valoare de 49.781.704 lei.

Prin raportul de expertiză tehnică efectuată în cauză s-a dovedit că terenul este liber, fără construcții și neafectat de utilități publice, conform anexei 2. Prin aceeași expertiză s-a evidențiat că există două chioșcuri din metal aparținând S.C. „N.” S.R.L. și S.C. „A.C.” S.R.L., și împrejmuiri din plasă de sârmă, ridicate de către cetățenii din zonă, construcții demolabile, situație în care s-a reținut că sunt aplicabile dispozițiile art.10 alin. 3 din Legea nr.10/2001, terenul putând fi restituit în natură, liber, fără construcții.

Obiecțiunile formulate de Primarul Mun. Bîrlad la raportul de expertiză întocmit în cauză, s-au respins ca tardive, cu motivarea că au fost depuse la al treilea termen de judecată.

S-a mai reținut că valoarea construcțiilor demolate este mai mare decât cea stabilită prin dispoziția contestată, evaluare făcută în raport de dispozițiile art.11 alin. 5 și 6 din Legea nr.10/2001.

În ceea ce privește cererea reclamantei pentru acordarea despăgubirilor bănești, în cuantum de 1.800.000.000 lei s-a reținut ca nefondată, cu motivarea că este îndreptățită la restituirea în natură a terenului, că imobilele demolate nu au valoarea reactualizată pretinsă iar față de modificările aduse Legii nr.10/2001 prin Legea nr.247/2005, măsurile reparatorii prin echivalent, se acordă potrivit Titlului VII din ultima lege enunțată.

Față de obiectul litigiului, s-a admis lipsa calității procesuale pasive a pârâtului Consiliul Local al Municipiului Bîrlad.

În calea de atac a apelului declarat de Primarul Mun. Bîrlad, Curtea a constatat că:

Potrivit dispozițiilor art.11 alin. 3 din Legea nr.10/2001 cu modificările ulterioare, „în cazul în care construcțiile expropriate au fost integral demolate și lucrările pentru care s-a dispus exproprierea ocupă terenul parțial, persoana îndreptățită poate obține restituirea în natură a părții de teren rămase libere, pentru cea ocupată de construcții noi, autorizate, cea afectată servitutilor legale

și altor amenajări de utilitate publică a localităților urbane și rurale, măsurile reparatorii stabilindu-se în echivalent”.

Or, din probele administrate în cauză, respectiv planșele fotografice depuse de însăși reclamanta-intimată, coroborate cu cele depuse de apelantul-intimat Primarul Mun. Bîrlad, Curtea constată că terenul în litigiu revendicat de reclamantă este afectat de servituți și utilități urbane, nefiind susceptibil a fi retrocedat în natură.

Parte din acest teren este ocupat de trotuare, o parte este ocupat de un post „trafo”, iar restul reprezintă spațiu verde prevăzut ca atare în detaliile de sistematizare.

Faptul că respectivul spațiu verde nu este bine întreținut, sau că este prost exploatat, nu înseamnă că acesta și-a pierdut destinația și utilitatea prevăzută în planurile urbanistice pentru aglomerările urbane, fiind astfel afectat utilității publice.

Importanța unor asemenea spații rezultă și din legislația adoptată de România, dată fiind necesitatea îndeplinirii angajamentelor asumate în procesul de integrare europeană.

În acest sens prin art.71 din Legea nr.265/2006 privind protecția mediului, modificată și completată prin O.G. nr.114/2007, s-a prevăzut expres că „schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea acestora sau strămutarea lor este interzisă, indiferent de regimul juridic al acestora.

Aceste dispoziții exprese sunt apoi reluate și prin dispozițiile art.96 alin. 2 pct.11 care enunță din nou obligația autorităților publice locale de a nu schimba destinația terenurilor amenajate sau prevăzute ca spații verzi în documentațiile de urbanism, de a nu reduce suprafețele acestora ori obligația de a nu le strămuta.

Toate aceste demersuri sunt strict necesare în vederea asigurării de către autoritățile locale – așa cum se prevede expres și prin art.II al O.G. nr.114/2007, din terenul intravilan o suprafață de spațiu verde de minimum 20 m.p./locuitor, până la data de 31 decembrie 2010 și de minimum 26 m.p./locuitor până la data de 31.12.2013.

Ca atare, Curtea constată pe baza planșelor fotografice depuse la dosar, dar și a situației de fapt menționate în toate expertizele efectuate în cauză că terenul revendicat de către contestatoare are destinația de spațiu verde, având rolul de a reduce densitatea dintre construcțiile edificate, astfel încât în cauză sunt aplicabile dispozițiile prevăzute în teza a II-a a punctului 3 din art.10 al Legii nr.10/2001, situație în care restituirea în natură nu este posibilă, astfel încât măsurile reparatorii urmează a fi stabilite în echivalent.

În consecință, pentru toate cele ce preced, Curtea, în temeiul dispozițiilor art.296 C.proc.civ. va admite apelul formulat de Primarul Mun. Bîrlad, schimbând în tot sentința civilă nr.1592 din 04.08.2006 a Tribunalului Vaslui, în sensul că va respinge ca nefondată contestația formulată de reclamanta T.M.,

menținând astfel ca legală și temeinică dispoziția nr.2135 din 07.07.2005 emisă de Primarul Municipiului Bîrlad.

2. Carte funciară. Întabularea dreptului de proprietate liber de orice sarcini. Sechestrul asigurător (Legea nr.7/1996, art.25, 26, 47, 48, 50; O.U.G. nr.92/2003, art.126)

Transmiterea dreptului real în favoarea petentei, care a avut loc prin hotărâre judecătorească ce ține loc de act de vânzare-cumpărare, este ulterioară sechestrului instituit ca măsură asigurătorie de indisponibilizare a bunului imobil. Produce pe deplin efectele juridice prevăzute de lege, fiind opozabilă tuturor celor care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului, astfel încât nu se va putea da curs cererii acestora de a proceda la întabularea bunului.

Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr.60 din 22.02.2008

Prin sentința civilă nr.3242/26.03.2007 pronunțată de Judecătoria Iași s-a admis cererea petentei S.C. „D.C.” SRL Iași, în contradictoriu cu intimatele S.C. „L.” SA Iași și D.G.F.P.-Iași, desființându-se încheierea nr.50443/30.10.2006 și întabularea în cartea funciară nr.5348 a municipiului Iași a dreptului de proprietate al petentei, liber de orice sarcini privind imobilul compus din parcelele de teren construite și neconstruite conform sentinței civile nr.1554/21.06.2006 pronunțată de Tribunalul Iași (irevocabilă):

- 70/3 (2861/1/3) – 664,68 m.p. categoria de folosință – alte terenuri;
- 64 (2823/1) – 664,68 m.p. –categoria de folosință – construcții, cu rezervorul C.50 de 750 m.c.;
- 65 (2823/2) – 22,50 mp categoria de folosință construcții, cu stația de pompare C 51;
- 66 (2823/3) – 209,60 mp categoria de folosință – construcții, cu rezervorul C 52 de 750 m.c.;
- 71 (2861/2) – 342,31 mp categoria de folosință – alte terenuri;
- cca. 500 mp din DS 11 și CAT 2794/1, reprezentând cale de acces.

Pârâtele au fost obligate în solidar, la plata către petentă a sumei de 508,3 lei cheltuieli de judecată, din care 500 lei onorariu apărător, 8 lei taxă judiciară de timbru și 0,3 timbru judiciar .

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

Probele administrate în cauză (sentința civilă nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași, certificat de atestare fiscală nr.146158/23.10.2006 emisă de către D.E.F.P.L. – Activitatea de Taxe și Impozite Locale, încheierea nr.511/26.01.2000 emisă de către O.C.P.I.-Iași – Serviciul de Publicitate Imobiliară, dovada comunicării încheierii, Extras de Carte Funciară pentru

informare - cartea funciară nr.5348 (filele 16 - 26) , rezultă că plângerea petentei este întemeiată .

Instanța a constatat că, sunt îndeplinite dispozițiile art.47 alin. 1 și 2 și art.48 alin. 1 din Legea nr.7/1996, republicată, a cadastrului și publicității imobiliare, în sensul că s-a solicitat intabularea sentinței civile nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași, care este pronunțată cu respectarea dispozițiilor legale, identifică imobilul.

De asemenea, reiese că înscrierea antecontractului a fost efectuată în Cartea Funciară sub nr.22190/14.10.2004, anterior sechestrului intimitei D.G.F.P.-Iași, în condițiile art.25 alin 1 din Legea nr.7/1996, republicată, a cadastrului și publicității imobiliare, fiind opozabilă terților, așa cum s-a reținut cu autoritate de lucru judecat prin sentința menționată mai sus .

Totodată, instanța reține că, în speță nu poate fi reținută incidența art.126 alin. 8 din O.G. nr.92/2003 republicată, modificată și completată, privind Codul de procedură fiscală, atât timp cât sechestrul a fost notat în cartea funciară ulterior înscrierii antecontractului, nefiind îndeplinite condițiile acestui text de lege, care condiționează îndeplinirea de acte ulterioare înscrierii, ori, în cauză, prin sentința civilă s-a reținut că odată cu achitarea prețului s-a efectuat și predarea primirea, deci și transferul dreptului de proprietate.

Mai mult decât atât, instanța mai reține că petenta este înregistrată la organele fiscale și achită impozitele aferente acestui imobil.

În aceste condiții, instanța, constatând că plângerea este întemeiată, a admis plângerea, a dispus desființarea încheierii nr.50443/30.10.2006 emisă de către O.C.P.I.-Iași – Serviciul de Publicitate Imobiliară a dispus intabularea în cartea funciară nr.5348 a municipiului Iași a dreptului de proprietate al petentei, liber de orice sarcini, privind imobilul compus din parcele de teren construite și neconstruite, conform sentinței civile nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași, irevocabilă .

Împotriva acestei sentințe a declarat apel D.G.F.P.-Iași care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin decizia civilă nr.690/10 octombrie 2007 pronunțată de Tribunalul Iași s-a respins apelul formulat de pârâta D.G.F.P.-Iași împotriva sentinței civile nr.3242/26.03.2007 a Judecătoriei Iași, sentință ce a fost păstrată. Apelanta a fost obligată să plătească intimitei S.C. „D.C.” SRL suma de 40.000 RON cheltuieli de judecată în apel.

În pronunțarea soluției, instanța de prim control judiciar a reținut următoarele:

Reclamanta S.C. „D.C.” S.R.L. a solicitat în contradictoriu cu intimatele S.C. „L.” S.A. și D.G.F.P.-Iași anularea încheierii nr.50443/30.10.2006 emisă de O.C.P.I.-Iași.

Prin încheierea nr.50443/30.10.2006 s-a respins cererea petentei S.C. „D.C.” S.R.L. de intabulare a dreptului de proprietate în conformitate cu

dispozițiile art.126 alin. 8 C.pr.fisc., deoarece imobilul este grevat de sarcini în favoarea D.G.F.P. Iași.

Instanța de control judiciar reține că la data de 11.10.2004, între petenta SC „D.C.” SRL și intimata SC „L.” SA, s-a încheiat un antecontract de vânzare cumpărare pentru imobilul înscris în cartea funciară nr.5348 a municipiului Iași, compus din parcele de teren construite și neconstruite :

- 70/3 (2861/1/3) – 664,68 m.p. categoria de folosință – alte terenuri;
- 64 (2823/1) – 664,68 m.p. categoria de folosință – construcții, cu rezervorul C 50 de 750 m.c.;
- 65 (2823/2) – 22,50 m.p. categoria de folosință construcții, cu stația de pompare C 51;
- 66 (2823/3) – 209,60 m.p. categoria de folosință – construcții, cu rezervorul C 52 de 750 m.c.;
- 71 (2861/2) – 342,31 m.p. categoria de folosință – alte terenuri;
- cca. 500 m.p. din DS 11 și CAT 2794/1, reprezentând cale de acces, pentru suma de 1.050.000.000 ROL, sumă ce a fost achitată în tranșe până la data de 22.12.2004.

La data de 12.10.2004, antecontractul menționat mai sus a fost încheiat în formă autentică sub nr.2391, promisiune de vânzare cumpărare ce a fost notată în Cartea Funciară sub nr.22190/14.10.2004.

După notarea promisiunii de vânzare în favoarea petentei, s-au mai notat în cartea funciară sechestrul în favoarea D.G.F.P. Iași și somația de plată în favoarea CEB BRD Iași, sub numerele 25621/2004 și respectiv 2119/2005.

Ulterior, prin sentința civilă nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași s-a constatat că între petenta SC „D.C.” SRL și intimata SC „L.” SA, s-a încheiat un contract de vânzare cumpărare pentru imobilul înscris în cartea funciară nr.5348 a municipiului Iași.

Instanța de apel constată că sentința civilă nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași este opozabilă pârâtei-recurente D.G.F.P.-Iași incidente fiind în speță dispozițiile art.26 alin. 1 și 2 din legea nr.7/1996 potrivit cărora drepturile reale dobândite prin efectul legii, prin expropriere sau prin hotărâri judecătorești, sunt opozabile față de terți, fără înscriere în cartea funciară.

De asemenea instanța de apel reține că actul de dispoziție (antecontractul nr.2391/12.10.1994) încheiat de S.C. „L.” S.A. este anterior notării sechestrului de către D.G.F.P.-Iași iar sentința civilă nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași nu poate fi considerată ca fiind act de dispoziție al debitorului ale cărui bunuri au fost sechestrate, ci este pronunțată în contra voinței debitorului, în executarea obligației asumate prin antecontract în temeiul dispozițiilor legale ce îndrituiesc instanța să pronunțe hotărâri ce țin loc de acte de vânzare-cumpărare definitivând efectele produse de antecontract.

Tribunalul reține de asemenea ca neîntemeiat motivul de apel invocat de apelantă prin care a invocat dispozițiile art.42 alin. 2 din legea 7/1996 respectiv pierderea efectului intenției de a înstrăina prin trecerea unui termen de 2 luni de

la data înregistrării cererii. Întrucât înscrierea efectuată de intimata S.C. „D.C.” S.R.L. reprezintă o notare a antecontractului, efectul de opozabilitate păstrându-se pe toată durata existenței înscrierii, și nu o notare a intenției de a înstrăina.

În considerarea celor expuse, tribunalul în baza art.296 C.proc.civ. a respins apelul și a păstrat sentința apelată.

Împotriva acestei decizii a formulat recurs pârâta D.G.F.P.-Iași criticând hotărârea atacată ca fiind nelegală pentru cazul de casare înscris în art.304 pct.9 C.proc.civ.

În motivarea recursului pârâta a arătat că soluția instanței de fond – păstrată prin respingerea apelului – este pronunțată cu aplicarea greșită a dispozițiilor legale atunci când a admis acțiunea petentei SC „D.C.” SRL Iași, dispunând intabularea în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra imobilului din litigiu.

Arată recurenta că antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat cu intimata S.C. „L.” SA la data de 12.10.2004 a fost înregistrat la Biroul de Carte funciară sub nr.22190/13.10.2004. Ulterior susține recurenta că a procedat la data de 16.11.2004 la instituirea unui sechestrul asigurător asupra bunului promis spre vânzare ce a fost înregistrat la Biroul de Carte funciară sub nr.25621 și 8122 din 22.11.2004 având proprietar al imobilului de la acea dată S.C. „L.” SA Iași.

Arată recurenta că instanța de fond și apel nu a avut în vedere că în momentul instituirii sechestrului nu era înregistrat la Biroul de carte funciară decât acel antecontract încheiat între intimata-petentă și S.C. „L.” SA care nu produce în sensul dispozițiilor art.971 C.civ. efectul transmiterii dreptului de proprietate, astfel încât instituirea sechestrului și înregistrarea acestuia sunt valabile, producând efectele juridice corespunzătoare.

Argumentează recurenta că într-adevăr există o hotărâre judecătorească care ține loc de act de vânzare-cumpărare însă respectiva hotărâre nu le este opozabilă întrucât nu au figurat ca parte în litigiul respectiv.

Instanța avea obligația să țină cont de instituirea sechestrului ce a fost aplicat, astfel încât nu ar fi fost posibil pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act de vânzare-cumpărare. Pronunțarea unei atare hotărâri s-a efectuat cu încălcarea dispozițiilor art.126 alin. 8 din O.G. nr.92/2003.

Antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat nu poate fi asimilat unui act de dispoziție cum greșit a reținut instanța de fond întrucât antecontractul nu poate transmite proprietatea asupra bunurilor.

Se susține că prin dispozițiile art.42 alin. 2 din Legea 7/1996 legiuitorul a prevăzut expres că înscrierea intenției de înstrăinare își pierde efectul prin trecerea unui termen de 2 luni de la data înregistrării cererii, dispoziții în considerarea cărora recurenta arată că între momentul înscrierii intenției și cea prin care SC „D.C.” SRL a devenit proprietar doar o perioadă ce depășește cu mult termenul de 2 luni în care intenția ar fi putut produce efecte, astfel încât

sechestrul instituit își produce efectele legale ceea ce conduce la netemeinicia plângerii formulate.

Recurenta arată că în mod greșit instanța de apel a stabilit în sarcina sa cheltuieli de judecată datorate în cuantum de 40.000 RON. Suma la care a fost obligată nu este dovedită cu înscrisuri putând fi o eroare de dactilografie.

În drept sunt invocate dispozițiile art.304 pct.9 C.proc.civ., solicitându-se admiterea recursului în sensul criticilor formulate.

Intimata S.C. „D.C.” SRL Iași a formulat întâmpinare solicitând admiterea în parte a recursului promovat doar în privința cheltuielilor de judecată datorate în apel, respectiv modificarea în parte a deciziei recurate în sensul obligării apelantei la plata de cheltuielilor de judecată în cuantum de 1.000 lei și menținerea celorlalte dispoziții ale deciziei atacate.

Intimata arată că celelalte motive de recurs sunt neîntemeiate. Greșit arată recurenta că nu îi este opozabilă hotărârea judecătorească care ține loc de act de vânzare-cumpărare pe considerentul că nu ar fi fost parte în cauza respectivă, opozabilitatea rezultând din dispozițiile art.26 alin. 2 din Legea 7/1996 potrivit cărora drepturile reale dobândite de orice persoană prin hotărâre judecătorească sunt opozabile față de terți, fără înscrierea în cartea funciară, iar pe de altă parte sentința civilă nr.1554/21.06.2006 pronunțată de Tribunalul Iași are opozabilitate în virtutea dreptului de proprietate a notării antecontractului în executarea căruia a fost pronunțată. Corect instanța de fond a reținut că prin notarea antecontractului în cartea funciară sub nr.22190/14.10.2004, anterior sechestrului instituit de recurentă, a devenit opozabil recurentei. Faptul că ulterior dreptul de proprietate a fost transmis prin îndeplinirea obligațiilor promitentului-vânzător din antecontract nu face ca sechestrul să fie opozabil promitentului-cumpărător, întrucât acesta din urmă a dobândit proprietatea liber de orice sarcini.

Susține intimata prin întâmpinare că în mod corect s-a reținut că actul de dispoziție din partea S.C. „L.” SA Iași nu este ulterior sechestrului, ci anterior acestui moment întrucât pronunțarea hotărârii a definitivat – în contra voinței debitorului – efectele produse de antecontractul ce era opozabil terților prin notarea lui în cartea funciară.

Arată intimata că aspectele referitoare la înființarea sechestrului asupra imobilelor proprietatea vânzătoarei și a vânzării imobiliare operată în favoarea petentei SC „D.C.” SRL a fost analizată irevocabil prin sentința civilă nr.1554/2006 a Tribunalului Iași.

Susține intimata că înscrierea realizată în cartea funciară sub nr.22190/14.10.2004 este o notare a antecontractului de vânzare-cumpărare și nu o notare a intenției de a înstrăina cum greșit susține recurenta. Efectele notării au fost corect interpretate atât cu ocazia pronunțării hotărârii care să țină loc de act de vânzare-cumpărare, cât și în momentul admiterii plângerii împotriva încheierii de carte funciară.

Sub aspectul cheltuielilor de judecată arată intimata că recursul este fondat întrucât cheltuielile de judecată reprezentând onorariu de avocat au fost dovedite în cuantum de 1000 RON conform facturii depusă la dosar odată cu împuternicirea avocațială.

Analizând actele și lucrările dosarului, raportat la motivele de recurs învederate și dispozițiile legale incidente în cauză, curtea constată că recursul este întemeiat având în vedere următoarele considerente:

Instanțele au soluționat litigiul cu încălcarea dispozițiilor înscrise în Legea nr.7/1996 și ale art.129 din O.G. nr.92/2003 (r), hotărârile atacate în cauză fiind nelegale întrucât au fost pronunțate cu încălcarea și interpretarea greșită a dispozițiilor legale incidente în cauză, având în vedere următoarele considerente:

Prin reglementarea instituită prin Legea 7/1996, efectul înscrierii în cărțile funciare este doar cel al opozabilității față de terți, rangul înscrierilor fiind determinat de ordinea înregistrării cererilor.

Este adevărat – astfel cum susține intimata-petentă – că, potrivit dispozițiilor art.26 alin. 2 din Legea 7/1996, drepturile reale dobândite de orice persoană „prin efectul legii, prin expropriere sau prin hotărâre judecătorească” sunt opozabile față de terți fără înscriere în cartea funciară.

Însă la data înregistrării sechestrului asigurator la Biroul de carte funciară sub nr.25621 și 8122 din 22.11.2004 intimata S.C. „D.C.” SRL Iași nu avea un drept real asupra imobilului, proprietar al imobilului la data respectivă, era S.C. „L.” SA Iași.

La momentul instituirii sechestrului de către recurenta D.G.F.P.-Iași, respectiv 16.11.2004, era înregistrat într-adevăr la Biroul de carte funciară promisiunea de vânzare-cumpărare autentificată sub nr.2391/12.10.2004 la BNP Cubașa prin care S.C. „L.” S.A. Iași se obligă către petenta SC „D.C.” SRL Iași să-i vândă parcelele de teren construite și neconstruite pe care le avea înscrise în cartea funciară nr.5348. Antecontractul de vânzare-cumpărare a fost înregistrat în cartea funciară sub nr.22190/13.10.2004, înscris care nu are efect translativ de proprietate drept pentru care instituirea sechestrului și înregistrarea acestuia produce pe deplin efectele juridice prevăzute de art.129 alin. 9 din O.G. nr.92/2003 (r).

Nu poate fi primită apărarea intimatei-petente potrivit căreia sentința civilă nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași, hotărâre ce ține loc de act de vânzare-cumpărare are opozabilitate în virtutea dreptului de proprietate al notării antecontractului în executarea căruia a fost pronunțată. Astfel cum s-a arătat, notarea antecontractului în cartea funciară sub nr.22190 din 14.10.2004 nu conduce la opozabilitatea acestuia față de recurentă, prin efectul dispozițiilor art.26 alin. 1 și 2 din Legea 7/1996 întrucât la data respectivă petenta nu avea un drept real asupra imobilului litigios.

Sentința civilă nr.1554/21.06.2006 a Tribunalului Iași prin care s-a pronunțat o hotărâre care ține loc de act de vânzare-cumpărare nu poate dobândi opozabilitatea ca efect al dreptului de prioritate al înscrierii antecontractului în

executarea căruia a fost pronunțată. Pronunțarea unei asemenea hotărâri judecătorești presupune că actul invocat de părți nu a transferat prin el însuși proprietatea asupra bunului și de aceea hotărârea judecătorească pronunțată în atare condiții constituie actul de proprietate, fiind constitutivă de drepturi.

Drept consecință, nașterea antecontractului de vânzare-cumpărare nu prezintă relevanță juridică pentru că nu se referă la transmiterea unui drept real, astfel încât nu sunt aplicabile dispozițiile art.26 alin. 2 din Legea 7/1996 care reglementează opozabilitatea drepturilor reale dobândite prin hotărâri judecătorești.

Transmiterea dreptului real în favoarea petentei ce a avut loc prin hotărârea judecătorească ce ține loc de act de vânzare-cumpărare este ulterioară sechestrului instituit de recurentă ca măsură asiguratorie de indisponibilizare a bunului imobil producând pe deplin efectele juridice prevăzute de lege. Fiind vorba de un imobil sechestrat, înscrierea sechestrului în cartea funciară este opozabilă tuturor celor care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv, astfel încât nu se va putea da curs cererii petentei SC „D.C.” SRL Iași de a proceda la intabularea imobilului.

Cum efectul juridic al înscrierii în cartea funciară este cel referitor la opozabilitatea față de terți a intabulării și a notării – atunci când se realizează la cerere în anumite cazuri, ori de informare a terților (specific notării), diferențiere analizată prin considerentele mai sus expuse, urmează a fi înlăturate ca lipsite de relevanță juridică criticile recurente referitoare la nereținerea dispozițiilor înscrise în art.40 alin.1 din Legea 7/1996 întrucât acestea nu își găsesc aplicabilitatea în cauză.

Așa fiind, constatându-se că hotărârile judecătorești recurate sunt pronunțate cu aplicarea și interpretarea greșită a dispozițiilor legale, incident în cauză fiind motivul de recurs înscris în art.304 pct.9 C.proc.civ. urmează ca recursul petentei D.G.F.P.-Iași să fie admis. În baza art.312 C.proc.civ. decizia civilă nr.690/10.10.2007 pronunțată de Tribunalul Iași va fi modificată în tot, urmând ca apelul exercitat de pârâtă să fie admis conform dispozițiilor art.296 C.proc.civ. Drept consecință a schimbării în tot a sentinței civile nr.3242/26.03.2007 a Judecătoriei Iași urmează a se respinge în temeiul art.50 din Legea 7/1996 plângerea formulată de SC „D.C.” SRL Iași împotriva încheierii nr.50443 din 30.10.2006 pronunțată de O.C.P.I., încheiere ce va fi menținută ca legală și temeinică. Respingerea plângerii petentei va face inoperant art.274 C.proc.civ.

Secția penală

1. Arestare preventivă. Admisibilitate. Neîndeplinirea uneia dintre condițiile și cazurile de privare de libertate (Codul de procedură penală, art.136 alin.1 lit.d, art.143, art.148 lit.a, f și art.149 ind.1)

Ipotezele cuprinse în art.148 alin.1 lit.a din Codul de procedură penală sunt alternative. Pentru ca textul să poată fi aplicat, este necesar să existe dovezi în sensul că inculpatul a dispărut de la domiciliu ori a făcut pregătiri în acest sens, în scopul de a se sustrage de la desfășurarea procesului penal ori de la executarea pedepsei.

Curtea de Apel Iași, încheierea penală nr.5 din 21 ianuarie 2008

Prin încheierea de ședință nr.2 din 17.01.2008, Tribunalul Iași a admis propunerea Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași și pe cale de consecință, în baza art.149 ind.1 C.pr.pen., raportat la art.136, 143, 146 și 148 alin.1 lit.a și f C.pr.pen. a dispus arestarea preventivă a inculpatului S.M., cercetat pentru săvârșirea a două infracțiuni de tentativă de omor calificat, prevăzută de art.20 raportat la art.174, 175 lit.,i” C.pen., cu aplicarea dispozițiilor art.33 lit.,a” C.pen., pentru o perioadă de 29 zile, începând cu data de 17.01.2008 și până la 14.02.2008.

S-a dispus emiterea de îndată a mandatului de arestare preventivă pe numele inculpatului S.M.

În motivarea încheierii s-a subliniat că în cauză sunt indicii temeinice din care rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte de urmărire penală a comis două tentative la infracțiunea de omor calificat prevăzute de art.20 raportat la art.174, 175 lit.,i” C.pen., constând în aceea că, în seara zilei de 15.01.2008, aflat în stare de ebrietate, s-a deplasat la un bar din satul T. jud. I. iar aici, pe fondul unui conflict anterior, a lovit cu un topor în cap pe numitul A.D. și cu un târnăcop în zona stângă a abdomenului pe numitul D.D., după care s-a ascuns și s-a sustras de la cercetări până în dimineața zilei de 17.01.2008.

S-a constatat că în cauză sunt incidente dispozițiile art.148 alin.1 lit.,a” și 148 alin.1 lit.,f” C.pr.pen., pericolul pe care l-ar prezenta inculpatul pentru ordinea publică, dacă ar fi lăsat în libertate, fiind unul cert și actual, relevat de modalitatea în care se presupune că au fost săvârșite faptele, de urmările acestora și de tulburarea gravă produsă în rândul comunității.

A mai reținut prima instanță că atitudinea de recunoaștere și regret adoptate de inculpat cu privire la săvârșirea celor două infracțiuni nu modifică și nici nu înlătură pericolul social pe care l-ar crea lăsarea acestuia în libertate, acestea urmând a fi avute în vedere la o eventuală individualizare a pedepsei.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs în termen inculpatul S.M., invocând nelegalitatea și netemeinicia hotărârii.

Motivându-și recursul, inculpatul a susținut că nu a urmărit să lovească cele două părți vătămate și că obiectele contondente le-a luat din căruță spre a le supraveghea și pentru a nu-i fi furate.

A mai precizat că regretă mult faptele comise și a cerut să fie judecat în stare de libertate: inculpatul a arătat că nu s-a sustras de la cercetări, a anunțat organele de poliție chiar în seara săvârșirii faptelor, iar a doua zi s-a deplasat la spital și s-a interesat de starea victimelor. A reiterat cererea de a fi judecat în stare de libertate, susținând că nu prezintă nici un pericol pentru ordinea publică.

Curtea, verificând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate a constatat că recursul promovat este fondat întrucât: probele administrate până în prezent în cauză nu au fost de natură a dovedi împrejurarea că inculpatul s-a sustras de la urmărirea penală. Pe cale de consecință este nejustificat a fi reținută condiția prevăzută de art.148 alin.1 lit.,„a” C.pr.pen., ca temei al arestării preventive.

Pe cale de consecință și în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.,„d” C.pr.pen. este admis recursul declarat de inculpatul S.M. împotriva încheierii de ședință din 17.01.2008 pronunțată de Tribunalul Iași, încheiere ce este casată în parte.

Rejudecând cauza, va fi înlăturat din hotărâre, temeiul arestării preventive prevăzut de art.148 alin.1 lit.,„a” C.pr.pen.

Temeiul prevăzut de art.148 alin.1 lit.,„f” C.pr.pen. a fost corect reținut în cauză.

Inculpatul este cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni grave, pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoarea mai mare de 4 ani, iar lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Acest pericol este dat de natura relațiilor sociale lezate, de modul de operare, de urmările deosebit de grave produse, de concursul de infracțiuni presupus a fi comis și nu în ultimul rând de antecedentele sale penale care îl prezintă ca fiind o persoană violentă.

2. Calificarea greșită a căilor de atac formulată de către condamnat împotriva sentinței prin care s-a dispus revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, ca fiind apel și soluționarea acestuia în complet de doi judecători, deși legea prevede posibilitatea atacării doar cu recurs a hotărârii instanței de fond (Codul de procedură penală art.385 ind.1 alin.1 lit.f teza I și art.447; Codul penal art.86 ind.4)

În categoria hotărârilor nesusceptibile de apel și care pot fi atacate numai cu recurs sunt incluse și sentințele pronunțate în materia executării hotărârilor penale, afară de cazul în care legea prevede altfel.

Curtea de Apel Iași, decizia penală nr.22 din 12 februarie 2008

Tribunalul Vaslui, prin sentința penală nr.493 din 17 decembrie 2007, în baza dispozițiilor art.86 ind.4 C.pen., a revocat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, aplicată condamnatului T.E.G.

S-a reținut că persoana condamnată nu a îndeplinit cu rea-credință măsurile de supraveghere prevăzute de lege și obligațiile stabilite de instanță, în sensul neprezentării la datele fixate la Serviciul de probațiune.

În termen legal, hotărârea primei instanțe a fost apelată de condamnatul T.E.G.

Curtea de apel a admis apelul declarat de condamnatul T.E.G., a desființat sentința apelată și, în rejudecare, a respins sesizarea formulată de Biroul executării penale din cadrul Tribunalului Vaslui, privind revocarea suspendării executării sub supraveghere a pedepsei aplicate.

3. Recurs peste termen. Admitere. Casarea hotărârii pronunțate în apel și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe. Efectul suspensiv de executare a hotărârii nedefinitive (Codul de procedură penală, ar.370, art.385 ind.5 și art.415 alin.1)

Curtea de Apel Iași, decizia penală nr.7 din 17 ianuarie 2008

Prin sentința penală nr.549 din 28 septembrie 2000, pronunțată de Tribunalul Iași, inculpatul L.V. a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de zece ani și două luni închisoare pentru săvârșirea, între altele, a infracțiunii de înșelăciune, faptă prevăzută și pedepsită de art.215 alin.1, 3 și 5 C.pen., cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

Apelul declarat de inculpat a fost admis de Curtea de Apel Iași, prin decizia penală nr.98 din 2 martie 2001, în ce privește încadrarea juridică și reducerea cuantumului de pedeapsă aplicat.

Înalta Curte de Casație și Justiție a luat act de retragerea recursului declarat de partea civilă S.C. „D.S.” S.A.

Decizia pronunțată în apel a fost casată de I.C.C.J. prin decizia penală nr.3304 din 19 iunie 2007, în recursul declarat de inculpatul L.V., iar cauza a fost trimisă spre rejudecarea apelului la Curtea de Apel Iași.

S-a reținut – în esență – că inculpatul a fost greșit citat la instanța de control judiciar.

În rejudecare, Curtea de Apel a admis apelul declarat de inculpat, a schimbat încadrarea juridică și a redus cuantumul pedepsei aplicate.

În examinarea din oficiu a hotărârii fondului, s-a mai constatat că, în baza sentinței penale nr.549 din 28 septembrie 2000, modificată prin decizia nr.95/2001 a Curții de Apel Iași și rămasă definitivă prin nerecurare, la 22 mai 2001 a fost emis mandatul de executare a pedepsei.

Efect al deciziei pronunțate în recursul declarat de inculpatul L.V., prin care dosarul a fost trimis spre rejudecarea apelului, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art.370 C.pr.pen. – privind caracterul suspensiv de executare a hotărârii apelate în termen – și art.415 alin.1 C.pr.pen., vizând caracterul executoriu al hotărârii, în condițiile în care aceasta a rămas definitivă.

În raport de aceste dispoziții, s-a decis anularea mandatului de executare a pedepsei, emis pe numele condamnatului.

Secția Comercială

1. Suspendarea cauzei. Incidența art.244 alin. 1 pct.1 C.pr.civ. Inexistența unei legături cu efecte depline între cauza ce se judecă și altă cauză

Curtea de Apel Iași, decizia nr.27 din 14 ianuarie 2008

Curtea de Apel Iași a admis recursul S.C. „P.T.” S.R.L. Rădăuți, contra încheierii din 17.10.2007 a Tribunalului Iași, pe care a casat-o și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

S-a reținut că, potrivit dispozițiilor art.244 alin. (1) pct.1 C.pr.civ., instanța poate suspenda judecata când dezlegarea pricinii atârână în totul sau în parte de existența sau neexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

Textul reglementează unul dintre cazurile suspendării legale facultative și se referă la chestiunile prealabile, care pot avea o influență hotărâtoare asupra dreptului dedus în justiție, ceea ce în cauză nu s-a dovedit.

De altfel, din conținutul certificatului depus la dosar rezultă că la data 14 decembrie 2007, în dosarul nr.5408/86/2007, Tribunalul Suceava a pronunțat sentința nr.3313, prin care a respins ca nefondată acțiunea formulată de S.C. „P. D.&V.” S.R.L. Iași în contradictor cu S.C. „P.T.” S.R.L. Rădăuți, având ca obiect anularea contractului de distribuție încheiat între părți.

Rezultă, astfel, că suspendarea cauzei în conformitate cu art.244 alin. (1) pct.1 C.pr.civ. până la soluționarea irevocabilă a cauzei nr.5408/86/2007 a Tribunalului Suceava este nelegală, Curtea de Apel Iași admitând recursul, casând încheierea recurată și trimitând dosarul cauzei la Tribunalul Iași, pentru continuarea judecării.

2. Nepronunțarea asupra tuturor aspectelor invocate. Consecințe. Trimiterea cauzei spre rejudecare

Curtea de Apel Iași, decizia nr.53 din 28 ianuarie 2008

Curtea de Apel Iași a respins excepția tardivității recursului, invocată de lichidatorul judiciar C.I.P.I.-A.V.

A admis recursul formulat de debitorul S.C. „M.T.” S.R.L. Iași, împotriva sentinței civile nr.367/S din 26 septembrie 2007 a Tribunalului Iași – judecător sindic și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, pentru următoarele considerente:

Potrivit art.3 pct.1 din Legea nr.85/2006, insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile.

Ori, așa cum rezultă din considerentele sentinței recurate, judecătorul sindic, în speță, a asimilat starea de încetare de plăți cu starea de insolvență.

Însă, în noua reglementare, respectiv în Legea nr.85/2006, noțiunea de încetare de plăți nu mai este utilizată, art.3 pct.1 lit.a) dispunând că insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori.

Prin urmare, s-a considerat că, în contextul legislației actuale, sinonimia juridică a celor două noțiuni, respectiv cea de „încetare de plăți” și cea de „insolvență” nu se mai regăsește întotdeauna. Astfel, în speță, recurenta debitoare susține că nu se află în insolvență și că neplata datoriei către S.C. „I. G.” S.R.L. a rezultat din faptul că au existat mai multe discuții referitoare la calitatea serviciilor efectuate de societatea creditoare în baza contractului existent între aceste două societăți.

Având în vedere că recurenta-debitoare invocă motive pe care le consideră întemeiate pentru refuzul de a face plăți intimă-creditoare, faptul încetării plăților către creditoarea-intimată S.C. „I.G.” S.R.L. nu presupune automat și faptul că recurenta-debitoare se află în stare de insolvență, și aceasta, chiar dacă motivele invocate de către debitoarea-recurentă ar fi neîntemeiate și aceasta nu ar fi trebuit să înceteze plățile către intimata-creditoare.

Totodată, se are în vedere și faptul că, în recurs, s-au depus înscrisuri, din care rezultă că, ulterior deschiderii procedurii, debitoarea –recurentă a mai stins prin plată din creanțe.

Așa fiind, față de situația de fapt și de drept reținută, curtea apreciază că, în speță, judecătorul sindic este necesar să se pronunțe asupra aspectelor de fapt reținute în considerentele deciziei de față.

Criticile recurantei referitoare la nelegala sa citare sunt nefondate avându-se în vedere că dispozițiile art.92¹ C.pr.civ. prevăd posibilitatea comunicării citației persoanelor juridice prin afișare atunci când se constată lipsa oricărei persoane la sediul acesteia, ceea ce e cazul în speță (f.36 dosar).

În consecință, în considerarea argumentelor anterior expuse, avându-se în vedere dispozițiile art.304¹ și art.312 C.pr.civ., curtea a admis recursul formulat de debitorul S.C. „M.T.” S.R.L. Iași, împotriva sentinței civile nr.367 S din 26 septembrie 2007 a Tribunalului Iași – judecător sindic, pe care a casat-o, dispunându-se trimiterea dosarului aceleiași instanțe pentru rejudecarea fondului cauzei.

3. Ordonanță președințială. Neîndeplinirea cumulativă a condițiilor. Consecințe. Respingerea cererii

Curtea de Apel Iași, decizia nr.112 din 25 februarie 2008

Curtea de Apel Iași a admis recursul formulat de S.C. „R.F.K.I. Com.” S.R.L. Constanța, împotriva sentinței civile nr.2717/COM din 15 octombrie 2007 a Tribunalului Iași, Secția Comercială și de contencios administrativ, pe care a modificat-o în parte, în sensul că a respins și capătul de cerere al acțiunii vizând sistarea lucrărilor efectuate asupra imobilului din Iași, str. C. nr.29, până la soluționarea irevocabilă a acțiunii ce face obiectul dosarului nr.2783/99/2007 al Tribunalului Iași.

S-a menținut restul dispozițiilor sentinței recurate.

S-a respins recursul declarat de S.C. „V.T.” S.R.L. Iași, împotriva aceleiași sentințe.

Prin contractul de vânzare-cumpărare nr.1174/21.02.2004 înregistrat în cartea funciară a județului Iași, sub nr.3861/206/2/3 S.C. „V.T.” S.R.L. a cumpărat de la S.C. „R.F.K.I. COM.” S.R.L. Constanța o parte din imobilul situat în Iași, str. C., nr.29. Contractul prevede printre altele că prețul vânzării este de 17.529.683.880 lei la care se adaugă T.V.A. în sumă de 452.940 Euro, pe care, de comun acord părțile l-au stabilit la cursul 38.702 lei.

Plata prețului s-a stabilit să se achite la termenul limită de 28.02.2005, obligație față de care cumpărătoarea reclamantă nu s-a achitat, iar în acest caz părțile au prevăzut rezoluțiunea de drept a contractului, conform art.1020 C.civ.

Aceasta este clauza esențială a contractului din care derivă celelalte consecințe asupra contractului în discuție. Celelalte clauze ale contractului sunt lipsite de relevanță pentru cauză.

Sub acest aspect, se impune sublinierea că, în condițiile date, contractul fiind rezoluționat de drept, este lipsit total de eficiență juridică, încât nu i se mai poate cere vânzătorului să se conformeze contractului rezolut, cât timp însuși reclamantul nu și-a achitat obligația principală și anume plata prețului.

Așa fiind, vânzătoarea-pârâtă în mod corect a efectuat lucrări de amenajare și adaptare a imobilului înstrăinat în condițiile arătate, el nefiind în culpă.

Acțiunea introdusă de cumpărătoarea-reclamantă S.C. „V.T.” S.R.L. pe calea ordonanței președințiale, nu se justifică, astfel ar însemna să se dea curs propriei sale turpitudini.

Fiind un bun propriu, nu se poate susține că pârâta-recurentă efectuează lucrări de degradare sau demolare, ci vizează întreținerea, refacearea și îmbunătățirea. Cu privire la proprietara bunului, există litigii care își urmează cursul pe calea dreptului comun. Față de aceste aspecte, nu are relevanță pentru cauză faptul că avocatul părții adverse nu ar fi compatibil să pună concluzii în cauză, deoarece aspectele reclamate presupun verificări care să abată de la

analiza fondului pricinii și nici lipsa calității de reprezentant al persoanei care a mandatat reclamantul la fond.

În ceea ce privește recursul S.C. „V.T.” S.R.L., care se referă la capătul de cerere vizând evacuarea, sentința primei instanțe este temeinică și legală.

Au fost respectate toate principiile de drept la care se referă reclamanta, inclusiv principiul rolului activ, administrând toate probele necesare.

Sub aspectul menționat sunt valabile argumentele analizate mai sus referitoare la capătul de cerere în legătură cu sistarea lucrărilor. Astfel, din moment ce imobilul este proprietatea pârâtei, iar contractul de vânzare-cumpărare a fost rezoluționat de drept, nu este posibil să se mai insiste pe evacuarea proprietarului din propriul său imobil.

De altfel, evacuarea nu poate fi solicitată, în condițiile concrete ale speței, pe calea ordonanței președințiale, nefiind date condițiile acesteia privind aparența dreptului, urgența și neprejudicarea fondului, în sensul art.581 C.pr.civ.

4. Neexaminarea tuturor motivelor invocate și nerezolvarea capetelor de cerere cu care instanța a fost investită. Consecințe. Trimiterea cauzei spre rejudecare

Curtea de Apel Iași, decizia nr.141 din 6 martie 2008

Curtea de Apel Iași a admis recursul S.C. „P.” S.R.L. Muntenii de Sus, jud. Vaslui, contra sentinței civile nr.334/F din 6 noiembrie 2007 a Tribunalului Vaslui – judecător sindic, pe care a casat-o și a trimis cauza spre rejudecare, la aceeași instanță.

Totodată a respins recursul S.C. „P.” S.R.L. Muntenii de Sus, jud. Vaslui, contra încheierii din 27 noiembrie 2007 a Tribunalului Vaslui, pe care o menține.

A respins cererea de suspendare a sentinței recurate, fiind rămasă fără obiect.

S-a reținut că, într-adevăr, instanța de fond, Tribunalul Vaslui – judecător sindic nu a analizat corespunzător aspectele referitoare la prematuritatea cererii creditoarei de intrare în faliment față de împrejurarea că s-a dispus suspendarea în temeiul art.244 C.pr.civ. până la soluționarea irevocabilă a dosarului nr.2855 care avea o înrâurire hotărâtoare asupra acestei cauze.

Suspendarea a avut loc la 4 decembrie 2003, repunerea pe rol a avut loc la 4 septembrie 2007, la cererea creditoarei, iar dosarul pentru care s-a suspendat cauza s-a soluționat la 31 mai 2007.

Așa fiind, dosarul a stat în nelucrare timp de aproape patru ani. La data suspendării societatea se afla în stadiul de reorganizare pe bază de plan confirmat de Tribunalul Vaslui, pe o perioadă de 1 an, conform sentinței civile nr.108/F din 3 aprilie 2001, care a început să curgă de la 2 octombrie 2001, când

s-a respins recursul creditoarei prin decizia nr.371/2001 a Curții de Apel Iași, perioadă prelungită cu încă un an, adică în total doi ani, prin sentința civilă nr.86/F din 26 iunie 2003.

Această ultimă sentință a fost atacată de ambele părți făcând obiectul dosarului nr.3842/2003 al Curții de Apel Iași, suspendat la 20 octombrie 2003, încât perioada de prelungire al planului nu a mai intrat în funcțiune.

Repunându-se pe rol dosarul, s-a pronunțat decizia nr.209/2006, când s-au respins recursurile declarate de ambele părți și s-a menținut sentința civilă nr.86/F/2003, prin care s-a respins cererea de intrare în faliment și s-a prelungit termenul planului de reorganizare la o perioadă maximă.

Din cele de mai sus, rezultă cu prisosință că instanța de fond nu a avut în vedere motivele invocate care au făcut obiectul întâmpinării depuse la dosar de recurentul de față, dacă le-ar fi examinat ar fi ajuns la o concluzie justă cu privire la adevăratele raporturi dintre părți și a modului cum operează principiile legale privind suspendarea și repunerea pe rol, în contextul în care exista un plan de reorganizare confirmat de judecătorul sindic, cât și pe plan ierarhic în exercitarea căilor de atac. O analiză motivată a celor menționate în precedent ar fi format convingerea că cele reținute de instanță se justifică sau sunt infirmate în contextul celor susținute de recurentă cu trimitere la hotărârile care au fost adoptate în cauză, cu influență asupra soluției corecte în prezenta cauză.

Pentru motivele arătate s-a admis recursul, a fost casată sentința civilă nr.334/F din 6 noiembrie 2007 a Tribunalului Vaslui – judecător sindic și s-a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță – Tribunalul Vaslui - judecător sindic. Cu ocazia rejudecării vor fi avute în vedere și toate celelalte motive de recurs invocate de S.C. „P.” S.R.L. Muntenii de Sus, jud. Vaslui.

Recursul declarat de S.C. „P.” S.R.L. Muntenii de Sus, jud. Vaslui împotriva încheierii din 27 noiembrie 2007 a Tribunalului Vaslui a fost respins, întrucât cererea de revizuire nu a fost adresată corect, urmând a se soluționa distinct prin repartizare aleatorie la un complet competent, primind un număr diferit, obiectul și cauza fiind diferite.

Secția Contencios administrativ și fiscal

1. Cerere întemeiată pe dispozițiile Legii nr.544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, formulată în contradictoriu cu primăria și consiliul local. Calitate procesuală pasivă

Conform art.117 lit.e) din Legea nr.215/2001, instanța de drept administrativ căreia îi revine obligația de a asigura transparența și comunicarea cu persoanele interesate a actelor primarului și ale consiliului local, în condițiile Legii nr.544/2001, este secretarul unității administrativ-teritoriale, persoană ce a fost însă chemată în judecată.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.195/C.A. din 24 martie 2008

Prin sentința civilă nr.1806/E din 14 septembrie 2007, Tribunalul Iași, respingând excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâtul Consiliul Local Iași, a respins acțiunea introdusă de reclamanta SC „A.A.” SRL Iași, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local Iași, respingând totodată acțiunea aceleiași reclamante împotriva Primăriei Municipiului Iași, ca fiind îndreptată împotriva unei persoane lipsită de calitate procesuală pasivă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că, prin adresa nr.129/23.02.2007, reclamanta a solicitat Primăriei Iași să fie informată, în baza art.5 lit.g) din Legea nr.554/2001, dacă terenul pe care este amplasată Piața A.B. a fost revendicat în baza Legii nr.10/2001; că, prin adresa nr.14257/1.03.2007, petentei i s-a cerut să clarifice temeiul de drept al solicitării și că, urmare notificării din 14.03.2007, prin adresa nr.14257/17.04.2007, reclamantei i s-a comunicat că terenul pe care este situată Piața A.B. este parțial revendicat, în baza Legii nr.10/2001.

S-a mai reținut că, față de acest răspuns, reclamanta și-a completat cererea, solicitând a se dispune obligarea Primăriei Iași să emită informații concrete, în sensul clarificării cu exactitate a faptului dacă terenul aferent spațiilor comerciale S 26 și S 2), deținute de aceasta, este în curs de revendicare, că această completare contravine dispozițiilor art.7 alin.1 teza I din Legea nr.544/2001 și că, potrivit art.9 alin.2 din același act normativ, solicitarea de noi informații se tratează ca o nouă petiție, la care trebuie să se răspundă în termenele prevăzute de art.7 și art.8 din citata lege.

Prima instanță a apreciat că fapta pârâtului, de a cere reclamantei să menționeze temeiul legal al solicitării sale, nu o îndreptățește pe aceasta să susțină că i s-a refuzat în mod tacit furnizarea informațiilor solicitate și că, dându-se curs notificării, reclamantei i s-a făcut cunoscut faptul că terenul vizat este parțial revendicat, tribunalul considerând că simplul fapt că petentul este nemulțumit de răspunsul primit nu îndreptățește pe reclamantă să susțină că pârâta nu s-a conformat dispozițiilor legale consacrate prin Legea nr.544/2001, completarea ulterioară a cererii excedând solicitării inițiale, fapt ce justifică tratarea ei ca fiind o nouă cerere,

concluzionându-se că pârâtul nu se află în culpă și că pretențiile referitoare la obligarea acestuia la plata de daune cominatorii nu sunt întemeiate.

Curtea constată că recursul reclamantului este nefondat, sens în care reține următoarele:

Este necontestat faptul că, la data de 23 februarie 2007, recurenta a solicitat Consiliului Local Iași și Primăriei Iași, printr-un înscris denumit „adresă”, să fie informată, în baza art.5 lit.g) din Legea nr.544/2001, „dacă terenul pe care este situată Piața A.B. a fost revendicat în baza Legii nr.10/2001” și că, cu referire expresă la această cerere, Municipiul Iași face cunoscut petentului, prin adresa nr.14257/17.04.2007, că „terenul pe care este situată Piața A.B. este parțial revendicat”.

Răspunsul dat petiției, prin adresa menționată, chiar cu întârziere, eliberează însă autoritatea publică de obligația prevăzută de art.7 din Legea nr.544/2001, în mod corect reținând prima instanță că solicitarea ulterioară, materializată în notificarea din 14.03.2007, ce coincide cu data depunerii cererii de chemare în judecată la instanță, referitoare la aceeași chestiune, are valoarea unei noi petiții, ce trebuie să urmeze procedurile și să respecte termenele prevăzute de norma legală incidentă, ea neputând servi ca suport al cererii de obligare a pârâților să răspundă la petiția înregistrată la Primăria Iași sub nr.14257/23.02.2007.

Ca atare, raportat și la caracterul lacunar al cererii petiționarului, Curtea consideră că pârâtii au răspuns la petiția datată 23 februarie 2007 și că întârzierea înregistrată în soluționarea cererii nu este de natură să mai justifice solicitarea reclamantei de obligare a pârâților la plata de daune cominatorii, acțiunea principală nemaiavănd obiect la data pronunțării hotărârii recurate.

Mai mult decât atât, chiar dacă, conform art.23 din Legea nr.215/2001, consiliile locale sunt denumite „autorități deliberative”, iar potrivit art.77 din același act normativ menționat „primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale și aparatul de specialitate al primarului constituie o structură funcțională cu activitate permanentă, denumită primăria municipiului”, nici una dintre aceste structuri ale persoanei juridice de drept public, definite de art.21 din Legea nr.215/2001, nu are atribuții legale în domeniul reglementat de Legea nr.544/2001.

Astfel, conform art.117 lit.e) din Legea nr.215/2001, instituția de drept administrativ căreia îi revine obligația de a „asigura transparența și comunicarea cu persoanele interesate a actelor primarului și ale consiliului local, în condițiile Legii nr.544/2001” este secretarul unității administrativ-teritoriale, persoană care nu a fost chemată în judecată.

Ca atare, constatând că nici una din entitățile administrative chemate în judecată nu au atribuțiuni, și implicit responsabilități, directe, în raporturile cu persoanele fizice sau juridice, de a furniza informații de interes public și că la petiția menționată în cuprinsul cererii introductive s-a dat un răspuns, corespunzător conținutului solicitării, Curtea a apreciat că hotărârea primei instanțe este temeinică și legală, drept pentru care, în temeiul art.312 C.proc.civ., a respins recursul promovat de reclamantă.

2. Excepție de nelegalitate a unei hotărâri de consiliu local în cadrul acțiunii ce vizează constatarea nulității absolute a aceleiași hotărâri. Inadmisibilitate

Dispozițiile art.1 și 7 din legea contenciosului administrativ, coroborate cu art.4 din același act normativ, conduc la concluzia că excepția de nelegalitate nu se poate identifica cu însuși obiectul acțiunii principale, ci poate fi formulată „oricând” într-un proces având un obiect diferit de contestarea actului administrativ supus excepției.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.171/C.A. din 17.03.2008

Prin sentința civilă nr.3767/E/30 noiembrie 2007 a Tribunalului Iași s-a respins ca inadmisibilă excepția de nelegalitate a Hotărârii Consiliului Local al municipiului Pașcani nr.53/23.08.1999 invocată de reclamant; s-a admis excepția neîndeplinirii procedurii prealabile prevăzute de art.7 din Legea nr.554/2004; s-a respins acțiunea formulată de reclamantul C.N.C.F. „C.F.R.” Sucursala Regională C.F. Iași, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Local al municipiului Pașcani, pentru neîndeplinirea procedurii prealabile.

Pentru a se pronunța astfel, a reținut instanța de fond că prin cererea ce formează obiectul cauzei de față, reclamantul C.N.C.F. „C.F.R.” - Sucursala Regională C.F. Iași a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Local al Municipiului Pașcani, să constate nulitatea absolută a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Pașcani nr.53/1999, iar ulterior, cu cererea nr.1.5.1/264/2007 din 7.02.2007, a invocat și excepția nelegalității aceluiași act administrativ - Hotărârea Consiliului Local nr.53/1999.

Față de excepția de nelegalitate invocată de reclamant cu privire la Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Pașcani nr.53/23.08.1999 privind aprobarea domeniului public al Municipiului Pașcani, județul Iași, act administrativ cu caracter individual, instanța apreciază că este inadmisibilă pentru următoarele considerente:

Excepția de nelegalitate a Hotărârii Consiliului Local nr.53/1999 a fost ridicată de reclamant în același dosar în care reclamantul solicitaseră inițial a se constata nulitatea absolută a Hotărârii Consiliului Local nr.53/1999.

Rezultă așadar că în aceeași cauză legalitatea actului administrativ este contestată atât pe fond, cât și pe cale de excepție, contravenindu-se condiției de admisibilitate prevăzută în art.4 alin 1 partea finală din Legea nr.554/2004, ce vizează raportul de dependență dintre actul administrativ cu privire la care a fost invocată excepția de nelegalitate și soluționarea litigiului pe fond.

Deci, condiția prealabilă obligatorie pentru admisibilitatea excepției de nelegalitate este ca actul ce formează obiectul cauzei pe fond să fie emis în aplicarea actului administrativ a cărui nelegalitate este invocată.

Cu privire la excepția neîndeplinirii procedurii prealabile, raportată la prevederile art.7 alin 1 din Legea nr.554/2.12.2004 privind contenciosul administrativ, instanța constată că este întemeiată, urmând a fi admisă, motivat de următoarele:

Reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile, condiție de exercitare a dreptului la acțiune în contencios a cărei neîndeplinire în termenele și condițiile prevăzute de lege atrage inadmisibilitatea acțiunii (art.109 alin 2 C.proc.civ., coroborat cu art.7 din legea contenciosului administrativ).

Curtea a constatat recursul reclamantului ca fiind nefondat pentru considerentele de mai jos.

Astfel, în cauză reclamanta a investit instanța cu o acțiune în constatarea nulității absolute a unui act administrativ - hotărât de consiliul local - cenzurabil doar în procedura specială inițiată prin Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările ulterioare, cum corect a reținut instanța de fond, iar nu pe calea dreptului comun, ce își poate găsi aplicabilitatea doar în situația în care raportul juridic dedus judecății nu ar fi fost guvernat de dispoziții legale speciale, cum este cazul în speță.

Ori, art.1 din Legea nr.554/2004, evocat de reclamantă, nu face distincție între cauzele ce pot conduce la „anularea” actului administrativ, doctrina pronunțându-se în sensul inexistenței vreunei distincții privind caracterul nulităților – astfel cum au fost definite în dreptul comun, în această materie, având în vedere necesitatea stabilității raporturilor juridice de drept administrativ și a prezumției de legalitate de care se bucură în condițiile legislației speciale.

Față de excepția de inadmisibilitate și tardivitate invocate de pârâtă, raportat prevederilor art.7 și 1 din Legea contenciosului administrativ, reclamanta a înțeles să formuleze în cauză excepția de nelegalitate a aceleiași hotărâri a Consiliului Local nr.53/23 august 1999 – cu a cărei cenzură sub aspectul legalității și temeiniciei, instanța de contencios administrativ era deja investită pe calea acțiunii principale formulate în aceeași cauză.

Ori, dispozițiile art.4 din Legea contenciosului administrativ prevăd în alin. 1 că „ Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând, în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate”.

Din economia textului nu rezultă însă că excepția de nelegalitate invocată într-o cauză, s-ar putea identifica cu însuși obiectul acțiunii principale, cum s-a procedat în speță, ci, din contră, că această excepție se poate formula „oricând”, dar într-un proces cu un obiect diferit de contestarea actului administrativ supus excepției.

Așa fiind, corect a reținut instanța de fond inadmisibilitatea excepției de nelegalitate formulate în cauză, atât timp cât nu a fost îndeplinită condiția prevăzută de textul legal aplicabil, respectiv aceea că obiectul cauzei de fond să se constituie într-un raport juridic care să aibă la bază actul administrativ a cărui nelegalitate se invocă pe cale de excepție.

Raportat dispozițiilor art.7 alin.1 din Legea nr.554/2004 aplicabilă *ratione materiae*, corect a procedat instanța de fond și la admiterea excepției de prematuritate a acțiunii reclamantei, din moment ce la dosar nu a fost depusă dovada parcurgerii procedurii prealabile, anterior sesizării instanței de contencios administrativ cu soluționarea cauzei de față.

3. Decizie a Consiliului Național de Soluționare a

Contestațiilor. Constatarea unor diferențe de preț între listele de prețuri de producător piese de schimb și oferta depusă comisiei de evaluare. Consecințe

Existența unor diferențe (de ordinul zecimalelor), între lista cuprinzând prețurile de producător pentru principalele piese de schimb și cele prezentate comisiei de evaluare, se constituie ca o modificare interzisă prin art.79 din H.G. nr.925/2006, de natură a califica drept „neconformă” oferta respectivă.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.107/C.A. din 25.02.2008

Prin decizia nr.82/C6/4864 din 11 ianuarie 2008, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a respins ca nefondate, capetele de cerere privind anularea deciziei de adjudecare a autorității contractante și depunerea de concluzii orale, în fața Consiliului, din contestația formulată de către S.C.”O.I.”S.R.L, cu sediul în Craiova, în contradictoriu cu C.N.A.D.N. S.A.-Direcția Regională de Drumuri și Poduri Iași, respingând, ca inadmisibil, capătul de cerere privind declararea ofertei S.C.”O.I.” S.R.L drept câștigătoare a procedurii de atribuire și dispunând continuarea procedurii de atribuire.

Pentru a se pronunța astfel, Consiliul a reținut că, punând în executare decizia nr.3151/C6/3744 din 9 noiembrie 2007, prin care s-a admis contestația formulată de SC „U.” SA, autoritatea contractantă a solicitat celor doi ofertanți, prin adresa nr.28549 din 20.11.2007, să justifice prețurile din listele de piese și că, din analiza răspunsului înaintat de SC „O.I.” SRL, au fost constatate diferențe între prețurile înscrise în „Lista cuprinzând prețuri de producător pentru principalele piese de schimb” din oferta depusă și prețurile din documentele transmise cu adresa nr.1283 din 23.11.2007, diferențe care au fost sesizate și de comisia de evaluare care, prin adresa nr.30899 din 12.12.2007, a solicitat justificarea acestora, în condițiile în care și contestatorul recunoaște existența lor, dar pe care le apreciază ca fiind ne semnificative.

Raportându-se la această situație de fapt, Consiliul a constatat incidența, în cauză, a prevederilor art.79 alin.3 din H.G nr.925/2006, datorită faptului că explicațiile transmise de SC „O.I.” SRL, la solicitarea autorității contractante, au fost de natură a schimba datele din oferta financiară inițială, considerente pentru care s-a respins solicitarea contestatoarei privind anularea deciziei nr.31403 din 18.12.2007, emisă de autoritatea contractantă.

În ceea ce privește capătul de cerere privind declararea ofertei SC „O.I.”SRL drept câștigătoare a procedurii de atribuire, Consiliul a considerat că acesta este inadmisibil, întrucât, conform art.200 din OUG nr.34/2006, autoritatea contractantă are obligația de a stabili oferta câștigătoare, art.266 alin.1 din același act normativ, neconferind Consiliului vreo competență în această materie, considerente pentru care, în temeiul art.278 alin.6 din ordonanța de urgență menționată, s-a dispus continuarea procedurii de atribuire.

Curtea constată că plângerea de față este nefondată, sens în care reține următoarele:

Este necontestat faptul că Direcția Regională de Drumuri și Poduri Iași a inițiat o procedură de licitație deschisă, pentru atribuirea contractului de achiziție publică "Furnizarea de piese de schimb și reparații utilaje și echipamente de import din dotarea D.R.D.P Iași", că, prin adresa nr.19643/29.08.2007, autoritatea contractantă a comunicat SC „O.I.” SRL Craiova faptul că oferta prezentată a fost declarată câștigătoare, că, prin decizia nr.3151/C6/3744 din 9 noiembrie 2007, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a admis, în parte, contestația SC „U.” SA Constanța, dispunându-se anularea raportului procedurii de atribuire nr.19642 din 29.08.2007, precum și a documentelor subsecvente acestuia și reluarea procedurii de atribuire, de la etapa de evaluare a ofertelor, că, prin actul nr.28549/20.11.2007, autoritatea contractantă a solicitat ofertanților să justifice, până la data de 23.11.2007, prețurile din listele de piese, cu depunerea de înscrisuri în susținerea acestora, că SC „O.I.” SRL a dat curs acestei cereri și că, primind documentele solicitate, D.R.D.P Iași, prin adresa nr.30899/12.12.2007, a cerut justificarea diferențelor dintre prețurile înscrise în „Lista cuprinzând prețuri de producător pentru principalele piese de schimb” din ofertă și prețurile din documentele transmise cu adresa nr.1283/23.11.2007.

Este de asemenea dovedit că petenta, prin adresa nr.1384/13.12.2007, susținând că lista cuprinzând prețurile de producător pentru principalele piese de schimb este la fel cu ofertele prezentate prin adresa nr.1283/23.11.2007, confirmă în mod explicit existența unor „diferențe”, pe care le estimează a fi de ordinul zecimalelor, precum și a unor „reper prezentate în plus (oferta s-a suprapus cu o altă cerere de ofertă solicitată de firma noastră la data respectivă)”, și că, prin contestația adresată Consiliului, la data de 18 decembrie 2007, se recunoaște că „În fundamentarea prețurilor ofertate s-a ținut cont de oferta de preț de la producător rotunjită (prețuri unitare fără zecimale) și un adaos comercial de 10%, diferențele de preț provenite din rotunjirea prețurilor de producător fiind ne semnificative și se suportă din adaosul comercial practicat”.

Ori, chiar și în ipoteza în care diferențele, pe care însăși petenta le recunoaște, ar fi rezultatul unei operațiuni de „rotunjire” a prețului de producător și nu ar fi constituit o modificare semnificativă a ofertei financiare inițiale, Consiliul era obligat să constate că această modificare este interzisă de art.79 din H.G nr.925/2006, care, la alin.3 stabilește în mod imperativ că: ”În cazul în care ofertantul modifică prin răspunsurile pe care le prezintă conținutul propunerii financiare, oferta se va fi considerată neconformă”, doar erorile aritmetice putându-se corecta în condițiile prevăzute la art.80 alin.2 din același act normativ, situație ce nu se regăsește în cauza de față.

Ca atare, atâta timp cât au fost operate modificări ale prețurilor înscrise în lista inițială, Consiliul nu avea o altă alternativă decât aceea de a aplica sancțiunea prevăzută de legiuitor, nici o explicație sau justificare nefiind de natură să anuleze efectele legale decurgând din faptul „cosmetizării” prețurilor, fiind riscul și responsabilitatea exclusivă a ofertantului de a nu fi întocmit și păstrat neschimbată oferta depusă la data de 10 august 2007.

În ceea ce privește critica ce se aduce ofertei prezentate de SC „U.” SA, Curtea consideră că aceasta nu poate fi primită întrucât, pe de o parte, prin decizia

nr.3151/C6/3744 din 9.11.2007, Consiliul a dispus reluarea procedurii de atribuire de la etapa de evaluare a ofertelor și nu de la etapa verificării îndeplinirii condițiilor de calificare, finalizată prin procesul verbal nr.18072/10.08.2007, iar pe de altă parte pentru că prin depunerea unei oferte considerată prin efectul legii ca neconformă, petenta s-a plasat în afara procedurii de atribuire.

Curtea constată că și sub aspect formal plângerea petentei se vădește a fi nefondată, având în vedere că adresa nr.31403 din 18.12.2007, prin care autoritatea contractantă a comunicat SC „O.I.” SRL Craiova faptul că oferta sa a fost respinsă ca fiind neconformă, potrivit art.81 din H.G nr.925/2006, nu are valoarea unei „decizii”, astfel cum a menționat în cuprinsul contestației adresate Consiliului, ci doar valoarea unui act tehnic de comunicare a rezultatului reevaluării ofertelor, adevăratul act de autoritate, pe care petenta nu l-a atacat, fiind procesul verbal de analiză a ofertelor, ce a fost înregistrat sub nr.31315/17.12.2007, și raportul procedurii de atribuire a contractului de achiziție publică, înregistrat sub nr.31336/17.12.2007 și aprobat de directorul D.R.D.P. Iași, prin care s-a decis efectiv și legal respingerea ofertei prezentate de petenta SC „O.I.” SRL Craiova ca neconformă.

4. Cerere privind cenzurarea de instanța de contencios administrativ a modului de acordare a burselor de studiu angajaților săi, de instituția de învățământ superior de stat. Actul administrativ producător de efecte juridice

Întrucât decizia de aprobare a listei finale a studenților cărora urma să li se acorde burse de studii și cuantumul acestora, aparținea Departamentului de Integrare Europeană din cadrul U.T.I., decizie pe care reclamantul nu a atacat-o prin acțiunea de față, rezultă că instanța de contencios administrativ nu se putea considera legal investită cu verificarea efectelor deciziei sus-evocate, în cadrul cererii reclamantului ce viza doar obligarea unității de învățământ a adopta o altă modalitate de calcul a burselor și a criteriilor de acordare a lor.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.64/C.A. din 11 februarie 2008

Prin sentința civilă nr.2398/E din 5 octombrie 2007, Tribunalul Iași a respins acțiunea, astfel cum a fost precizată și modificată, formulată de reclamantul C.C. în contradictoriu cu pârâta Universitatea Tehnică „Gh. Asachi” Iași.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamantul a chemat în judecată pe pârât pentru a răspunde de modul, pretins ilegal, de calcul și repartizare a burselor de studiu, solicitând a se recunoaște încălcarea dreptului cuvenit, precum și obligarea pârâtei la plata de daune, reprezentând diferența dintre bursa primită și cea pe care ar fi trebuit să o primească, precum și la plata de daune morale.

Raportându-se la dispozițiile art.172 din Legea nr.84/1995 și la prevederile H.G. nr.44/1992, precum și la criteriile generale de acordare a burselor, aprobate de Senatul U.T.I. la data de 18 octombrie 2005, care dau în competența facultăților și departamentelor stabilirea unor criterii specifice de acordare a burselor, prima instanță a reținut că, în speță, Departamentul de Integrare Europeană a fost cel care a stabilit criteriile proprii de acordare a burselor, conform procesului verbal depus la dosar și a adresei nr.20940/ 2006 și că, în atare situație, instanța nu se putea substitui

organelor abilitate de lege pentru a impune alte criterii decât cele menționate, singurul lucru pe care ar fi putut să-l verifice fiind acela al concordanței dintre aceste criterii și cele prevăzute de lege, a măsurii în care ele au fost respectate, dar numai în cazul în care actul prin care ele au fost determinate și individualizate ar fi făcut obiectul controlului de legalitate, în condițiile art.1 din Legea nr.554/2004.

Constatând că autonomia universitară, garantată de art.32 alin. 6 din Constituție, este principiul fundamental în baza căruia organele de conducere abilitate emit hotărâri și regulamente, care trebuie respectate, și că, în situația în care se invocă încălcarea unui drept sau vătămarea lui, în oricare fel, printr-o hotărâre astfel luată, acesta trebuie atacat în instanță, neputând fi recunoscute și acordate drepturi fără a se fi realizat controlul de legalitate și fără a se fi dispus anularea actului nelegal, ce stă la baza vătămării pretins produse, prima instanță a apreciat ca nefondate cererile reclamantului de a i se recunoaște dreptul pretins încălcat și de a se obliga pârâtul să-i acorde bursă în cuantumul stabilit, conform propriilor lui evaluări, precum și la plata de daune materiale și morale.

Curtea a constatat că recursul reclamantului este nefondat, sens în care reține următoarele:

Este necontestat faptul că reclamantul-recurent C.C., care funcționează ca șef de lucrări în cadrul Universității Tehnice „Gh. Asachi” Iași, a fost înscris ca student în anul I, la cursurile de masterat, specializarea „Managementul calității în instituțiile publice”, în anul universitar 2006-2007, cursuri ce au fost organizate de Departamentul de Integrare Europeană din cadrul instituției de învățământ amintite.

Recurentul nu contestă că, urmare deciziei luate de Departamentul de Integrare Europeană, a beneficiat în semestrul I al anului universitar 2006-2007 de o bursă de 55 lei/lunar, iar în semestrul al II-lea al aceluiași an de învățământ de o bursă de 275 lei/lunar, ci doar pretinde că modul de calcul și acordare a respectivei burse de studiu contravine dispozițiilor legale în vigoare.

Reclamantul confirmă, de asemenea, că nu a cerut controlul de legalitate a nici unuia din actele emise de U.T.I și respectiv de Departamentul de Integrare Europeană în legătură cu condițiile de acordare a burselor în acea perioadă justificând acest fapt de împrejurarea că nu s-a emis nici un act individual care să-i permită inițierea producerii prevăzute de Legea nr.554/2004.

Ori, chiar dacă nu s-a emis un act individual de stabilire nominală a beneficiarilor burselor de studiu de la specializarea Managementul calității în instituțiile publice, Curtea constată, asemenea primei instanțe, că actele înregistrate sub nr.20213/12 octombrie 2006 și nr.4023/26 februarie 2007, emis de U.T.I. – Prorectoratul Strategii Universitare, privitoare la fondul de burse, numărul de studenți și suma alocată pe lună/student ce au valențele unor acte administrative de autoritate, care puteau face obiectul controlului de legalitate, sub aspectul concordanței lor cu dispozițiile H.G. nr.558/1998, cu Criteriile generale de acordare a burselor, aprobate în ședința Biroului Senatului U.T.I. din 18 octombrie 2005 și respectiv cu Regulamentul pentru acordarea burselor, adoptat de pârâtă.

Nu are nici o semnificație ori urmări juridice faptul că cele din urmă acte se refereau la anul universitar 2005-2006, întrucât în lipsa altor reglementări, ulterioare, cele vechi își păstrează valoarea de principiu, conducerea universității înțelegând să

transfere, pentru anul universitar 2006-2007, dreptul de decizie la nivelul facultăților și departamentelor, astfel cum rezultă din actul nr.20940/17 octombrie 2006.

Cum decizia de aprobare a listei finale a studenților cărora urma să li se acorde burse de studiu și a cuantumului acestora pretins nelegală aparține Departamentului de Integrare Europeană din cadrul U.T.I. și cum însuși recurentul confirmă că nu a atacat în mod direct și nemijlocit nici unul din actele emise de universitate și de Departamentul de Integrare Europeană al acesteia, în mod justificat a reținut prima instanță că reclamantul nu poate cere, pe o cale ocolită, desființarea efectelor unor acte asimilate actelor administrative de autoritate, ca unele ce au fost emise în baza și în vederea aplicării legii, controlul de legalitate fiind unul punctual, și nu unul care vizează activitatea instituției publice în ansamblul ei.

Ca atare, atâta timp cât deciziile luate de Prorectoratul Strategii Universitare și Departamentul de Integrare Europeană nu au fost desființate, în cadrul unei acțiuni în anulare, promovată de cel ce se considera vătămat prin aceste decizii care privesc în mod implicit și persoana recurentului, chiar dacă ea nu a fost în mod clar individualizată, nu există temeii, astfel precum a reținut și prima instanță, pentru a se proceda la obligarea pârâtei-intimate de a adopta un alt sistem de calcul a bursei și de a le plăti potrivit criteriilor pe care reclamantul le avansează; autonomia universitară, ca drept constituțional, neputând fi înfrântă decât în cazul în care, raportat la un act sau un fapt administrativ bine determinat, s-ar constata un exces de putere sau nelegalitate actului normativ sau individual suspus controlului.

Constatând că hotărârea Tribunalului Iași este temeinică și legală și că instanța nu se poate substitui în drepturile pârâtului, stabilind ea însăși criterii și condiții de acordare a bursei de studii, în condițiile în care, prin acte de autoritate ce nu au fost desființate, acestea au fost aprobate de structurile administrative abilitate, Curtea, în temeiul art.312 C.proc.civ., a respins recursul promovată de reclamant.

5. Funcționar public cu funcție de manager. Cerere de anulare a dispoziției de aprobare a organizării unui concurs de proiecte management și ocuparea postului de director executiv și a graficului de desfășurare a concursului. Admisibilitate

Raportat la dispozițiile art.10 alin. 2 din O.G. 26/2005 privind managementul instituțiilor publice de cultură, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.114/2006, angajatorul avea obligația de a stabili un termen în care reclamantul să poată depune proiectul de management prevăzut de lege, și doar în cazul nerespectării acestui termen să procedeze la declanșarea procedurii de organizare a concursului de ocupare a funcției devenite astfel vacante.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.52/C.A. din 4.02.2008

Prin sentința civilă nr.1238/E/06.07.2007, Tribunalul Iași a admis excepțiile privind lipsa capacității procesuale și lipsa calității procesuale pasive a pârâtei Primăria Municipiului Iași, a respins excepția lipsei de interes a reclamantului invocată de pârâți, a admis acțiunea formulată de reclamantul B.V., în contradictoriu cu pârâtul Primarul Municipiului Iași, a anulat Dispoziția nr.3305/23.11.2006 emisă

de Primarul Municipiului, l-a obligat pe pârât la plata către reclamant a sumei de 404, 3 lei cu titlu de onorariu avocat și taxă timbru și timbru judiciar și a respins acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâta Primăria Municipiului Iași, ca fiind îndreptată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, în baza art.91 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, că Primăria nu are personalitate juridică și nici drepturi și obligații procesuale.

Nefiind implicată în elaborarea și emiterea actului administrativ contestat, Primăria Iași nu poate fi chemată în judecată în calitate de pârâtă în cauza de față, întrucât nu are a răspunde de actele și faptele Primarului Municipiului Iași.

În ce privește excepția lipsei de interes a reclamantului în a promova acțiunea de față, invocată de pârâți, instanța a constatat că interesul reclamantului rezultă chiar din motivarea acțiunii introductive, Dispoziția nr.3305/23.11.2005 contestată, prin care Primarul Municipiului Iași a aprobat organizarea unui concurs de proiecte de management pentru ocuparea postului de director executiv al Ateneului Tătărași, post nevacant, fiind ocupat chiar de contestator, în baza Dispoziției nr.1096/15.05.2003 emisă tot de Primar, situație în care reclamantul își poate pierde locul de muncă, deși există și un contract individual de muncă, valabil încheiat la aceeași dată cu numirea în funcția de director.

Pe fondul cauzei, instanța a reținut că prin Dispoziția nr.3305/23.11.2006, emisă de Primarul Municipiului Iași, s-a aprobat organizarea concursului de proiecte de management pentru ocuparea postului de director executiv al Ateneului Tătărași, precum și graficul de desfășurare a concursului (filele 92, 93, 94), concursul fiind fixat pe data de 18 decembrie 2006.

Instanța a reținut că dispoziția a cărei anulare este solicitată de reclamant a fost emisă cu toate că postul de director executiv al Ateneului Tătărași era ocupat de reclamant în baza Dispoziției nr.1096/15.05.2003, emisă tot de Primar totodată, și că, în aceeași zi, reclamantul a semnat și un contract individual de muncă pe o durată nedeterminată, încheiat cu Primăria Municipiului Iași în calitate de angajator.

S-a mai constatat că pârâții nu au emis nici un act de încetare a contractului de muncă sau decizie de demitere a reclamantului din funcția deținută de acesta, situație în care postul de director executiv la Ateneul Tătărași nu era vacant în momentul emiterii Dispoziției nr.3305/23.11.2006.

Legea nr.114/2006, prin care s-a aprobat O.G. nr.26/2005, publicată în M. O. nr.413/12.V. 2006, stabilea, prin modificarea adusă art.10 (3), pentru conducătorii instituțiilor publice care la data intrării în vigoare a legii nu au încheiat contractul de management, obligația de a depune proiectul de management în termenul stabilit de ordonatorul principal de credite al autorității publice în subordinea căreia funcționează instituția publică de cultură.

Rezultă astfel, că numai în situația nerespectării prevederilor art.10 alin. 3 din O.G. nr.26/2005, modificată prin Legea nr.114/04.05.2006, prin care s-a aprobat O.G. nr.25/2006, respectiv de a nu prezenta proiectul de management în termenul stabilit de ordonatorul principal de credite, conducătorii instituțiilor publice de cultură sunt demși de drept din funcția de conducere. Or, în speța dată, pârâtul, la data emiterii Dispoziției nr.3305/2006, se afla în situația în care O.G. nr.26/2005 fusese

modificată, iar potrivit modificărilor intervenite, avea obligația de a stabili un termen în care reclamantul să depună proiectul de management și numai după aceea, în cazul în care termenul nu ar fi fost respectat, se putea trece la destituirea conducătorului instanței publice și se putea declanșa procedura organizării concursului pentru ocuparea funcției devenite vacante.

Curtea a constatat că recursul pârâtei nu este fondat, pentru considerentele de mai jos.

Prin Ordonanța Guvernului nr.26/2005 au fost luate măsuri în vederea asigurării eficienței activității instituțiilor publice de cultură și a continuității actului managerial în cadrul acestora. Astfel, în art.1 s-a stabilit că angajarea directorilor generali sau a directorilor, după caz, denumiți conducătorii instituțiilor publice de cultură, din cadrul instituțiilor publice de cultură, se face prin contract de management, pe baza unui concurs de proiecte de management.

În art.2 s-a statuat că procedurile de organizare a concursului prevăzut la art.1 alin. 1, în vederea angajării conducătorilor instituțiilor publice de cultură, se declanșează de ordonatorii principali de credite în subordinea cărora funcționează instituțiile publice de cultură, în termen de 10 zile calendaristice de la vacantarea postului de conducere.

În speță, reclamantul ocupă, în baza dispoziției nr.1096/15.05.2003 a Primarului Municipiului Iași (fila 16 din dosarul primei instanțe) funcția de director executiv al Ateneului Tătărași din Iași.

Având în vedere că la dosarul cauzei nu s-a depus nici un înscris din care să rezulte că funcția de conducere a Ateneului Tătărași din Iași a rămas vacantă, instanța de recurs constată că pârâțul a declanșat procedura de organizare a unui concurs de proiecte de management prin emiterea dispoziției nr.3305/23.11.2006 în vederea ocupării funcției de conducere indicate mai sus, cu nesocotirea dispozițiilor art.2 din Ordonanța Guvernului nr.26/2005 privind managementul instituțiilor publice de cultură.

Curtea nu poate primi apărarea pârâțului Primarul Municipiului Iași potrivit căreia reclamantul este demis de drept din funcția de conducere ca urmare a faptului că nu a prezentat un proiect de management în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a Ordonanței Guvernului nr.26/2005 în vederea încheierii contractului de management prevăzut de actul normativ respectiv.

Este adevărat că în forma inițială Ordonanța Guvernului nr.26/2005 prevedea în art.10 alin. 3 că în termen de 6 luni calendaristice de la intrarea în vigoare a ordonanței, conducătorii instituțiilor publice de cultură vor prezenta ordonatorului principal de credite în subordinea căruia funcționează instituția publică de cultură pe care o conduc un proiect de management în vederea încheierii contractului de management prevăzut de ordonanță și că sancțiunea nerespectării acestui termen, reglementată de art.10 alin. 6, era demiterea de drept din funcția de conducere, însă la data emiterii dispoziției atacate, 23.11.2006, art.10 avea alt conținut ca urmare a modificării aduse prin Legea nr.114/2006, publicată în Monitorul Oficial nr.413 din 12.05.2006.

Potrivit art.10 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr.26/2005, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.114/2006, conducătorii instituțiilor publice de cultură care, la

data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe, nu au încheiat contractul de management sunt obligați ca, în termenul stabilit de ordonatorul principal de credite al autorității publice în subordinea sau sub autoritatea căreia funcționează instituția publică de cultură, să depună un proiect de management în vederea încheierii contractului.

Rezultă din acest text de lege că pârâțul avea obligația de a stabili un termen în care reclamantul să depună proiectul de management și numai după aceea, în cazul în care termenul nu ar fi fost respectat, se putea trece la declanșarea procedurii organizării concursului pentru ocuparea funcției devenite vacante de drept.

6. Funcționar public – consilier juridic. Cerere privind acordarea sporului de mobilitate și confidențialitate. Condiții de acordare

Având în vedere că art.60 alin. 2 din Statutul profesiei de consilier juridic prevede posibilitatea ca aceștia să negocieze cu angajatorii plata de „prestații suplimentare în bani reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate”, aceste drepturi salariale pot fi acordate doar în măsura în care se probează negocierea lor efectivă cu angajatorul, care să fie de acord cu plata lor.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.35/C.A. din 21.01.2008

Prin sentința civilă nr.305/CA/01.10.2007, Tribunalul Vaslui a admis acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta S.G. în contradictoriu cu pârâta D.M.P.S.-Vaslui, pe care a obligat-o să emită decizie prin care să opereze modificările în încadrarea și stabilirea drepturilor și obligațiilor ce îi revin reclamantei în sensul acordării sporului de mobilitate și confidențialitate în procent de 30 % din salariul de încadrare, începând cu data înscrierii în Colegiul Consilierilor Juridici, 14.08.2004, precum și să plătească acesteia drepturile corespunzătoare acestei perioade la zi, actualizate cu indicele de inflație, la data plății efective, și în continuare, și înscrierea în carnetul de muncă a acestor mențiuni.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că în speță sunt aplicabile dispozițiile Legii nr.514/2003, Legii nr.188/1999, precum și cele ale Statutului profesiei de consilier juridic.

Curtea a admis recursul pârâtei, reținând că reclamanta nu are dreptul la prestațiile suplimentare reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art.2 din Legea nr.514/2003, privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, „consilierul juridic poate să fie numit în funcție sau angajat în muncă, în condițiile legii”.

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art.3 din același act normativ:

„Consilierul juridic numit în funcție are statutul funcționarului potrivit funcției și categoriei acesteia.

Consilierul juridic angajat în muncă are statut de salariat”.

Drepturile și obligațiile consilierilor juridici sunt reglementate prin dispozițiile art.6 din Legea nr.514/2003, modificată, care prevăd: „Consilierii juridici au

drepturile și obligațiile prevăzute de lege, potrivit statutului profesional și reglementărilor legale privind persoana juridică în serviciul căreia se află sau cu care are raporturi de muncă”.

Așadar, profesia de consilier juridic se exercită, fie în baza unui raport de serviciu, fie în baza unui raport juridic de muncă, în urma încheierii unui contract individual de muncă, în conformitate cu reglementările din Codul muncii.

Această distincție se regăsește și în cuprinsul Statutului profesiei de consilier juridic, în ceea ce privește sistemul de remunerare al consilierilor juridici.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.60 alin. 1 din acest statut: „Pentru activitatea sa profesională consilierul juridic are dreptul la o remunerație de bază, stabilită *prin negociere* pentru consilierul juridic ce are statut de salariat, sau *conform legilor speciale* pentru cel numit în funcție”.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art.13 lit.b din același act: „Pentru activitatea depusă, consilierul juridic are dreptul să fie remunerat conform prevederilor formei scrise a raportului juridic care stă la baza exercitării profesiei față de beneficiar”.

Drepturile salariale suplimentare decurgând din clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate au fost stabilite prin alin. 2 al art.60 din Statutul profesiei de consilier juridic: „Deosebit de remunerația de bază astfel stabilită, în considerarea specificului muncii și a importanței sociale a serviciilor profesionale, în temeiul art.25 și 26 din Legea nr.53/2003, cu modificările ulterioare, consilierul juridic poate negocia prestații suplimentare în bani reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate”.

Prin sintagma „consilierul juridic poate negocia” a fost avută în vedere numai categoria consilierilor juridici care au statut de salariați, ale căror raporturi cu persoana juridică pe care o reprezintă sau căreia îi asigură consultanță decurg dintr-un contract individual de muncă, dispozițiile legale, anterior citate, nefiind aplicabile consilierilor juridici cu statut de funcționari publici.

În privința drepturilor salariale ale consilierilor juridici cu statut de funcționari publici Curtea reține că este exclusă stabilirea acestora prin negociere, întrucât determinarea lor se realizează în baza unor acte normative. Ca atare, rezultă că sporurile convenite consilierilor juridici cu statut de funcționar public nu pot fi decât cele prevăzute în sistemul de salarizare, aprobat prin lege, specific acestei categorii profesionale.

În această situație, negocierea clauzelor de confidențialitate și mobilitate este inadmisibilă pentru categoria consilierilor juridici cu statut de funcționar public.

În acest sens este și Decizia nr.78/05.11.2007 prin care Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, au admis recursul în interesul legii declarat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și au stabilit că dispozițiile art.6 din Legea nr.514/2003 modificată prin Legea nr.246/2006 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic raportate la dispozițiile art.60 alin. 1 și 2 din Statutul profesiei de consilier juridic, art.31 (fost art.29) și art.117 (fost art.93) din Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, se interpretează în sensul că nu se pot negocia de consilierii juridici cu statut de funcționari publici prestațiile suplimentare în bani, reprezentând clauza de

mobilitate și clauza de confidențialitate, în condițiile prevăzute de art.25 și 26 din Codul muncii. Această categorie poate beneficia de sporuri salariale în condițiile stabilite prin acte normative de salarizare a funcționarilor publici și de legislația specifică autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea.

Adoptarea acestei soluții cu privire la consilierii juridici, cu statut de funcționari publici, nu creează premisele unei discriminări, în raport de cealaltă categorie de consilieri juridici, cu statut de salariați, întrucât principiul egalității de tratament nu exclude, ci dimpotrivă, presupune soluții diferite, pentru situații diferite, justificate pe baza unor criterii obiective și raționale.

Prin urmare, soluția primei instanțe, de obligare a pârâtei să emită decizie prin care să opereze modificările în încadrarea și să stabilească drepturile și obligațiile ce îi revin reclamantei în sensul acordării sporului de mobilitate și confidențialitate în procent de 30 % din salariul de încadrare, începând cu data înscrierii în Colegiul Consilierilor Juridici, 14.08.2004, precum și să plătească acesteia drepturile corespunzătoare acestei perioade la zi, actualizate cu indicii de inflație, la data plății efective, și în continuare, și să înscrie aceste mențiuni în carnetul de muncă este nelegală.

7. Funcționar public. Drepturi salariale stabilite prin acord/contract colectiv de muncă neopozabil angajatorului. Consecințe

Acordul/contractul colectiv de muncă încheiat între autoritatea administrativă angajatoare în raport cu reclamanții funcționari publici, și personalul cu contract de muncă, nu își poate extinde efectele în privința funcționarilor publici, în condițiile în care drepturile salariale convenite nu se regăsesc în legislația ce guvernează raporturile de serviciu ale funcționarilor publici reclamanți.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.29/C.A. din 21.01.2008

Prin sentința civilă 1230/E/6.07.2007 a Tribunalului Iași a fost respinsă cererea reclamantei C.P., în contradictor cu pârâții Președintele Consiliului Județean și Consiliul Județean Iași, ca fiind îndreptată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

A fost respinsă totodată cererea reclamantei de acordare a tuturor drepturilor speciale aprobate prin Acordul/Contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul Consiliului Județean Iași, începând cu luna ianuarie 2007, conform H.C.S. 276/8.12.2006 și repunerea în drepturi privind sporul de dispozitiv acordat până la finele anului 2006, formulată în contradictor cu pârâta D.J.E.P.-Iași.

A reținut instanța de fond:

Potrivit adeverinței nr.3078/17.04.2007 emisă de Consiliul Județean Iași și dispoziției nr.240/16.03.2005 a aceleiași autorități a administrației publice, reclamanta C.P., având calitatea de funcționar public, a fost transferată în interesul serviciului, începând cu data de 1.04.2005, din aparatul propriu al Consiliului Județean Iași în cadrul D.J.E.P.-Iași.

În conformitate cu prevederile art.6 alin.3 din O.G. nr.84/ 2001, serviciile publice comunitare județene funcționează ca instituții publice de interes județean cu personalitate juridică.

În consecință, D.J.E.P.-Iași are personalitate juridică, având calitatea de angajator în raporturile de serviciu stabilite cu reclamanta, fapt confirmat de reprezentantul reclamantei în ședința publică din 27.04.2007, când a precizat că pârâții Consiliul Județean Iași și Președintele Consiliului Județean Iași au fost chemați în judecată avându-se în vedere calitatea lor de ordonatori de credite, iar D.J.E.P.-Iași, în calitate de angajator.

Deoarece, în cadrul raporturilor de serviciu, răspunderea pentru neplata drepturilor salariale către angajați, aparține doar angajatorului, instanța, reținând că pârâții Consiliului Județean Iași și Președintele Consiliului au calitatea de ordonatori de credite, nu de angajatori, urmează a respinge cererea formulată de reclamantă în contradictoriu cu acești pârâți ca fiind introdusă împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

În ceea ce privește fondul litigiului, instanța reține că, potrivit prevederilor art.78 alin. 3 din Legea nr.188/1999 (art.90 al. 3 în forma actuală a legii), funcționarul public transferat în interesul serviciului are dreptul la o îndemnizație egală cu salariul net calculat la nivelul salariului din luna anterioară celei în care se transferă, plata drepturilor salariale urmând a fi suportată de autoritatea sau instituția publică la care se face transferul .

Hotărârea Consiliului Județean Iași nr.276/8.12.2006 prin care s-a aprobat Actul Adițional nr.11778/21.11.2006 la Acordul/contractul colectiv de muncă nr.218/25.11.2005 act adițional prin care s-au stabilit drepturile salariale speciale solicitate de reclamantă, este ulterioară datei transferului în interesul serviciului al reclamantei de la Consiliul Județean Iași la Direcția Județeană de Evidență a Persoanelor Iași, după cum ulterioare sunt atât Actul Adițional, cât și Acordul/Contractul colectiv de muncă menționate anterior.

Verificând conținutul Actului Adițional nr.11778/21.11.2006 și Acordului/contractului colectiv de muncă nr.218/ 25.11.2005, instanța a constatat că acestea au fost încheiate, în baza dispozițiilor art.61 alin. 1 din Legea nr.188/ 1999, între Consiliul Județean Iași și Sindicatul Salariaților din Consiliul Județean Iași, D.J.E.P.-Iași nefiind parte semnatară a acestor acorduri.

Pentru acest motiv, măsurile convenite în cuprinsul acordurilor respective nu sunt opozabile D.J.E.P. Iași, această instituție neputând fi obligată la respectarea lor.

Pentru a beneficia de drepturile prevăzute în actele amintite mai sus, se impune ca sindicatul reprezentativ al funcționarilor publici din cadrul D.J.E.P.-Iași, să încheie acorduri referitoare la respectivele drepturi și cu această instituție publică.

Având în vedere că reclamanta nu a beneficiat de plata drepturilor speciale prevăzute în Actul Adițional nr.11778/2006 în luna anterioară transferului său în interesul serviciului (adeverința nr.703/ 21.06.2007 a D.J.E.P.-Iași), acest act fiind ulterior momentului realizării transferului, pentru a avea dreptul la plata în continuare a sporurilor respective și după data transferului potrivit art.78 alin. 3 din Legea nr.188/ 1999 (în prezent art.90 al. 3) și că angajatorul său, respectiv D.J.E.P.-Iași, singurul obligat la plata sumelor reprezentând drepturi salariale, nu este parte a

acordurilor invocate ca fundament al acordării drepturilor speciale solicitate, instanța a respins cererea formulată de reclamantă în contradictoriu cu acest din urmă pârât ca nefondată.

Curtea a constatat recursul declarat ca fiind nefondat, pentru considerentele de mai jos.

Astfel, este de necontestat în speță faptul că reclamanta se află într-un raport de serviciu cu intimata D.J.E.P. Iași, guvernat de dispozițiile Legii nr.188/1999 a funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, care în art.31 al.(3) prevede expres că „Salarizarea funcționarilor publici se face în conformitate cu prevederile legii privind stabilirea sistemului unitar de salarizare pentru funcționarii publici”, salariul fiind compus din: „salariul de bază; b) sporul pentru vechimea în muncă; c) suplimentul postului; d) suplimentul corespunzător treptei de salarizare” (art.31 al.(1) din aceeași lege).

Ori, în cauză recurenta invocă drept temei al drepturilor salariale Acordul/Contractul colectiv de muncă încheiat între Președintele Consiliului Județean Iași ca angajator și Sindicatul Salariaților din Consiliul Județean Iași, alcătuit din aparatul propriu de specialitate al Consiliului Județean Iași și persoanele angajate pe bază de contract individual de muncă, deși potrivit dispozițiilor art.1 din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, o astfel de convenție se încheie „între patron sau organizația patronală, pe de o parte, și salariați, reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă”.

Noțiunea de „patron” definită de aceeași lege (al.(2) al art.1) exclude așadar posibilitatea perfectării de contracte colective de muncă între „administrația publică locală, prin autoritățile administrative autonome ori prin autoritățile și instituțiile publice ale administrației publice centrale și locale” prevăzută de art.1 al.(1) din Legea nr.188/1999 și funcționarii publici, art.2 din acest act normativ definind „funcția publică” ca fiind „ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, Stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome”, atribuții și responsabilități general valabile la nivelul întregii țări, de la care subiecții raportului juridic de funcție nu pot deroga pe cale contractuală.

În acest sens, art.110 din legea funcționarilor publici prevede expres că și în ce îi privește pe funcționarii publici cu statut special (din structurile Parlamentului, Administrației Președințiale, Consiliului Legislativ, etc.) autoritățile respective „au obligația de a armoniza statutele speciale cu prevederile prezentei legi, cu consultarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici”, drepturile și responsabilitățile acestora fiind așadar expres prevăzute prin norme legale, iar nu contractuale.

Cât privește trimiterea reclamantei la dispozițiile cuprinse în Codul muncii, Curtea constată că prevederile art.117 din Legea 118/1999 prevăd că dispozițiile legii speciale „se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative ori penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice”, așa încât, atât timp cât

funcționarilor publici li se prevede expres prin legea specială regimul legal de salarizare, rezultă că regimul juridic al funcției publice nu se poate completa cu prevederile specifice contractuale în materia salarizării, existente în Codul muncii și Legea 130/1996 a contractului colectiv de muncă.

În atari condiții, Curtea reține că prevederile contractului colectiv de muncă nr.218/25.11.2005, respectiv a actului adițional nr.11778/21.11.2006, chiar dacă fac referire și la „toți funcționarii publici” din aparatul propriu al Consiliului Județean Iași, în realitate sunt aplicabile doar persoanelor „angajate pe bază de contract de muncă”, ce intră într-adevăr sub incidența dispozițiilor Codului muncii și a Legii 130/1996.

În acest sens este exprimat de altfel și punctul de vedere al Consiliului Județean Iași –D.O.R.U.I.–Serviciul organizare și resurse umane în adresa cu nr.662/22.01.2007 expediată D.J.E.P. Iași, respectiv că fondurile asigurate prin bugetul Consiliului Județean Iași sunt în măsură a asigura doar drepturile salariale constând în „salariul de încadrare, indemnizația de conducere, salariul de merit, sporul de vechime, sporul pentru titlul științific de doctor, sporul pentru condiții vătămătoare”, acestea găsindu-și izvorul în prevederile legale aplicabile instituției angajatoare pârâte, pentru celelalte drepturi salariale evocate în Hotărârea 276/2006, urmând ca angajatoarea „să-și asigure venituri acoperitoare din surse proprii”.

8. Funcționar public. Decizie privind desemnarea persoanelor cărora urma să li se acorde prime salariale. Evaluarea performanțelor funcționarilor publici, ca atribut al colectivului cu funcție de conducere. Competența instanței de contencios administrativ

Competența instanței de contencios administrativ în cenzurarea modului de apreciere a performanțelor funcționarilor publici, exercitat de colectivul cu funcție de conducere al penitenciarului, se circumscrie doar în privința verificării respectării procedurilor consacrate și a existenței unei motivări pertinente, de natură a elimina eventuala exercitare abuzivă a dreptului de dispoziție.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.27/C.A. din 21.01.2008

Prin sentința civilă nr.1808/E din 14 septembrie 2007, Tribunalul Iași, respingând excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului I., a respins acțiunea formulată de reclamantul S.D. în contradictoriu cu pârâțul Penitenciarul I.; acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâțul V.M., în calitatea sa de director al Penitenciarului I., respingându-se ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamantul a chemat în judecată pe pârâți, pentru ca prin hotărâre să se dispună anularea deciziei prin care a fost tăiat de la dreptul la primă, prevăzut de art.34 din Legea nr.293/2004 și că această măsură a fost luată potrivit prevederilor anexei 6 la Ordinul ministrului justiției nr.2498/C/1999.

S-a mai reținut că, din fișa de evaluare pe anul 2006, rezultă că reclamantul nu a primit punctaj maxim la nici unul din indicatorii de performanță profesională

înserați în cuprinsul acestui act și că, din aceeași fișă, mai rezultă că reclamantul acționează în situații deosebite fără a evalua cauzele, astfel că nu se poate susține că funcționarul public și-a îndeplinit în mod exemplar atribuțiile de serviciu, fapt ce a îndreptățit Consiliul de conducere al Penitenciarului I. să nu-i acorde prima în cuantum de 400 lei, considerente pentru care acțiunea a fost respinsă, inclusiv solicitarea de a se obliga pârâții la plata de daune.

Curtea a constatat că cererea de recurs a reclamantului este nefondată, sens în care a reținut următoarele:

În mod justificat prima instanță a primit excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului V.M., chemat în judecată în calitate sa de director al instituției publice cu care reclamantul se află în raporturi de serviciu, întrucât desemnarea persoanelor cărora urma să li se acorde prime, pentru activitatea desfășurată în anul 2006, nu s-a făcut prin actul exclusiv al pârâtului, ci a fost urmarea discutării propunerilor într-un cadru lărgit, astfel că, indiferent dacă acel organism purta denumirea de „consiliu de conducere”, sau era format din cadrele de conducere ale Penitenciarului, hotărârea este una colectivă, răspunderea conducătorului unității neputându-se disocia, în acest caz, de răspunderea organismului ce a luat decizia colectivă, pentru care pârâtul nu poartă o răspundere individuală.

În cauză este necontestat faptul că reclamantul–recurent S.D. este funcționar public civil cu statut special și că regimul său juridic este guvernat de Legea nr.293/2004.

În conformitate cu dispozițiile art.34 lit.a) din actul normativ citat, funcționarii publici din sistemul administrației penitenciare au dreptul, printre altele, ca, pe lângă salariul de bază, să primească prime, condițiile de acordare a acestora fiind stabilite prin norme departamentale, art.79 din Legea nr.293/2004 prevăzând în mod expres că, până la adoptarea unei noi reglementări de salarizare, rămân aplicabile în continuare dispozițiile legale referitoare la salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

Faptul că, până la data adoptării măsurii administrative contestate, puterea legiuitoare nu a adoptat reglementările la care face referire art.79 din Legea nr.293/2004, nu poate fi imputat pârâților, care nu au dreptul la inițiativă legislativă, în condițiile în care vechea reglementare nu conținea norme discriminatorii sau contrare legii, dreptul la prime și premii păstrându-se ca un drept suplimentar și nu ca un drept imperativ pentru angajator.

Ca atare, în lipsa unui nou cadru normativ, în mod justificat prima instanță s-a raportat la prevederile Ordinului nr.2498/C/1999, emis de ministrul justiției, care reglementau, prin anexa nr.6, modul de aplicare a unor articole din Legea nr.138/1999.

Ori, metodologia de aplicare a art.28 nu conține elemente de nelegalitate, prin faptul că impune ca acordarea premiilor să se facă în raport de anumite criterii de performanță, respectiv obținerea de rezultate ori realizări excepționale sau remarcabile pentru că și permite celor chemați să dispună să nu acorde premiile constituite prin aplicarea unei cote de 5% asupra fondului de salarii persoanelor care au fost sancționate disciplinar, precum și celor care au avut rezultate slabe în

activitate, în perioada la care se referă premiarea, corelația dintre muncă și remunerație acesteia dovedindu-se a fi una corectă și legală.

Prin urmare, era atributul colectivului cu funcție de conducere din cadrul Penitenciarului I. de a aprecia performanțele funcționarilor publici și a decide dacă acestea pot fi considerate „rezultate excepționale” sau „realizări remarcabile”, care să justifice acordarea premiilor evocate.

Această evaluare nu poate face obiectul controlului instanțelor judecătorești, decât sub aspectul verificării respectării procedurilor consacrate și a verificării existenței unei motivări pertinente, care să prevină și să elimine eventuala exercitare abuzivă a dreptului la dispoziție.

Ori, în cazul reclamantului–recurent, nu se poate vorbi nici de „rezultate excepționale” și nici de „realizări remarcabile”, atâta timp cât din caracterizarea dată Penitenciarului I., la solicitarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, rezultă că acesta a fost sancționat disciplinar în anii 1998, 1999, 2001, 2003, 2005, iar în anul 2001 a fost cercetat de parchetul militar pentru săvârșirea infracțiunii de lovire, scoaterea de sub urmărire penală făcându-se prin aplicarea unei sancțiuni administrative și nu prin constatarea inexistenței faptelor.

Chiar dacă nu s-ar dat nici o eficiență juridică, în cauza de față, faptul că Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași l-a cercetat pe reclamantul–recurent, în dosarul nr.815/P/2006, pentru comiterea infracțiunii de purtare abuzivă, Curtea constată că în mod justificat a reținut prima instanță că simplul fapt al acordării calificativului „Foarte bine”, în anul 2006, nu înseamnă că funcționarul public a înregistrat rezultate excepționale sau realizări remarcabile.

Semnând fără obiecțiuni fișa de evaluare, ce i s-a întocmit de către șeful de birou, aprobată de directorul adjunct al Penitenciarului I., reclamantul–recurent a fost de acord cu constatarea că el „a respectat atribuțiile stabilite prin fișa postului”, dar numai „în mare parte”, mențiune din care nu se poate trage o altă concluzie decât aceea că au existat și situații în care acele atribuțiuni nu au fost îndeplinite la nivelul exigențelor și mai ales că „acționează fără a evalua cauzele”, că ținuta sa nu este întotdeauna cea corectă și că nivelul de comunicare cu persoanele cu care vine în contact nu este în toate situațiile eficient, deficiențe care justifică pe deplin neîncadrarea activității recurentului în categoria celor cu rezultate excepționale sau realizări remarcabile, care să oblige conducerea instituției publice să-l stimuleze prin acordarea de premii și prime.

Ca atare, constatând că hotărârea primei instanțe este temeinică și legală și că, chiar în condițiile acordării calificativului „Foarte bine”, pârâtul este în drept să țină cont, la acordarea premiilor, de minusurile necontestate din activitatea funcționarului public, Curtea, în temeiul art.312 C.proc.civ., va respinge recursul promovat de către reclamant.

9. Plângere împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Nerespectarea criteriilor de evaluare. Consecințe

Având în vedere faptul că în caietul de sarcini criteriul de evaluare era cel rezultat din compararea valorilor fără T.V.A., pentru unitatea de produs oferită, oferta

contestatoarei constând într-un abonament lunar nu reprezenta o bază certă de apreciere a prețului oferit, a fost corect considerată ca „neconformă”.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.21/C.A. din 14.01.2008

Prin decizia nr.3389 /C 3/3030 din 21 noiembrie 2007 a Consiliului Național de Soluționare a contestațiilor, a fost respinsă contestația înaintată de S.C. „A.C.” Sucursala București împotriva deciziei de respingere a ofertei sale ca neconformă, decizie emisă de D.G.F.P. a Județului Iași, ca autoritate contractantă, în cadrul procedurii de atribuire prin cerere de ofertă, a contractului de „servicii de fotocopiere, cod CPV 74831210 – 8”.

A reținut organul administrativ prin invitația de participare publicată de SEAP sub nr.69596 din 7 august 2007, autoritatea contractantă a inițiat procedura de atribuire prin cerere de oferte, a contractului privind „amplasarea de copiatoare la sediile D.G.F.P.J. Iași pentru multiplicarea documentelor proprii” stabilind că documentația de atribuire se procură de la sediul său. Conform acesteia criteriul de atribuire a contractului a fost prețul mai scăzut. Potrivit Secțiunii III din documentație – Caietul de sarcini, serviciile de multiplicare ce fac obiectul procedurii se referă la amplasarea unor copiatoare, asigurarea consumabilelor și a furniturilor pentru acestea, a serviciilor de service și a instruirii personalului de deservire. Conform caietului de sarcini, copiatoarele ce urmează a fi afectate acestor servicii trebuie să îndeplinească caracteristicile tehnice prescrise, inclusiv capacități de copiere de minim 10.000 copii sau de minim 30.000 copii/lună, funcție de tipul de aparat destinat locațiilor indicate de autoritatea contractantă.

Conform prevederilor aceluiași document, „adjudecarea ofertelor se va face prin compararea valorilor (fără TVA) ofertate pentru o copie A 4”.

Conform procesului verbal al ședinței de deschidere a ofertelor aflat la fila 52 a dosarului cauzei, în procedură au participat doi ofertanți, reprezentanții acestora fiind prezenți la ședință.

Contestatorul a formulat o propunere financiară raportând prețul acesteia la o altă monedă decât cea indicată în proiectul de contract ce face parte din documentația de atribuire (lei). În același timp, prețul cuprins în oferta sa nu este un preț unitar, ci un preț global aplicat la o cantitate estimată de contestator prin raportare la cerințele tehnice ale aparatelor de copiat. În mod eronat, deși prin același proiect de contract, la art.8. Modalități de plată se menționează că plata se va face ulterior citirii numărului de pagini copiate, contestatorul a formulat o propunere financiară, apreciată de autoritatea contractantă drept „abonament”.

Ori, în condițiile în care fără a solicita clarificări privind posibilitatea ofertării în forma urmată, ofertantul contestator, contrar prevederilor art.170 din O.U.G. nr.34/2006, nu a respectat condițiile de ofertare impuse de documentația de atribuire, în mod corect autoritatea contractantă a decis respingerea ofertei sale ca neconformă caietului de sarcini.

Pentru toate aceste motive, în temeiul alin. 5 și 6 ale art.278 din O.U.G. nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată prin

Legea nr.337/2006, consiliul a respins contestația ca nefondată și a dispus continuarea procedurii de atribuire.

Curtea a constatat plângerea formulată de contractanta S.C. „A.C.” S.R.L. București ca nefondată, pentru considerentele mai jos.

Astfel, conform caietului de sarcini aferent achiziției publice în cauză (fila 10 dosar CNSC), „Adjudecarea câștigătorului se va face prin compararea valorilor (fără TVA) oferită pentru o copie format A 4. Oferta câștigătoare va fi cea cu prețul cel mai mic. Nu se poate accepta indexarea prețurilor serviciilor de multiplicare pe parcursul derulării contractului .

Ori, oferta contestatoarei a fost depusă sub forma unui „abonament lunar în valoare de 1970 Euro fără TVA”, abonament în care erau incluse un număr de 100.000 copii A 4, peste acest număr de copii urmând a se percepe un tarif diferențiat, în condițiile în care cursul Euro fluctuează zilnic, astfel că nu există o bază certă de apreciere a prețului oferit/copie la data desfășurării procesului de achiziție publică față de criteriul sus-menționat: „prețul cel mai mic”.

Aceasta în condițiile în care autoritatea contractantă, raportat nevoilor proprii, stabilise și în formularul de contract aferent achiziției în cauză, ca modalitate de plată, achitarea numărului efectiv de copii efectuate pe fiecare echipament, în considerarea faptului că lunar se putea realiza un număr variabil de copii, interesul său fiind acela de a achita doar serviciile efectiv prestate de ofertanți la un preț cert, iar nu fluctuant, funcție de cursul zilnic al monedei europene.

În atare condiții, corect a procedat C.N.S.C. atunci când a respins contestația promovată de ofertanta S.C. „A.C.” S.R.L. București, ca fiind în contradicție cu condițiile de ofertare prevăzute în documentația de atribuire și în consecință Curtea a menținut legalitatea și temeinicia deciziei nr.3383/C3/3030 din 21 noiembrie 2007 emisă de C.N.S.C. respingând ca nefondată plângerea formulată în cauză.

10. Plângere împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Neprezentarea algoritmului de calcul și a modalităților de punctare pentru factorii de evaluare stabiliți. Consecințe

Lipsa metodologiei clare de evaluare și punctare a unor explicații verificabile privind modul de evaluare a coordonatorului de proiect, a inginerului rezident și a expertului în achiziții publice, de natură a permite verificarea caracterului obiectiv și concret al punctajelor acordate de membrii comisiei de evaluare, este natură a încălca principiile transparenței procedurii și a tratamentului egal prevăzut de art.2 din O.U.G. nr.34/2006, cu consecința anulării raportului procedurii.

Curtea de Apel Iași, decizia nr.20/C.A. din 14.02.2008

Prin decizia nr.3124/2C2/1479;1510 din 8 noiembrie 2007, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor , admitând în parte contestația formulată de S.C. „R.G.”S.R.L. București , precum și contestația formulată de asociația de tip parteneriat, formată din S.C. „I.” S.R.L. București, S.C. „F. GmbH &Co KG” Stuttgart și S.C. „F.E.” S.R.L. București, în contradictoriu cu Primăria Municipiului

Iași a dispus anularea raportului procedurii nr.37451/22 mai 2007 și a tuturor comunicărilor subsecvente, în temeiul art.278 alin. 6 din O.U.G. nr.34/2004, dispunându-se anularea procedurii de atribuire.

Pentru a se pronunța astfel, Consiliul a reținut că prevederea din fișa de date a achiziției, prin care oferta financiară are o pondere de numai 30 % din totalul punctajului, contravine prevederilor Ordinului nr.155/2006 al A.N.R.M.A.P, fiind de natură să conducă la încălcarea principiului utilizării eficiente a fondurilor publice .

S-a mai reținut că, la componența tehnică din cadrul factorilor de evaluare, o pondere majoritară o deține capacitatea tehnică, experiența profesională și experiența profesională specifică a experților cheie, din documentația prezentată fiind practic imposibil de argumentat cum au decis membrii comisiei de evaluare departajarea în cazul experților cheie propuși de ofertanții S.C. „E.” SA România – Grupo E.P., respectiv de S.C. „I.” S.R.L., în condițiile în care, în cazul coordonatorului de proiect toți membrii comisiei de evaluare au acordat (pentru experiența profesională specifică) 9 puncte din 10 posibile coordonatorului S.C. „E.” SA România - Grupo EP și numai 3 puncte coordonatorului S.C. „I.” S.R.L., care a participat la patru programe de gestionare a deșeurilor, față de un seminar pe această temă la care a participat primul coordonator menționat.

În ceea ce privește inginerul rezident, Consiliul a reținut că toți membrii comisiei de evaluare au acordat (pentru experiența profesională specifică) 6 puncte din 7 posibile expertului S.C. „E.” SA România – Grupo EP și un punct sau două puncte expertului S.C. „I.” S.R.L., în condițiile în care experiența primului este aproape exclusiv în lucrări de drumuri și în nici un caz specifică; în cazul expertului în achiziții publice toți membrii comisiei de evaluare acordând (pentru experiența profesională specifică) 4 puncte din 4 posibile expertului S.C. „E.” SA România – Grupo – EP și numai un punct expertului S.C. „I.” S.R.L., în condițiile în care aceasta din urmă probează o experiență certă în achiziții publice legate de gestionarea deșeurilor, iar primul doar o experiență în achiziții legate de reabilitarea sistemelor de alimentare cu apă sau stații de epurare.

Consiliul constatând că din documentele aflate la dosar rezultă că experiența în domeniul gestionării deșeurilor apare superioară în cazul reprezentanților S.C. „I.” S.R.L., în timp ce reprezentanții S.C. „E.” SA România - Grupo EP apar specializați în domeniul reabilitării sistemelor de alimentare cu apă, a apreciat ca fiind evidentă imposibilitatea cântăririi obiective a punctajelor acordate prin factorii de evaluare, urmare nerespectării de către autoritatea contractantă a prevederilor art.199 alin. 2 din O.U.G. nr.34/2006 și ale art.14 alin. 2 și art.15 alin. 3 și 4 din H.G. nr.925 / 2006.

În ceea ce privește oferta depusă de S.C. „R.G.” S.R.L, Consiliul reține că, deși aceasta a fost declarată admisibilă de către membrii comisiei, în fapt nu i se recunoaște valabilitatea cv-urilor depuse, care reprezenta o condiție minimă de calificare, nepunctându-se conform criteriului de atribuire stabilit și că, datorită încălcărilor de procedură, autoritatea contractantă s-a aflat în situația de a primi oferte care nu pot fi comparate în mod obiectiv , astfel că, constatând întrunite cumulativ elementele prevăzute de art.209 alin. 2 lit.a și b din O.U.G. nr.34/2006 a considerat că se impune anularea procedurii de „licitație deschisă” pentru atribuirea contractului de

achiziție publică de „Servicii de consultanță și asistență tehnică pentru proiectul – Managementul integrat al deșeurilor”.

Curtea a constatat că plângerea formulată de autoritatea contractantă este nefondată, sens în care a reținut următoarele:

Este necontestat faptul că procedura de achiziție publică a fost inițiată și s-a derulat în numele și pentru Municipiul Iași, care a figurat în toate documentele întocmite în calitate de autoritate contractantă.

Faptul că, prin decizia atacată, Consiliul a admis contestațiile introduse de ofertanții S.C. „R.G.”S.R.L. București și respectiv S.C. „I.” S.R.L. București, în contradictoriu cu Primăria Municipiului Iași, nu este de natură să impună și să conducă la desființarea actului administrativ–jurisdicțional menționat, chiar dacă, din punct de vedere strict formal, denumirea autorității contractante a fost indicată greșit, având în vedere că simplul fapt al menționării Primăriei Municipiului Iași, în loc de Municipiul Iași, nu a viciat, în nici un fel, derularea procedurii consacrate de O.U.G. nr.34/2006.

Ca atare, chiar dacă, potrivit art.21 din Legea nr.215/2001, doar unitățile administrativ–teritoriale au statut de persoană juridică fiind singurele titulare de drepturi și obligații, în fapt, întreaga procedură s-a realizat prin intermediul structurii funcționale menționată la art.77 din același act normativ, fapt ce rezultă în mod evident din chiar actul nr.42892 din 8 iunie 2007, prin care recurentul și-a făcut cunoscut punctul de vedere cu privire la contestația înaintată, în acest caz urmând a se face aplicațiunea dispozițiilor art.35 din Decretul nr.31 din 30 ianuarie 1954, care stabilește că actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce e-au fost conferite, sunt considerate a fi actele persoanei juridice însăși, unitatea administrativ-teritorială nefiind vătămată în vreun fel prin indicarea eronată a denumirii autorității contractante care să justifice invocarea nulității actului de procedură, în condițiile art.105 alin. 2 C.proc.civ.

În fond, nici Consiliul și nici instanța nu constată dreptul autorității contractante de a „acorda mai multă atenție alegerii experților care să urmărească cu profesionalism lucrarea ce urmează a fi executată „și de a aplica factori de evaluare referitori la pregătirea și experiența profesională a experților cheie”.

Ceea ce se impută autorității contractante este, printre altele, neprezentarea algoritmului de calcul și a metodologiei de punctare în cazul factorilor de evaluare a coordonatorului de proiect, a inginerului rezident și a expertului în achiziții publice, precum și lipsa oricărei justificări a punctajelor acordate ofertelor prezentate de contestatoare, care să permită verificarea caracterului „obiectiv și corect” al punctajelor acordate de membrii comisiei de evaluare, astfel cum recurenta pretinde că s-a procedat.

În lipsa unei metodologii clare de evaluare și punctare și a unor explicații verificabile care să probeze de ce un expert cu experiență în achiziții legate de reabilitarea sistemelor de alimentare cu apă și stații de epurare, spre exemplu, a primit punctajul maxim, față de punctajul minim acordat unui expert care proba o experiență certă în achiziții publice legate de gestionarea deșeurilor, în mod justificat consiliul a considerat că sunt încălcate dispozițiile art.199 din O.U.G. nr.34/2006, prin modul în care s-a întocmit documentația de atribuire a contractului de servicii de consultanță și

asistență tehnică pentru proiectul „Managementul integrat al deșeurilor” permițându-se membrilor Comisiei de evaluare să acționeze în mod subiectiv și voluntar, încălcând-se astfel principiile consacrate de art.2 din actul normativ citat, referitoare la necesitatea asigurării unui tratament egal și a transparenței procedurii de achiziție.

Chiar dacă Ordinul nr.155/2006 al A.N.R.M.A.P. ar avea doar rol consultativ, deși art.303 din O.U.G. nr.34/2006 stabilește în mod explicit că Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice „elaborează norme de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență”, ghidul cuprinzând informații privind conținutul documentației de atribuire a contractelor de achiziție publică, precum și explicații privind „modul de aplicare a prevederilor ordonanței de urgență”, are o valoare normativă superioară celeia a unui manual, autoritatea contractantă neputând ignora acest cadru normativ de referință și acționa în afara lui, doar pentru că are o viziune proprie asupra importanței factorilor de evaluare profesională a specialiștilor care urmează să asigure consultanță și asistență tehnică pe parcursul executării lucrării uzate.

Ori, atâta timp cât în Ghidul pentru atribuirea contractelor de achiziție publică, aprobat prin Ordinul nr.155/2006 al A.N.R.M.A.P., s-a făcut mențiunea : „Atenție! Ponderea pentru factorul de evaluare privitor la prețul ofertei trebuie să fie mai mare decât cea aferentă celorlalți factori de evaluare utilizați”, Curtea nu mai poate reține că ne aflăm în fața unei recomandări, astfel precum pretinde recurenta, ci a unei norme imperative, care nu face altceva decât să dea eficiență și concretețe principiului consacrat de art.2 alin. 1 lit.d din O.U.G. nr.34/2006, care impune asigurarea utilizării eficiente a fondurilor publice.

Reducerea ponderii ofertei financiare la numai 30 % din totalul punctajului, doar din dorința de a da „mai multă atenție alegerii experților”, nu reprezintă altceva decât o anulare, în fapt, a principiilor pe care este construită legislația referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică, permițându-se angajarea de lucrări fără a se ține cont de costurile acestora, principiul proporționalității implicând și un anumit echilibru între factorii ce permit realizarea unei competiții egale și transparente, care să nu lase loc liberului arbitru al celor implicați în procedura de atribuire a contractului, nimic neputând justifica încălcarea principiilor consacrate de legiuitor și a normelor de lucru stabilite de cel desemnat a asigura aplicarea legii, autoritatea menționată la art.303 din O.U.G. nr.34/2004, fiind, astfel cum rezultă din chiar denumirea ei „una de reglementare” și nu un organism consultativ cum în mod greșit apreciază recurenta.

Secția pentru litigii de muncă și asigurări sociale

1. Acțiune în răspunderea patrimonială a salariatului, formulată în temeiul dispozițiilor art.270 (1) din Codul muncii. Data nașterii dreptului la acțiune în ipoteza existenței unei decizii de imputare, emisă anterior intrării în vigoare a Legii nr.53/2003

Curtea de Apel Iași, dec. nr.26 din 22.01.2008

Prin sentința civilă nr.1685/19.09.2007, pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul nr.2798/99/2007, a fost admisă excepția prescripției dreptului la acțiune invocată de pârâtă și, în consecință, a fost respinsă acțiunea în răspundere patrimonială formulată de reclamanta C.N.P.R.–D.R.P. Iași în contradictoriu cu pârâta O.R.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că, prin acțiunea introductivă, reclamanta C.N.P.R. S.A. – D.R.P. Iași a solicitat obligarea pârâtei O.R. la plata sumei de 20.674,793 lei cu titlu de despăgubiri, în temeiul dispozițiilor art.270 Codul muncii.

Potrivit dispozițiilor art.283 alin. 1 lit.c) C.muncii, cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator. Cât privește data nașterii dreptului la acțiune, instanța a reținut că aceasta o reprezintă data la care angajatorul a luat cunoștință de prejudiciul cauzat de către salariat.

S-a mai reținut de către instanță că, prin procesul verbal de control din 6 noiembrie 2002, înregistrat la unitate sub nr.32259/7 noiembrie 2002, comisia de control a stabilit că paguba în sumă totală de 838.200.000 lei produsă unității de către B.N., în complicitate cu P.R. și A.I., putea fi evitată dacă alți salariați, printre care și pârâta O.R., și-ar fi îndeplinit în mod corespunzător propriile atribuții de serviciu. Astfel instanța a reținut că data nașterii dreptului la acțiune al reclamantei este 7 noiembrie 2002, respectiv data la care conducerea unității D.R.P. Iași a luat cunoștință de procesul verbal de control întocmit la data de 6 noiembrie 2002 și înregistrat sub nr.32259/7 noiembrie 2002.

În nici un caz nu se poate considera că dreptul la acțiune al reclamantei s-a născut abia în momentul constatării insolvenței autorilor direcți, respectiv 12 aprilie 2005, atât timp cât salariații vinovați de nerespectarea îndatoririlor de serviciu, fără încălcarea cărora paguba ar fi putut fi evitată, alții decât autorii direcți ai pagubei, au fost cunoscuți încă de la data întocmirii și înregistrării procesului-verbal de control din noiembrie 2002. Astfel, reclamanta ar fi trebuit încă de la data luării la cunoștință de procesul verbal de control din noiembrie 2002, să-i acționeze în instanță atât pe

autorii direcți, cât și pe cei indirecti, iar în cazul în care nu ar fi putut să-și recupereze paguba de la autorii direcți, ar fi avut posibilitatea să o recupereze de la autorii indirecti, care prin neglijența lor în îndeplinirea sarcinilor de serviciu au favorizat crearea prejudiciului.

În consecință, instanța de fond a reținut că momentul când s-a născut dreptul la acțiune al reclamantei împotriva pârâtei este noiembrie 2002, când aceasta a luat cunoștință atât de paguba ce i-a fost pricinuită, cât și de persoanele răspunzătoare de producerea ei atât direct, cât și indirect. Or, prezenta acțiune a fost înregistrată pe rolul instanței la data de 29 mai 2007, fiind depășit astfel termenul de 3 ani prevăzut de dispozițiile art.283 alin. 1 lit.c) C.muncii.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta C.N.P.R. S.A. – Sucursala D.R.P. Iași, prin reprezentantul legal, susținând că tribunalul a pronunțat hotărârea cu aplicarea greșită a legii și fără a verifica temeiul de drept invocat în motivarea acțiunii, și anume dispozițiile art.270 și urm. din Codul muncii și dispozițiile art.30 lit.e) din Legea nr.22/1969, ce constituie cadrul legislativ general și, respectiv, special cu privire la antrenarea răspunderii patrimoniale subsidiare a salariaților.

A mai arătat reclamanta-recurentă că, potrivit dispozițiilor art.30 lit.e) din Legea nr.22/1969, cei vinovați de nerespectarea îndatoririlor de serviciu răspund, în limita valorii pagubei rămase neacoperite de autorul direct, dacă fără încălcarea acestor îndatoriri paguba ar fi putut fi evitată. Ca atare, susține recurenta, răspunderea patrimonială a pârâtei O.R. nu putea fi antrenată decât după constatarea insolvabilității autorilor direcți ai prejudiciului, insolvabilitate confirmată de procesele verbale din 12.04.2005 încheiate de executorii judecătorești cu ocazia încercării de punere în executare a sentinței penale nr.3880/2004 pronunțată de Judecătoria Iași.

Aceste acte, consideră recurenta, marchează momentul nașterii dreptului la acțiune a angajatorului privind răspunderea patrimonială subsidiară a pârâtei – intimat, și nu așa cum a reținut instanța de fond, data luării la cunoștință a conținutului procesului-verbal de control din 07.11.2002 întrucât, pe de o parte, pe toată perioada derulării litigiului de muncă dintre părți (07.02.2003 – 20.02.2007) s-a suspendat executarea deciziei de imputare nr.18/30.12.2002, iar pe de altă parte, în noul Cod al muncii intrat în vigoare la 1.03.2003 decizia de imputare nu mai este prevăzută ca titlu executoriu.

În drept s-au invocat dispozițiile art.304 pct.9 C.pr.civ.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de criticile formulate, probatoriul administrat în cauză și dispozițiile legale aplicabile, curtea de apel a constatat că recursul este nefondat.

În mod corect Tribunalul Iași a constatat ca fiind prescris dreptul material la acțiunea în răspundere patrimonială formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâta O.R. Astfel, conform dispozițiilor art.283 al. 1 lit.c) din Codul muncii „cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de

la data nașterii dreptului la acțiune (...) în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator”.

Ceea ce trebuie determinat în speță este deci momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție pentru promovarea acțiunii în răspundere patrimonială formulată împotriva pârâtei O.R.

Chiar dacă dispozițiile art.30 lit.e) din Legea nr.22/1969 prevăd că acest moment este cel al constatării insolvabilității autorului direct al faptei cauzatoare de prejudiciu (numiții B.N și P.R.-M.), susținerea recurenței potrivit căreia data constatării insolvabilității celor doi ar fi fost 12.04.2005 este eronată, întrucât, din conținutul capitolului 5 al procesului-verbal din 6.11.2002 (înregistrat la D.R.P. Iași sub nr.32259/07.11.2002) intitulat „Răspunderea materială”, rezultă fără echivoc că „salariații O.P. Iași 1, O.J.P. Iași, Control Ulterior, Grupa Operativă și Financiar – Contabilitate, prin felul defectuos în care și-au desfășurat activitatea nu au oprit la timp și au favorizat producerea fraudei, fapt pentru care urmează să răspundă în subsidiar pentru totalul pagubei (...)”. În privința pârâtei O.R. (diriginte al O.P. Iași 1), s-a reținut în același proces-verbal, că a contribuit la producerea pagubei prin nerespectarea atribuțiilor de serviciu și a instrucțiunilor de lucru, respectiv prin neverificarea tuturor celor 4 exemplare ale dispozițiilor de plată-borderou necesare în cazul mandatelor poștale.

Ulterior, în aplicarea dispozițiilor art.103-105, 108 109 alin. 5 din Codul muncii anterior, dar și ale art.30 lit.e) din Legea nr.22/1969 a fost stabilită în concret răspunderea materială subsidiară a pârâtei-intimate O.R., prin emiterea Deciziei de imputare nr.12/30.12.2002, pentru suma de 207.674.933 lei (ROL). S-a reținut în cuprinsul deciziei că s-a avut în vedere la întocmirea ei adresa Poliției mun. Iași nr.405517/16.12.2002 (înregistrată sub nr.36352/16.12.2002 la D.R.P. Iași), din care rezultă că autorul direct al faptei, numita B.N, nu deține bunuri mobile și imobile, fiind insolvabilă.

Ca atare, nu pot fi reținute susținerile recurenței conform cărora insolvabilitatea autorilor direcți ar fi fost stabilită prin procesele-verbale de insolvabilitate nr.5/2005 și nr.72/2005, întocmite de executorii judecătorești ulterior pronunțării sentinței penale 3380/14.07.2003, definitivă prin decizia penală nr.363/06.04.2004. În fapt, procesele-verbale de insolvabilitate nr.5/2005 și nr.72/2005 nu au făcut decât să confirme ceea ce angajatorul cunoștea fără echivoc sub acest aspect încă de la sfârșitul anului 2002.

Mai mult, întrucât legea specială invocată de recurentă nu distinge în privința modalității de constatare a insolvabilității, nu pot fi primite afirmațiile recurenței că doar prin cele două procese-verbale de executare întocmite de executorii judecătorești s-a constatat imposibilitatea recuperării prejudiciului de la autorii direcți, știut fiind că unul din principiile interpretării logice ale legii civile este *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus* (unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă). Ori, insolvabilitatea fiind o stare de fapt, putea fi constatată prin orice mijloace de către angajator, inclusiv prin intermediul organelor de poliție.

Este adevărat că, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod al muncii - la data de 01.03.2003 - răspunderea materială a salariaților a fost înlocuită cu răspunderea patrimonială, pentru acest ultim tip de răspundere fiind prevăzute dispoziții cu caracter de noutate față de Codul muncii anterior. Curtea de apel apreciază că instanța de fond s-a pronunțat corect pe excepția prescripției în temeiul dispozițiilor art.283 lit.c) din Codul muncii (Legea nr.53/2003), deși momentul nașterii dreptului la acțiune în răspundere patrimonială nu este 6.11.2002, ci, prin prisma aplicării și a prevederilor speciale ale art.30 lit.e) din Legea nr.22/1969, este data de 16.12.2002, data la care angajatorul a avut cunoștință despre insolvabilitatea autorilor direcți. Nu este vorba în această situație despre o aplicare retroactivă a legii, ci de aplicarea termenului de prescripție prevăzut de legea nouă; termenul de 3 ani este aplicabil și faptelor salariaților ce se plasează în timp sub vechea reglementare, tocmai în virtutea legii noi, care a prevăzut o formă de răspundere diferită .

Mai mult, chiar dacă s-ar considera că data nașterii dreptului la acțiunea în răspundere patrimonială este data intrării în vigoare a Legii nr.53/2003, respectiv 01.03.2003, termenul legal pentru formularea acesteia se împlinea la 01.03.2006.

Ori, având în vedere data introducerii cererii de chemare în judecată, 29.05.2007, dreptul la acțiune al reclamantei-recurente este prescris.

Nimic nu împiedica angajatorul, chiar în ipoteza în care exista decizia de imputare nr.12/30.12.2002, a cărei executare fusese de altfel suspendată de Tribunalul Iași la 11.02.2004, să se îndrepte împotriva pârâtei cu o acțiune în răspundere patrimonială vizând obligarea acesteia la plata sumei de 20.674,793 lei (RON), având în vedere că insolvabilitatea autorilor direcți era stabilită din data de 16.12.2002 conform adresei Poliției Mun. Iași nr.405.517, înregistrată la D.R.P. Iași sub nr.36.352. Suspendarea executării deciziei de imputare nu reprezintă o cauză de suspendare ori întrerupere a cursului prescripției acțiunii în răspundere patrimonială, ce viza stabilirea unei astfel de răspunderi în condițiile art.270 din Codul muncii nou.

Mai mult, chiar dacă legislația muncii nu a mai prevăzut că decizia de imputare reprezintă titlu executoriu, în speță, ea a fost emisă sub imperiul legii anterioare, astfel încât și-a păstrat toate caracteristicile acordate de actul normativ în vigoare la data emiterii, putând fi pusă în executare, în condițiile legii civile.

Față de cele reținute și văzând că, în raport de data introducerii acțiunii (29.05.2007), dreptul reclamantei de a o formula era prescris, curtea de apel, în baza dispozițiilor art.312 (1) teza a II-a C.pr.civ. a respins ca nefondat recursul și a menținut sentința instanței de fond ca fiind legală și temeinică.

2. Caracterul activității președintelui asociației de proprietari. Raport de muncă sau activitate desfășurată în baza unei convenții civile de prestări servicii. Distincții

Curtea de Apel Iași, decizia nr.43 din 29.01.2008

Prin sentința civilă nr.1862/10 octombrie 2007, pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul nr.6930/99/2007, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul K.M. în contradictoriu cu pârâta Asociația de Proprietari P.T. „12 C.”.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin acțiune, reclamantul K.M. a solicitat obligarea pârâtei la plata drepturilor bănești pentru 14 zile lucrate în perioada 31 martie 2006 – 14 aprilie 2006, compensare pentru concediile de odihnă neefectuate în anii 2004 și 2005, penalizări și onorariu de avocat.

Conform adevărului eliberate de pârâtă, înregistrată la nr.481 din 5 septembrie 2006, reclamantul a îndeplinit funcția de președinte al Asociației de proprietari în perioada 1 ianuarie 2004 – 31 martie 2006.

Din adresa nr.188293 P.E/9 octombrie 2007, emisă de Inspectoratul Teritorial de Muncă Iași rezultă că reclamantul nu figurează înregistrat cu contract de muncă la Asociația de Proprietari P.T. „12 C.”.

Dispozițiile art.154 C.muncii prevăd că salariul reprezintă contraprestația muncii depuse de salariat în baza contractului individual de muncă, iar în art.79 C.muncii se arată că termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă, iar pe durata acestuia contractul continuă să-și producă toate efectele.

În speță, s-a reținut că nu a fost încheiat un contract de muncă care să-l oblige pe angajator să-și îndeplinească obligațiile ce decurg din acest contract, nefiind incidente dispozițiile art.40 pct.2 lit.c din Codul muncii.

Potrivit dispozițiilor art.141 pct.4 C.muncii, compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă. Nu se poate reține că reclamantului îi sunt aplicabile aceste dispoziții legale, el neavând încheiat contract de muncă cu pârâta.

Pentru considerentele arătate, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie din următoarele considerente:

Astfel, susține recurentul, din procesul-verbal nr.4094/2004 rezultă că Adunarea Generală i-a stabilit un salariu de 3.000.000 lei (ROL), iar din procesul-verbal nr.242/10 septembrie 2005 rezultă ca a fost reales în funcția de președinte, fiindu-i mărit salariul de la 300 la 330 lei (RON).

Mai susține reclamantul că în baza procesului-verbal din 2004 a încheiat cu asociația de locatari o convenție civilă, care îi conferă toate drepturile de salariat, însă I.T.M. a refuzat să o primească deoarece asociația nu avea personalitate juridică.

La data de 17 noiembrie 2004, în baza încheierii nr.65 a Judecătorei Iași, Asociația de Locatari a devenit Asociație de Proprietari, cu personalitate juridică, însă I.T.M. a refuzat din nou să-i înregistreze convenția încheiată, deoarece nu a adus și cartea de muncă, ce se afla la Casa de Pensii din anul 1988.

Consideră reclamantul că dispozițiile art.141 pct.4 invocat de instanță sunt contrazise de prevederile art.16 pct.1 și 2 din Codul muncii, conform cărora obligația încheierii contractului de muncă revine angajatorului, iar sancțiunea este prezumarea încheierii sale pe durată nedeterminată.

Ca urmare, se solicită admiterea recursului și a acțiunii formulate.

În drept motivele de recurs se încadrează în dispozițiile art.304 pct.9, 304 ind.1 C.pr.civ.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea de Apel constată că recursul este nefondat.

Astfel, în art.6 – 9 din O.G. nr.85/2001 sunt reglementate condițiile de încadrare a personalului asociațiilor de proprietari, iar prin Normele metodologice de aplicare a acestei ordonanțe, aprobate prin H.G. nr.400/2003 (publicată în Monitorul Oficial nr.311/8 mai 2003) sunt dezvoltate dispozițiile menționate.

În esență se prevede că persoanele fizice care asigură administrarea sau activitatea de management a proprietății pot fi angajate fie prin contracte individuale de muncă, fie prin convenție civilă de prestări servicii, în funcție de hotărârea adunării generale a proprietarilor.

Este adevărat că aceste dispoziții din normele metodologice fac referire mai mult la administratorii condominiilor însă, coroborându-se cu prevederile generale din O.G. nr.85/2001 (art.6 – 9) și atribuțiile președintelui asociației de proprietari (art.20) rezultă că și celelalte persoane încadrate la asociațiile de proprietari (inclusiv președintele) pot fi angajate prin contracte individuale de muncă, fie prin convenție civilă de prestări servicii, în funcție de hotărârea Adunării generale a proprietarilor.

Având în vedere că în aceste norme nu se face nici o discuție referitoare la durata medie de prestare a muncii de către președinte (până la două ore/zi sau zece ore/săptămână) și ținând seama de împrejurarea că modificările aduse Normelor metodologice sunt ulterioare datei de intrare în vigoare a actualului Cod al muncii, convențiile civile pot fi utilizate indiferent de durata activității celor în cauză, în funcție de hotărârea Adunării generale a proprietarilor.

Este indiscutabil că toate aceste convenții de prestări servicii au natura juridică a unor contracte civile, mai precis contracte de locațiune a muncii și a serviciului (art.1410 – 1413 C.civ.).

Ca orice alte contracte, ele reprezintă legea părților, prin aplicarea principiului libertății contractuale.

Deși ambele sunt modalități de prestare a muncii, având același obiect: prestarea unei munci de către persoana fizică (angajată) și remunerarea (salarizarea) acestei munci de către angajator (beneficiar), între convențiile civile și contractele de muncă există și deosebiri.

Astfel, convențiile civile nu conferă calitatea de salariat prestatorului, cu toate consecințele ce decurg de aici: el nu beneficiază de salariu, ci de preț (remunerație, în speță), activitatea desfășurată nu constituie vechime în muncă, iar răspunderea sa față de beneficiar este civilă (și nu disciplinară) etc.

În atare condiții, având în vedere că ulterior dobândirii personalității juridice de către Asociația de Proprietari P.T.”12 C.” (prin încheierea nr.65/17 noiembrie 2004 a Judecătorei Iași) Adunarea generală din 10 septembrie 2005 nu a hotărât angajarea președintelui cu contract de muncă, ci a stabilit doar o remunerație de 330 lei, rezultă că a fost menținută în vigoare convenția civilă de prestări servicii încheiată în baza procesului-verbal nr.4094/31 ianuarie 2004 conform H.G. nr.400/2003. De altfel, se menționează pe această convenție (depusă chiar de recurent) că a fost prelungită în baza procesului-verbal nr.242/2005.

Ca urmare, în mod corect a reținut prima instanță că, nefiind încheiat în speță un contract de muncă, nu sunt incidente dispozițiile art.40 pct.2 lit.c, art.79 și art.141 pct.4 C.muncii.

De asemenea, nu pot fi reținute dispozițiile art.16 pct.1 și 2 C.muncii, invocate de recurent, având în vedere că, în speță s-a dovedit încheierea unei convenții civile de prestări servicii și nu a unui contract de muncă.

Raportat tuturor considerentelor expuse și constatând că nu sunt incidente în cauză motivele de recurs invocate, în conformitate cu dispozițiile art.312 C.pr.civ., curtea de apel a respins ca nefondat, recursul reclamantului și a menținut hotărârea primei instanțe, ca fiind legală și temeinică.

3. Aplicarea Legii nr.220/2007 privind modificarea coeficienților de multiplicare pentru salariile personalului didactic din învățământul preuniversitar

Curtea de Apel Iași, decizia nr.45 din 20.01.2008

Prin sentința civilă nr.2038 din 02.11.2007 Tribunalul Iași a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului.

A admis acțiunea formulată de reclamanta Alianța Sindicală „Gh. A.” Iași în contradictoriu cu pârâții Inspectoratul Școlar al Județului Iași, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Liceul Teoretic „M. Eminescu”, Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri”, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sf. Vasile cel Mare”, Școala „Alec Russo”, Școala „I. Creangă” Iași, Școala „I. Creangă” Tg. Frumos, Școala „Alexandru cel Bun”, Școala „G. Ibrăileanu”, Școala „I. Ghica”, Școala „N. Tonitza”, Școala „Petru Poni”, Școala „Bogdan Petriceicu Hasdeu”, Școala „Șt. Bârsănescu”, Școala „Titu Maiorescu”, Școala cu clasele I–VIII „Dumitru Mărtinaș” – Butea, Școala „D. D. Pătrășcanu” – Tomești, Școala cu clasele I-VIII Dorobanț, Școala Lungani, Școala Popricani, Școala Coordonatoare Cucuteni, Școala Normală „V. Lupu”, Școala Specială „Constantin Păunescu”, Școala cu clasele I–VIII Șcheia, Școala cu clasele I-VIII Drăgușeni, Școala Vânători Popricani, Clubul Copiilor și Elevilor Târgu Frumos, Colegiul Tehnic „D. Leonida”, Colegiul Tehnic „Gh.

Asachi”, Colegiul Tehnic de Electronică și Telecomunicații, Grup Școlar „Victor Mihăilescu Craiu” – Belcești, Grup Școlar „D. Mangeron”, Grup Școlar Agricol „H. Vasiliu”, Grup Școlar „I.C. Ștefănescu”, Grup Școlar „M. Sturdza”, Grup Școlar „Nicolina”, Grup Școlar „R. Cernătescu”, Grup Școlar „Șt. Procopiu”, Grup Școlar „V. Adamachi”, Grup Școlar „Virgil Madgearu”, Grup Școlar Agricol „M. Kogălniceanu” Miroslava, Grup Școlar Tehnic Hârlău, Grup Școlar Tehnic Tg. Frumos, Grup Școlar Vlădeni, Liceul Teoretic „Al. I. Cuza”, Liceul Teoretic „D. Cantemir”, Liceul Teoretic „G. Ibrăileanu”, Liceul Teoretic „Ion Neculce” și Liceul Teoretic „Miron Costin”.

A obligat pârâții să aplice dispozițiile Legii nr.220/2007 și să plătească salariatilor unităților școlare, membri ai sindicatului reclamant, drepturile salariale reprezentând diferența dintre drepturile bănești efectiv încasate și cele ce li s-ar fi cuvenit prin aplicarea dispozițiilor Legii nr.222/2007 pentru perioada ianuarie 2007-27 septembrie 2007 cu aplicarea indicelui de inflație .

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că:

Raportat dispozițiilor H.G. nr.366/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, excepția lipsei calității procesuale pasive este neîntemeiată, pârâtul având ca atribuție elaborarea cadrului normativ metodologic, funcțional, operațional și economico-financiar în care se realizează politicile în domeniu.

În Monitorul Oficial din 2 februarie 2007 a fost publicată Ordonanța nr.11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr.128/1997 privind Statutul personalului didactic. Această ordonanță prevede că în cursul anului 2007 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ se majorează prin modificarea valorii coeficientului de multiplicare.

Aceste coeficient se majorează în trei etape: 1 ianuarie – 31 martie 2007, 1 aprilie – 30 septembrie 2007, 1 octombrie – 31 decembrie 2007.

Legea nr.220 din 4 iulie 2007 aprobă Ordonanța Guvernului nr.11/2007 și modifică anexele nr.1.1, 1.2, 2, 3, 4 și 5 privind coeficienții de multiplicare, etapele rămânând aceleași: 1 ianuarie – 31 martie 2007, 1 aprilie – 30 septembrie 2007, 1 octombrie – 31 decembrie 2007.

În speță se reține că unitățile de învățământ nu au aplicat dispozițiile Legii nr.220/2007 care prevăd modificări ale coeficienților de multiplicare pentru perioada 1 ianuarie – 4 iulie 2007, motivat de faptul că legea nu retroactivează.

Raportat la dispozițiile art.16 pct.2 din Constituție, acțiunea formulată de reclamanta Alianța Sindicală „Gh. A.” Iași, în numele membrilor de sindicat privind aplicarea dispozițiilor Legii nr.220/2007 este întemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului și Inspectoratul Școlar al Județului Iași, ambii pârâți considerând-o nelegală și netemeinică.

1. Ministerul Educației Cercetării și Tineretului arată în motivarea cererii de recurs că hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal fiind dată cu interpretarea

greșită a Legii nr.220/2007. Instanța era obligată să determine momentul de la care se pun în aplicare prevederile Legii nr.220/2007 prin raportare la principiul constituțional al neretroactivității legii, la principiul conform căruia unde legea nu distinge nici interpretul nu distinge și la conținutul Legii nr.220/2007, act care în cuprinsul său nu a prevăzut că modificarea coeficienților are loc începând cu 1 ianuarie 2007.

Prin Legea nr.220/2007 a fost aprobată cu modificări O.G. nr.11/2007. Aceste modificări nu vizează valoarea coeficientului de multiplicare 1,00 pentru etapele ianuarie – decembrie. Singurul aspect modificat sunt coeficienții de multiplicare detaliați pe grade didactice, vechime în învățământ, funcție didactică. Această lege a intrat în vigoare, conform Constituției, la 3 zile de la publicare, respectiv la 17 iulie 2007, deoarece nu prevede o dată ulterioară în textul ei și nu se înscrie în condițiile pentru retroactivitatea sa.

Prin urmare, în raport de principiul efectului imediat al legii noi prevederile acesteia se aplică de la data intrării în vigoare și nu de la data de 1 ianuarie 2007.

2. Inspectoratul Școlar al Județului Iași arată în motivarea recursului său că Legea nr.220/2007 a fost publicată în Monitorul Oficial al României la 17 iulie 2007, iar termenul de 3 zile calendaristice prevăzut de art.78 din Constituție s-a împlinit la data de 19.07.2007, orele 24⁰⁰, motiv pentru care legea a intrat în vigoare la data de 20 iulie 2007.

Este adevărat că prin Legea nr.220/2007 s-a aprobat O.G. nr.11/2007 și s-au modificat coeficienții de multiplicare și din perioada anterioară publicării legii, respectiv 01.01.2007. Chiar dacă legiuitorul a modificat coeficienții de multiplicare cu data de 01.01.2007, legea nu poate fi aplicată cu data de 01.01.2007 deoarece, atât Constituția României cât și Codul civil și Legea nr.24/2000 consacră, în mod imperativ, principiul potrivit căruia legea se aplică numai pentru viitor și nu poate fi aplicată și pentru trecut.

Mai invocă faptul că Inspectoratul Școlar Iași nu are calitate procesual-pasivă deoarece, conform prevederilor Legii nr.84/1995 și ale Legii nr.128/1997, modificate și completate, unitățile de învățământ au personalitate juridică, iar angajarea pe post a personalului se face de către directorul unității de învățământ și personalul didactic nu are raporturi de muncă cu Inspectoratul Școlar.

Intimata-reclamantă Alianța Sindicală „Gh. A.” Iași depune concluzii scrise prin care solicită respingerea recursului ca nefondat.

Intimata susține că în speță se pune problema aplicării O.G. nr.11/2007 modificată, completată și aprobată prin Legea nr.220/2007. Această din urmă lege nu modifică data de aplicare ci doar valoarea coeficienților de ierarhizare. Astfel salariile cadrelor didactice vor crește începând cu 1 ianuarie 2007, așa cum se prevede în O.G. nr.11/2007 modificată.

Examinând actele și lucrările dosarului în raport de motivele de recurs și excepțiile invocate, apărările intimatei și dispozițiile legale aplicabile, curtea a reținut următoarele:

1. În ceea ce privește excepția lipsei calității procesual-pasive a Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului Curtea reține că aceasta este întemeiată și va fi admisă ca atare.

Din coroborarea dispozițiilor art.25 din Legea nr.128/1997 cu Legea nr.90/2001 rezultă că Ministerul Educației și Cercetării în calitatea sa de organ de specialitate al administrației publice centrale exercită doar funcții de conducere, îndrumare și control.

De asemenea, raportat la dispozițiile art.13 din O.U.G. nr.32/2001 și art.16 din H.G. nr.2192/2002, Curtea reține că Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului nu este ordonator de credite pentru finanțarea învățământului preuniversitar de stat pentru a fi obligat la plata diferențelor de drepturi salariale solicitate. Conform actelor normative invocate finanțarea unităților de învățământ preuniversitar de stat se asigură din fonduri alocate prin bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale în a căror rază își desfășoară activitatea, de la bugetul de stat și din alte surse, potrivit legii.

2. În ceea ce privește excepția lipsei calității procesual-pasive a Inspectoratului Școlar al Județului Iași, curtea a reținut că este, de asemenea, întemeiată și va fi admisă.

Conform art.11 al.5 din Legea 128/1997 coroborat cu art.7 al.8 din Legea 84/1995 și art.22 din Regulamentul de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar calitate de angajator, și prin urmare, de obligat la plata drepturilor salariale o are doar unitatea de învățământ cu personalitate juridică.

Pentru aceste considerente, recursurile declarate de Inspectoratul Școlar al Județului Iași, în nume propriu și Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului vor fi admise, în temeiul dispozițiilor art.312 C.pr.civ. combinat cu art.304 pct.9 C.pr.civ. Sentința pronunțată de Tribunalul Iași va fi modificată în parte în sensul că va fi respinsă cererea reclamantei de obligare a Inspectoratului Școlar al Județului Iași și a Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului la plata drepturilor salariale reprezentând diferența dintre drepturile bănești efectiv încasate și cele care li s-ar fi cuvenit prin aplicarea Legii 220/2007 pentru perioada ianuarie 2007 – 27 septembrie 2007, cu aplicarea indicelui de inflație.

3. În ceea ce privește recursul declarat de Inspectoratul Școlar al Județului Iași, prin reprezentant legal, în numele școlilor pârâte, curtea a reținut următoarele:

Prin adoptarea Ordonanței nr.11/2007 sunt stabilite creșterile salariale pentru anul 2007 pentru personalul didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii 128/1997, privind Statutul personalului didactic. Actul normativ prevede valoarea coeficientului de multiplicare pentru cele trei etape de creșteri salariale din cursul anului 2007 precum și coeficienții de multiplicare detaliați pe grade didactice, vechime în învățământ și funcție didactică.

Potrivit art.9 prevederile ordonanței se aplică începând cu drepturile salariale aferente lunii ianuarie 2007.

Ordonanța nr.11/2007 a fost aprobată prin Legea 220/4 iulie 2007. Prin legea de aprobare s-au adus modificări coeficienților de multiplicare.

Problema litigioasă este dacă coeficienții de multiplicare astfel cum au fost modificați prin Legea nr. 220/2007 se aplică de la 1 ianuarie 2007, fără să se aducă atingere principiului neretroactivității legii, prevăzut de art.2 al.2 și art.15 din Constituția României.

Curtea a constatat că dispozițiile modificatoare ale coeficienților de multiplicare detaliați pe grade didactice, vechime în învățământ și funcție didactică din Legea de aprobare nr.220/2007 se încorporează în actul de bază, O.G. 11/2007, identificându-se cu acesta, de la data intrării lor în vigoare, respectiv 1 ianuarie 2007 conform art.9 din ordonanță.

Articolul 9 privind termenul de la care se operează creșterile salariale nu a suferit modificări.

Prin consecință, raportat la dispozițiile art.11 alin.2 din Legea nr.24/2000 Ordonanța nr.11/2007 astfel cum a fost modificată trebuie aplicată de la data stabilită în cuprinsul său, prin art.9, și nu de la data de 17 iulie 2007 cum susțin recurenții.

Pentru aceste considerente, curtea, în temeiul dispozițiilor art.312 C.pr.civ., a respins recursul declarat de Inspectoratul Școlar al Județului Iași în numele unităților școlare și a menținut sentința de obligare a acestora la aplicarea și plata drepturilor salariale rezultate din O.G. nr.11/2007 astfel cum a fost modificată prin Legea 220/2007 pentru intervalul 1 ianuarie 2007 – 27 septembrie 2007, actualizate cu indicele de inflație.

4. Includerea sumelor obținute de fostul salariat în acord global în calculul punctajului mediu anual, în ipoteza înscrierii la pensie pentru munca depusă și limită de vârstă, sub imperiul Legii nr.19/2000

Curtea de Apel Iași, decizia nr.52 din 29.01.2008

Prin sentința civilă nr.1856/8.10.2007, pronunțată de Tribunalul Iași în dosar nr.5893/99/2007, a fost respinsă contestația formulată de contestatoarea T.L. în contradictoriu cu intimata Casa Județeană de Pensii Iași.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată la nr.5893/99/2007 s-a formulat contestație împotriva deciziei nr.259988/16.04.2007 emisă de Casa Județeană de Pensii Iași, motivat de faptul că nu au fost luate în calculul punctajului veniturile suplimentare realizate în perioada mai 1973 – nov. 1992, pentru care s-au achitat contribuții de asigurări sociale, conform adeverinței nr.2838/14.11.2006.

Contestatoarea T.L. a fost înscrisă la pensie pentru munca depusă și limită de vârstă începând cu data de 25.01.2007, conform deciziei nr.259988/16.04.2007 emisă de Casa Județeană de Pensii Iași.

S-a reținut în decizie că stagiul total de cotizare realizat de contestatoare este de 40 ani, 3 luni, 17 zile, din care stagiul asimilat 4 ani, 10 luni și 13 zile.

Adeverința 2838/14.11.2006 emisă de S.C. „I.” S.A. București, invocată de contestatoare face referire la venituri suplimentare realizate în perioada mai 1973 –

noiembrie 1992, menționate în adeverința 2790 din 08.11.2006. Se precizează că aceste venituri trecute în adeverința nr.2790 din 8.11.2006, la coloana „Acord global” au avut caracter permanent.

Însă, potrivit dispoziției anexei O.U.G. nr.4/2005, nu sunt luate în calcul la stabilirea punctajului mediu anual, întrucât nu au făcut parte din baza de calcul a pensiilor, conform legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, formele de retribuire în acord sau cu bucata, în regie ori după timp, pe bază de tarife sau cote procentuale.

Cum actul normativ exclude formele de retribuire în acord de la luarea în calcul la stabilirea punctajului mediu anual, instanța a respins contestația împotriva deciziei nr.259988/16.04.2007.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatoarea criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie din următoarele considerente:

Conform dispozițiilor Legii nr.57/1974 și Legii nr.49/1992, veniturile reprezentând „acord global” din perioada mai 1973 – noiembrie 1992 au avut un caracter permanent, pentru ele s-au achitat contribuții de asigurări sociale în cotele stabilite prin diferite acte normative. Cu titlu de exemplu, Decretul nr.389/1972, abrogat de Legea nr.19/2000, prevedea că „unitățile socialiste sunt datorate să verse la bugetul asigurărilor sociale de stat o contribuție de 15% asupra câștigului realizat de personalul salariat”.

De asemenea, consideră recurenta că soluția instanței de fond este nelegală, întrucât aceasta, în fundamentarea soluției pronunțate, s-a raportat la dispozițiile O.U.G. nr.4/2005, fără a constata faptul că aceasta se aplică doar în cazul recalculării pensiilor stabilite anterior datei de 01.04.2000.

Ori, în cazul ei este vorba de o înscriere nouă în sistemul public de pensii. Prin cererea nr.8520 din 02.02.2007 a solicitat înscrierea în sistemul public de pensii – pensie pentru limita de vârstă –, ca urmare a îndeplinirii condițiilor cerute de Legea nr.19/2000.

Conform dispozițiilor art.23 alin. 1 lit.a din Legea nr.19/2000 „Baza lunară de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale, o constituie: a) salariile individuale brute realizate lunar, inclusiv sporurile și adaosurile reglementate prin lege sau prin contractul colectiv de muncă. De asemenea, conform dispozițiilor art.78 alin. 4 din Legea 19/2000, „Numărul de puncte realizate în fiecare lună se calculează prin raportarea salariului brut lunar individual, sau după caz a venitului lunar asigurat care a constituit baza de calcul a contribuțiilor individuale de asigurări sociale la salariul mediu brut lunar din luna respectivă comunicat de Institutul Național de Statistică.”

Coroborând cele două dispoziții legale, consideră recurenta că atât timp cât la baza calculului contribuțiilor lunare de asigurări sociale a stat salariul mediu brut toate sporurile și adaosurile reglementate de legislațiile în vigoare specifice fiecărui domeniu de activitate din perioadele respective, solicitarea sa de luare în calcul a veniturilor realizate în acord global este una legală, în sensul de a beneficia de drepturi de pensie în raport de sumele pentru care s-au achitat contribuții de asigurări

sociale și nu după alte criterii ce încalcă principiile și dispozițiile legii în ceea ce privește modalitatea de calcul a pensiei.

Or, din conținutul adeverinței nr.2838 din 14.11.2006 emisă de S.C. „I.” S.A. București, adeverința prin care angajatorul și-a asumat întreaga răspundere cu privire la corectitudinea sumelor încasate de recurentă și a contribuțiilor virate către bugetul de asigurări sociale, rezultă în mod indubitabil că veniturile reprezentând „acord global” au stat la baza calculului contribuțiilor de asigurări sociale prin reținerea cotei de CAS, motiv pentru care se consideră îndreptățită a solicita admiterea recursului și obligarea intimatului la recalcularea pensiei prin adăugarea acestor venituri.

Ca urmare, se solicită admiterea recursului și a contestației formulate.

În drept, motivele de recurs se încadrează în dispozițiile art.304 pct.9, 304¹ C.pr.civ.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea de Apel constată că recursul este fondat.

Astfel, deși anexa la O.U.G. 4/2005 prevede că sumele reprezentând acord nu se iau în calculul drepturilor de pensie întrucât nu au făcut parte din baza de calcul a pensiei conform legislației anterioare, aceasta se referă la recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat.

În speță, nu este vorba însă de o recalculare a pensiei, ci de o înscriere nouă la pensie pentru munca depusă și limită de vârstă, motiv pentru care sunt aplicabile dispozițiile și principiile Legii 19/2000.

Ori, potrivit art.2 lit.„e” din Legea nr.19/2000, sistemul public de pensii, ce garantează dreptul la asigurări sociale de către stat, funcționează având ca principii de bază, printre altele, principiul contributivității, conform căruia fondurile de asigurări sociale se constituie pe baza contribuțiilor datorate de persoanele fizice și juridice, participante la sistemul public, drepturile de asigurări sociale acordându-se pe temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite.

Contestatoarea recurentă a făcut dovada veniturilor obținute cu adeverințele emise de angajator, din care rezultă că a fost retribuită în acord global, iar aceste venituri suplimentare au avut caracter permanent în perioada mai 1973 – noiembrie 1992 și au fost luate în calcul la plata CAS.

Conform art.1 din Decretul nr.389/1972 (abrogat prin Legea nr.19/2000), angajatorii erau obligați să vireze la bugetul asigurărilor sociale de stat o contribuție de 15% asupra câștigului brut realizat de personalul angajat indiferent de forma de realizare a acestor venituri.

Având în vedere că sumele obținute în acord global au fost incluse în baza de calcul a contribuției de asigurări sociale, acordul global fiind un mod de salarizare cu caracter permanent în anumite sectoare de activitate, raportat și la dispozițiile art.23 alin. 1 lit.a și art.78 al. 4 din Legea nr.19/2000, ele nu pot fi excluse de la calculul punctajului pensiei, deoarece o soluție contrară ar determina încălcarea principiului contributivității reglementat de art.2 lit.„e” din Legea 19/2000 și ar duce la obținerea unui drept de pensie inferior față de nivelul contribuției de asigurări sociale realizată

de categoria de salariați supuși retribuirii în acord global față de ceilalți angajați din aceeași perioadă.

Ca urmare, reținând că este incident motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 C.pr.civ., respectiv că hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a legii, curtea de apel a admis recursul contestatoarei în conformitate cu art.312 C.pr.civ., și a modificat în tot sentința recurată în sensul admiterii contestației, anulării deciziei contestate și obligării Casei Județene de Pensii Iași să emită o nouă decizie de pensionare cu luarea în calcul la stabilirea drepturilor de pensie și a veniturilor menționate în adeverința nr.2790/08.11.2006 emisă de S.C. „I.” S.A. București.

5. Plata sporului cuvenit ca urmare a caracterului clinic al spitalului. Aplicarea acestui spor la salariul de bază prevăzut de anexa nr.1 pct.I din O.U.G. 115/2004

Curtea de Apel Iași, decizia nr.70 din 12.02.2008

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Iași, reclamanta D.S. a chemat în judecată pe pârâții Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași și Ministerul Sănătății solicitând plata sporurilor salariale pentru perioada martie 2004 – martie 2007, cuvenite ca urmare a caracterului clinic al spitalului, reactualizate, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că este asistent la Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași, care avea și are caracter de clinic, fapt ce conduce la aplicarea unor sporuri față de salariul de bază, de care angajații secției exterioare „Dr. Clunet” nu au beneficiat, deși s-a solicitat în numeroase rânduri conducerii unității aplicarea nediscriminatorie a dispozițiilor legale.

Consideră reclamanta că angajatorul a încălcat principiul egalității de tratament consacrat de art.41 alin. 4 din Constituție și art.154 alin. 3 Codul muncii, precum și de numeroase reglementări internaționale.

Au fost invocate și dispozițiile O.U.G. nr.115/2004 Anexa 1 lit.B, care stabilește cuantumul drepturilor salariale cuvenite unui medic primar într-o unitate clinică.

Prin întâmpinarea formulată, pârâțul Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea poziției sale procesuale, pârâțul a arătat că pârâta ocupă funcția de soră medicală principală, iar legislația privind salarizarea personalului din sistemul sanitar nu prevede acordarea unui spor aferent caracterului clinic al spitalului.

Dacă reclamanta se referă la salariile de bază pentru personalul de specialitate medico-sanitar din unitățile clinice, acțiunea sa este nefondată. Legiuitorul, prin O.U.G. nr.115/2004, a stabilit diferențiat cuantumul salariului pentru personalul ce lucrează în unități clinice, față de cei ce lucrează în unități neclinice, secția clinică universitară fiind definită în art.172 alin. 1 lit.i din legea nr.95/2006.

Conform adresei nr.O.B. 9864/1.09.2004 a Ministerului Sănătății, întregul personal de specialitate medico-sanitar, indiferent dacă este încadrat într-o structură

clinică sau neclinică, poate beneficia de salarizarea pentru unități clinice numai dacă ponderea paturilor din secțiile și compartimentele clinice este de cel puțin 70% din numărul total de paturi al spitalului.

În prezent, Secția a III-a a fost transformată în secție clinică, iar Secția exterioară „Dr. Clunet”, deși este neclinică, va beneficia de salarizare la nivel clinic, ca urmare a majorării numărului de paturi din secțiile clinice.

Reclamanta a formulat precizări la acțiune arătând că sporul corespunzător caracterului clinic constă în acordarea salariului de bază, la care se adaugă sporuri și alte drepturi.

Reclamanta a solicitat și plata sumei de 1 leu, daune morale și a mai precizat că înțelege să se judece în contradictoriu atât cu Ministerul Sănătății Publice, cât și cu Autoritatea de Sănătate publică Iași.

Pârâțul Ministerul Sănătății Publice a invocat prin întâmpinare excepția lipsei calității procesuale pasive. Întemeindu-se pe dispozițiile H.G. nr.743/2003, H.G. nr.168/2005, H.G. nr.862/2006, Legii nr.270/2003, Legii nr.95/2006, Legii nr.500/2002, Ordinului nr.755/2004 și Ordinului nr.896/2006, pârâțul a susținut că nu există raporturi de muncă între el și reclamantă, iar actele normative nu prevăd că ministerul are obligația de a plăti salariile personalului din unitățile sanitare publice.

Pe fondul cauzei, pârâțul a arătat că solicitarea reclamantei nu are temei legal. Denumirea unității sanitare nu implică o anumită salarizare, iar legiuitorul a folosit noțiunea de unități sanitare numai pentru personalul ale cărui salarii sunt stabilite la punctul I din anexa nr.1, noțiunea de unitate clinică fiind folosită în sensul de secție/compartiment fără personalitate juridică, aflată în structura unei unități sanitare, așa încât, din interpretarea legii, rezultă că în cazurile prevăzute la punctul II sunt salarizate numai secțiile clinice.

Pârâta Autoritatea de Sănătate Publică Iași a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, întrucât nu este angajatorul reclamantei și a arătat că acțiunea este neîntemeiată deoarece reclamanta nu își desfășoară activitatea într-o secție clinică a Spitalului Clinic de Pneumoftiziologie Iași, astfel că nu poate fi salarizată conform grilei de salarizare aplicabile unităților sanitare clinice.

Prin sentința civilă nr.1973 din 26 octombrie 2007, Tribunalul Iași a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Autoritatea de Sănătate Publică Iași și a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Sănătății Publice.

A admis în parte acțiunea, astfel cum a fost precizată, formulată de reclamanta D.S. în contradictoriu cu pârâții Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași și Ministerul Sănătății Publice, care au fost obligați să plătească reclamantei drepturi salariale reprezentând diferența dintre salariul efectiv încasat și salariul convenit potrivit O.U.G. nr.115/2004, anexa 1, punct II, lit.A, pentru perioada 1.03.2004 – 30.04.2007.

A respins cererea reclamantei de obligare a pârâților la plata daunelor morale și a cheltuielilor de judecată.

A respins acțiunea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâta Autoritatea de Sănătate Publică Iași, pentru lipsa calității procesuale pasive.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Ministerul Sănătății Publice este neîntemeiată. Potrivit art.16 lit.i din Legea nr.95/2006, Ministerul Sănătății Publice elaborează normele de organizare și funcționare a unităților care asigură asistența de sănătate publică, autorizează și controlează activitatea instituțiilor de sănătate publică și asigură finanțarea unităților din subordine. De asemenea, deși în art.188 din Legea nr.95/2006 se prevede faptul că spitalele publice sunt instituții publice finanțate integral din venituri proprii, în art.190 alin. 1 lit.a se prevede că spitalele primesc, în completare, sume de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Sănătății publice sau al ministerelor ori instituțiilor publice centrale cu rețea sanitară proprie.

Excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Autoritatea de Sănătate Publică Iași este întemeiată. Potrivit dispozițiilor art.17 din Legea nr.95/2006, autoritățile de sănătate publică județene și a municipiului București sunt servicii publice deconcentrate cu personalitate juridică, subordonate Ministerului Sănătății Publice, care pun în aplicare politica și programele naționale de sănătate publică pe plan local, identifică problemele locale prioritare de sănătate publică, elaborează și implementează acțiuni locale de sănătate publică. S-a mai reținut că, din cuprinsul Legii nr.95/2006, nu rezultă că autoritățile de sănătate publică au vreo atribuție legată de asigurarea finanțării spitalelor.

Pe fondul cauzei, s-a reținut că reclamanta este salariată pârâtului Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași pe postul de asistentă medicală, desfășurându-și activitatea în cadrul secției a IV-a „Dr. Clunet”, conform mențiunilor din carnetul de muncă și răspunsurilor la interogatoriu.

Din cuprinsul Ordinului Ministerului Sănătății și Familiei nr.200/2003 anexa 3, rezultă că Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași avea în structura sa atât secții clinice (secțiile I, a II-a, de chirurgie toracică și ATI), cât și secții neclinice (secția a III-a și secția exterioară „Dr. Clunet”). Această structură este menținută și prin Ordinul Ministerului Sănătății Publice nr.64/17.01.2007, pentru ca ulterior, prin Ordinul nr.185/1.02.2007, secția a III-a să fie transformată din secție neclinică în secție clinică.

Prin O.U.G. nr.115/2004, aprobată prin Legea nr.125/2005, legiuitorul a stabilit grile de salarizare diferite pentru personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar care își desfășoară activitatea în unitățile clinice și pentru personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar care își desfășoară activitatea în unități sanitare, altele decât cele clinice. Întrucât reclamanta își desfășoară activitatea în cadrul secției neclinice „Dr. Clunet”, aceasta a fost salarizată potrivit grilei de salarizare stabilite pentru unitățile sanitare, altele decât cele clinice, prevăzută în anexa 1 punctul I din O.U.G. nr.115/2004.

Potrivit dispozițiilor art.172 alin. 1 lit.h din Legea nr.95/2006, spitalul clinic este spitalul care are în componență secții clinice universitare care asigură asistența

medicală, desfășoară activitate de învățământ, cercetare științifică-medicală și de educație continuă, având relații contractuale cu o instituție de învățământ superior. De asemenea, potrivit dispozițiilor art.165 din aceeași lege, spitalul este unitatea sanitară cu paturi, de utilitate publică, cu personalitate juridică, ce furnizează servicii medicale. În același sens, și dispozițiile art.1 din Legea nr.270/2003 defineau spitalul ca fiind unitatea sanitară cu paturi, publică sau privată, de utilitate publică, cu personalitate juridică, ce asigură servicii medicale. Față de aceste dispoziții legale, s-a reținut că atunci când legiuitorul folosește termenul de unitate se referă în exclusivitate la spital și nu la secții sau subunități ale acestuia.

În consecință, prin termenul de unitate clinică folosit în O.U.G. nr.115/2004 anexa 1 punctul II, se înțelege spital clinic și nu o secție clinică din cadrul unui spital. Reclamanta, fiind angajata unui spital clinic, trebuia salarizată potrivit grilei de salarizare prevăzute pentru unitățile clinice, neavând relevanță faptul că secția în care aceasta își desfășoară activitatea este o secție neclinică. Astfel, în mod greșit, pârâtul, interpretând termenul de unitate clinică din anexa 1 punctul II ca făcând referire la secție clinică și nu la spital, a salarizat-o pe reclamantă în temeiul grilei prevăzute în anexa 1 punctul I pentru unități sanitare, altele decât cele clinice, acțiunea reclamantei fiind întemeiată pentru perioada 21.06.2004-30.04.2006.

În ceea ce privește cererea reclamantei de obligare a pârâților la plata diferențelor de drepturi salariale pentru perioada martie 2004 – 20.06.2004, aceasta apare ca neîntemeiată deoarece în perioada arătată reclamanta a avut suspendat contractul de muncă, beneficiind de concediu și indemnizație pentru creșterea copilului. De asemenea, este neîntemeiată și cererea reclamantei de obligare a pârâților la plata acestor diferențe salariale pentru perioada ulterioară datei de 1 mai 2007, având în vedere faptul că însăși reclamanta, prin răspunsul la interogatoriu, a recunoscut că începând cu luna mai 2007 a beneficiat de salarizare la nivel clinic.

A fost considerată ca neîntemeiată și cererea reclamantei de obligare a pârâților la plata de daune morale, având în vedere că, în speță, nu s-a făcut dovada prejudiciului moral suferit de reclamantă ca urmare a neacordării drepturilor salariale cuvenite.

S-a respins și cererea reclamantei de obligare a pârâților la plata cheltuielilor de judecată, în cauză nefăcându-se dovada cuantumului acestor cheltuieli.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâții Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași și Ministerul Sănătății Publice.

În motivarea recursului, neîncadrat în drept, recurentul Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași susține că hotărârea este nelegală, instanța de fond încalcând și ignorând toată legislația din domeniul sănătății care diferențiază salarizarea la nivel clinic și neclinic. Interpretând greșit art.172 din Legea nr.95/2006 și art.1 din Legea nr.270/2003, instanța reține că atunci când legiuitorul folosește termenul de unitate se referă în exclusivitate la spital și nu la secții sau subunități ale acestuia. În orașele universitare toate spitalele clinice au în subordine și alte secții, care, dacă nu îndeplinesc cumulativ niște condiții, sunt de regulă salarizate la nivel neclinic.

A mai arătat recurentul că hotărârea nici nu poate fi pusă în executare, singura instituție care plătește salarii fiind Casa de Asigurări de Sănătate, care trebuia introdusă în cauză.

În motivarea recursului, întemeiat în drept pe dispozițiile art.304 pct.8 și 9 și art.304¹ Cod proc. civilă, recurentul Ministerul Sănătății Publice susține, în primul rând, că instanța de fond a respins excepția lipsei calității procesuale pasive prin interpretarea greșită a dispozițiilor legale pe care le-a invocat, respectiv art.16 lit.i din Legea nr.95/2006 și art.190 alin. 1 lit.a din același act normativ. Art.16 lit.i din Legea nr.95/2006 trebuie coroborat cu dispozițiile art.13 din același act normativ și cu dispozițiile art.14 din H.G. nr.862/2006, în sensul că unitățile din subordine la care face referire art.16 lit.I) din Legea nr.95/2006 sunt unitățile/instituțiile clar identificate în anexa nr.2 la H.G. nr.862/2006 și nu toate unitățile sanitare din sistemul public. De asemenea, în alin. 2 al art.190, legiuitorul detaliază care sunt activitățile pentru care, de la bugetul de stat, prin bugetul ministerului Sănătății Publice, spitalele clinice cu secții universitare pot primi sume de bani.

În ceea ce privește fondul cauzei, instanța a interpretat eronat dispozițiile O.U.G. nr.115/2004. Legiuitorul a folosit noțiunea de unități sanitare numai pentru personalul ale cărui salarii sunt stabilite la punctul I din anexa nr.1. Pentru salariile personalului de la punctul II anexa 1, legiuitorul nu a mai uzitat noțiunea de unități sanitare, ci s-a rezumat la aceea de unități clinice, institute și centre medicale. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca salariile prevăzute la punctul II să se aplice la nivel de unitate sanitară, ar fi păstrat aceeași formulare ca la punctul I. Astfel, din interpretarea legii, rezultă că, în cazurile prevăzute la punctul II, sunt salarizate conform grilei numai secțiile clinice, în care, în afara activităților de asistență medicală, se desfășoară și activitate de învățământ și cercetare științifică medicală și educație medicală continuă, fiind angajat cel puțin un cadru didactic universitar prin integrare clinică.

Prin întâmpinarea formulată, intimata Autoritatea de Sănătate Publică Iași a arătat că în mod corect instanța a reținut lipsa calității sale procesuale pasive. Pe fondul cauzei, intimata a precizat că reclamanta nu își desfășoară activitatea într-o secție clinică, deci nu poate fi salarizată conform grilei de salarizare aplicabile unităților clinice, acțiunea sa fiind neîntemeiată.

Cu privire la recursul declarat de pârâțul Ministerul Sănătății Publice, s-a invocat din oficiu excepția tardivității introducerii recursului.

Excepția este întemeiată.

Sentința civilă nr.1973 din 26.10.20076 pronunțată de Tribunalul Iași a fost comunicată recurentului Ministerul Sănătății Publice la data de 22.11.2007.

Conform art.80 din Legea nr.168/1999, termenul de recurs este de 10 zile de la comunicarea hotărârii instanței de fond, iar art.302 Cod proc. civilă, cu care se completează în mod corespunzător dispozițiile Legii nr.168/1999, prevede că recursul se depune la instanța a cărei hotărâre se atacă.

Recurentul a depus cererea de recurs la Tribunalul Iași, fiind înregistrată la data de 11.12.2007, în condițiile în care termenul de recurs, calculat conform art.101 alin. 1 Cod proc. civilă, s-a împlinit la data de 3.12.2007.

În conformitate cu dispozițiile art.104 Cod proc. civilă, actele de procedură trimise prin poștă instanțelor judecătorești se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poștal înainte de împlinirea lui.

Art.111 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor, aprobat prin Hotărârea nr.387 din 22.09.2005 a Consiliului Superior al Magistraturii, prevede că la cererile de apel sau de recurs primite prin poștă se vor atașa și plicurile în care au fost expediate.

Din examinarea plicului atașat la cererea de recurs rezultă că aceasta a fost predată la oficiul poștal la data de 6.12.2007, deci ulterior împlinirii termenului de recurs, nefiind aplicabile dispozițiile art.104 Cod proc. civilă.

Termenul prevăzut de art.80 din Legea nr.168/1999 este unul imperativ, iar neexercitarea recursului în acest termen atrage decăderea, în temeiul dispozițiilor art.103 alin.1 Cod proc.civilă.

Față de recursul declarat de Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași, întemeiat în drept pe dispozițiile art.304 pct.9 și art.304¹ Cod proc. civilă, curtea a constatat următoarele:

Intimata reclamantă D.S. este salariată recurentului pârât Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași pe postul de soră medicală principală, desfășurându-și activitatea în cadrul secției a IV-a „Dr. Clunet”. Din examinarea structurii organizatorice a recurentei pentru perioada martie 2004 – martie 2007, aprobate prin ordinele succesive ale Ministrului Sănătății Publice, rezultă că secția exterioară „Dr. Clunet” nu a fost o secție clinică.

Interpretând dispozițiile art.172 alin. 1 lit.h și art.165 din Legea nr.95/2006, precum și art.1 din Legea nr.270/2003, instanța de fond a reținut că legiuitorul, atunci când folosește termenul de unitate, se referă în exclusivitate la spital, nu la secții sau subunități ale acestuia, așa încât, prin termenul de unitate clinică folosit în O.U.G. nr.115/2004 anexa 1 punctul II, se înțelege spital clinic, și nu o secție clinică din cadrul unui spital.

O atare interpretare este greșită. Chiar în Legea nr.95/2006, legiuitorul a folosit noțiunea de „unitate”, dar nu cu sensul de „spital”. Astfel, cu titlu exemplificativ, în art.172 alin. 1, pentru a defini o serie de termeni și noțiuni, legiuitorul folosește cuvântul „unitate”, dar nu pentru a se referi la spital, ci la institute și centre medicale clinice, sanatorii, preventorii sau alte instituții publice specializate. Este evident că atunci când a avut în vedere spitalul, ca unitate sanitară cu paturi, de utilitate publică, cu personalitate juridică, ce furnizează servicii medicale, legiuitorul a folosit chiar termenul de spital, neputându-se stabili o echivalență între cele două noțiuni, respectiv unitate și spital.

În ceea ce privește spitalul clinic, relevant pentru definirea unui spital ca spital clinic este ca în componența sa să existe secții clinice universitare care asigură asistență medicală, desfășoară activitate de învățământ, cercetare științifică-medicală și de educație continuă. În acest context, secția clinică, care conferă spitalului titulatura „clinic”, este „unitatea clinică” avută în vedere de legiuitor în O.U.G. nr.115/2004 anexa nr.1 punctul II. Dacă ar fi dorit ca întreg personalul de specialitate

medico-sanitar și auxiliar sanitar din cadrul unui spital clinic să beneficieze de salariile de bază prevăzute în anexa nr.1 punctul II, legiuitorul ar fi folosit noțiunea de spitale clinice, alăturat noțiunilor de institute și centre medicale.

În aceste condiții, salariul de bază al reclamantei a fost cel prevăzut în O.U.G. nr.115/2004 anexa nr.1 punctul I, nu punctul II.

În consecință, față de considerentele expuse, reținând că prima instanță a aplicat greșit dispozițiile legale menționate, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod proc. civilă, avându-se în vedere și dispozițiile art.312 alin. 2 și 3 Cod proc. civilă, se va admite recursul declarat de pârâta Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași și se va modifica în parte sentința, în sensul că se va respinge cererea reclamantei privind plata diferențelor de drepturi salariale pentru perioada 1.03.2004 – 30.04.2007. Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței.

6. Aplicarea dispozițiilor art.269 (1) C.muncii referitoare la răspunderea patrimonială a angajatorului față de salariat, în cazul accidentelor de muncă

Curtea de Apel Iași, decizia nr.164 din 25.03.2008

Prin cererea înregistrată sub nr.65/99 din 4 ianuarie 2007, reclamantul P.M. a chemat în judecată pe pârâtele S.C. „Editura G.” S.R.L. și S.C. „P.” S.R.L. Iași solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța în cauză, să pronunțe o hotărâre prin care pârâtele să fie obligate să-i plătească suma de 100.000 Euro sau contravaloarea acestei sume în lei la data punerii în executare a hotărârii, reprezentând despăgubiri morale pentru accidentul de muncă suferit în noaptea de 9 – 10 noiembrie 2006, precum și despăgubiri materiale și daune cominatorii în cuantum de 50 RON pe fiecare zi de întârziere până la plata integrală a sumei datorate.

Reclamantul a mai solicitat și obligarea pârâților la plata salariilor compensatorii ce trebuiau plătite imediat după accidentul de muncă, a drepturilor bănești convenite pentru orele suplimentare.

Prin aceeași acțiune, reclamantul a mai solicitat și obligarea pârâților la plata daunelor rezultate din executarea în parte a obligațiilor privind plata salariilor, care nu i-ar fi fost corect stabilite și a drepturilor convenite ca urmare a prestării muncii în perioada de probă de o lună și jumătate.

S-a mai solicitat și constatarea nulității contractului de muncă, potrivit dispozițiilor art.57 alin.5 din Codul muncii.

În cauză reclamantul a solicitat și obligarea părților la plata sumei de 30.000.000 lei, sumă împrumutată fără dobândă pentru a-și acoperi ratele la B.R.D. și B.C.R.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat următoarele:

În perioada septembrie – 1 noiembrie 2005 reclamantul a prestat munca în favoarea S.C. „Editura G.” S.R.L. în perioada de probă iar ulterior, începând cu data de 1 noiembrie 2005, a fost angajat, de către această societate pe funcția de legător, cu un salariu lunar de 330 RON.

Reclamantul susține că această perioadă de probă nu i-a fost trecută în cartea de muncă.

De asemenea, arată că deși figurează angajat la S.C. „Editura G.” S.R.L. pe funcția de legător, nu a lucrat nici un moment la această firmă, ci la S.C. „P.” S.R.L., cu sediul în Bd. C., nr.14, unde se afla și punctul de lucru în care s-a produs accidentul.

Reclamantul mai arată că, încă de la început, deși trebuia să lucreze ca legător, a fost repartizat la o muncă mult mai complexă, fără a avea calificare în acest sens, respectiv pe o mașină de plastifiat, ștanțat, foliat, fălțuit, iar într-o tură lucra chiar la două sau trei mașini, trecând de la una la alta.

S-a mai susținut că angajatorul nu i-a respectat reclamantului nici dreptul la salarizare, nici timpul legal de muncă.

În noaptea de 9 – 10 noiembrie 2006, mașina la care lucra reclamantul s-a înfundat cu hârtie, motiv pentru care a ridicat grilajul pentru a o curăța, fiindu-i prinse ambele mâini. Reclamantul l-a chemat pe colegul său, T.S., căruia i-a dat instrucțiuni și l-a dirijat cum să umble la mașină pentru a-i putea scoate mâinile.

Reclamantul s-a adresat în data de 4 decembrie 2006 medicului legist din cadrul Institutului de Medicină Legală care, în urma examinării, a concluzionat că, pentru vindecare, traumatismul complex pe care l-a suferit necesită un număr de 65 – 70 de zile de îngrijiri medicale, cu incapacitate totală de muncă în această perioadă.

În ceea ce privește daunele morale a solicitat să se aibă în vedere faptul că este o persoană foarte tânără, are 33 de ani, mușchii de la ambele mâini sunt striviți, are nevoie de o operație care, în cel mai bun caz, va fi estetică, a suferit acest traumatism cu dureri cumplite, ambele mâini sunt în atele și nici pentru satisfacerea nevoilor personale nu poate să se ajute.

Reclamantul a mai arătat că nu a primit nici o sumă de bani de la vreo societate de asigurare, pentru accidentul de muncă suferit.

S-a mai menționat faptul că, fiind căsătorit și neavând serviciu, având doi copii minori și împrumuturi în bănci, care aveau rate scadente, a fost nevoit să împrumute bani, așa cum rezultă din înscrisul sub semnătură privată depus la dosar.

În dovedirea cererii, reclamantul a solicitat probele cu înscrisuri, martori și expertiză, probe încuviințate de către instanța de fond.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta S.C. ”P.” S.R.L. Iași a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive în cauză, solicitând respingerea acțiunii formulate de către reclamant.

Pârâta S.C. „Editura G.” S.R.L., prin întâmpinarea formulată, a solicitat respingerea acțiunii pentru următoarele motive:

Reclamantul presta activitatea de legător, în cadrul departamentului finisare și desfășurare lucrări manuale și mecanice.

În după-amiaza zilei de 9 noiembrie 2006 și primele două ore din ziua de 10 noiembrie 2006, acesta a prestat activități mecanice la utilajul „H.”.

În jurul orei 1⁰⁰, reclamantul, intenționând să curețe mașina nu a fixat maneta de pornire la poziția „stop”, pentru a opri utilajul electric și mecanic și a ridicat grilajul de protecție introducându-și brațele.

Reclamantul, dintr-o gravă neglijență, a fost accidentat, deoarece, ridicând grilajul, roata de antrenare „din inerție” a continuat să facă o rotație, chiar după întreruperea energiei electrice.

Pârâta a susținut că, dacă reclamantul ar fi respectat normele cu care fusese instruit și cele ce sunt afișate pe utilaj, la vederea sa și ar fi pus maneta la poziția „stop”, utilajul s-ar fi oprit instantaneu, acționându-se frâna mașinii. S-a mai arătat că, după producerea accidentului, I.T.M. Iași analizând evenimentele produse, a concluzionat că, de producerea accidentului se face vinovat în exclusivitate reclamantul. Pârâta a mai susținut că de la data încheierii contractului de muncă și până în prezent, reclamantul a primit toate drepturile convenite: salarii, indemnizații de boală, până la data de 31 decembrie 2006, bonuri de masă și cadouri, precum și sume de bani, pe perioada spitalizării și convalescenței.

La dosar pârâta a depus întreaga documentație și dosarul de cercetare a accidentului de muncă întocmit de I.T.M. Iași.

Prin sentința civilă nr.1304/13 iulie 2007, pronunțată de Tribunalul Iași s-a admis excepția lipsei clarității procesuale pasive a pârâtei S.C. „P.” S.R.L., s-a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului Iași în capătul de cerere privind obligarea pârâtei S.C. „Editura G.” S.R.L. la plata sumei de 3.000 RON, s-a luat act de renunțarea reclamantului la judecata capătului de cerere privind plata salariilor compensatorii, s-a respins acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu S.C. „P.” S.R.L. ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate, s-a disjuns capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata sumei de 3.000 RON, fiind declinată competența de soluționare a acestuia în favoarea Judecătoriei Iași și s-a respins acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâta S.C. „Editura G.” S.R.L.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamantul P.M. este angajatul pârâtei S.C. „Editura G.” S.R.L. Iași, conform contractului individual de muncă nr.208153/2005 și cărții de muncă depuse la filele nr.10 – 20 dosar de fond, astfel încât excepția lipsei calității procesuale pasive invocate în cauză de S.C. „P.” S.R.L. este fondată .

În cadrul sarcinilor sale de serviciu, în seara zilei de 9 noiembrie 2006 și primele ore ale zilei de 10 noiembrie 2006, reclamantul presta activități mecanice specifice activității sale la utilajul „H.”.

Din procesul verbal de cercetare încheiat la data de 10 noiembrie 2006, în urma cercetării dispuse de I.T.M. Iași, s-a reținut faptul că evenimentul s-a produs la mașina de ștanțat plană, la data de 10 noiembrie 2006, în jurul orei 1⁰⁰, reclamantul desfășurându-și activitatea sa zilnică obișnuită, aceea de a ștanța hârtie. El a vrut să intervină manual în zona activă a utilajului pentru a îndepărta câteva coli de rebut. Pentru oprirea utilajului nu a acționat maneta pornit/oprit, ci a ridicat doar grilajul de protecție, utilajul fiind oprit printr-o manevră incorectă. Reclamantul a introdus

ambele mâini în zona activă a utilajului, fără să mai aștepte oprirea definitivă și ele i-au fost prinse între bara cu clape și grilaj, rezultând fracturarea antebrățelor.

S-a mai reținut că reclamantului i se făcuse instructajul pe linia de protecție a muncii și semnase fișa individuală de instructaj în acest sens.

De producerea accidentului s-a făcut vinovat salariatul P.M., care nu a manevrat corect utilajul la care lucra.

Prima instanță a reținut astfel că, deși s-a produs un accident de muncă a cărui victimă a fost P.M., rezultatul grav constând în fracturarea ambelor antebrățe ale acestuia, nu s-a dovedit culpa angajatorului și legătura de cauzalitate între faptele acestuia și prejudiciul suferit de reclamant. În ceea ce privește drepturile bănești pentru orele suplimentare, s-a reținut că reclamantul nu a precizat perioada, numărul de ore suplimentare efectuate și neplătite, iar martorii au făcut doar o referire generală la faptul că se lucra în ture de noapte, precum și sâmbăta și duminica, dar nu la fiecare sfârșit de săptămână.

S-a mai reținut că cererea reclamantului privind obligarea pârâtei la plata sumei de 3.000 RON pe care a fost nevoit să o împrumute pentru a acoperi ratele la B.R.D. nu poate fi calificată ca fiind un conflict de muncă.

Împotriva acestei sentințe civile a formulat recurs reclamantul P.M., considerând-o ca fiind nelegală și netemeinică pentru următoarele motive:

În mod greșit prima instanță a admis excepțiile lipsei calității procesuale pasive a S.C. „P.” S.R.L.

Astfel recurentul susține că deși a fost angajat cu contract de muncă la S.C. „Editura G.” S.R.L., în fapt a avut raporturi juridice de muncă cu S.C. „P.” S.R.L., fapt dovedit cu fișa postului, dosarul de cercetare a accidentului de muncă, extrasul din carnetul de instructaj general, decizia comună a celor două societăți din 1 octombrie 2005, contractul de comodat depus la fila nr.202 dosar de fond, planșa foto de la fila nr.178 dosar de fond și răspunsurile pârâtelor la interogatorii.

Cu privire la respingerea capătului de cerere privind plata sumei de 100.000 Euro de către cele două societăți pentru accidentul de muncă suferit și cu privire la respingerea cererii de a fi plătit în conformitate cu timpul efectiv lucrat și de a i se acorda sporurile convenite, recurentul susține că prima instanță a reținut, în mod greșit că accidentul s-a produs din vina sa.

Astfel, recurentul susține că, deși potrivit contractului de muncă și fișei postului a fost angajat pe funcția de muncitor calificat legător, în realitate a fost obligat să lucreze pe utilaje complexe, fără a avea calificarea necesară.

S-a mai invocat faptul că, în mod greșit instanța de fond a apreciat declarația dată de martorul G.E., din care rezultă că acestuia, în calitate de salariat al pârâtelor, nu i s-a făcut protecția muncii, nu a semnat vreo fișă de instructaj la angajator sau după angajare.

Recurentul mai arată că la dosarul de fond nu a fost depusă cartea tehnică a mașinii de ștanțat „H.” din care să rezulte anul când a fost fabricată.

Se mai invocă încălcarea de către angajator a dispozițiilor art.6, 7, 13 și 20 alin. 1 și 3 din Legea nr.319/2006, precum și a prevederilor H.G. nr.1146/2006 privind

cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea în muncă de către lucrătorii echipamentelor de muncă (Anexa 1). Recurentul susține că, deși procesul-verbal de cercetare întocmit în cadrul cercetării administrative a accidentului de muncă a cărui victimă a fost, a stabilit că vina a aparținut și conducătorului unității, I.T.M. Iași a stabilit că în procesul-verbal s-au stabilit corect cauzele și responsabilitățile privind producerea accidentului.

Referitor la capătul de cerere privind plata orelor suplimentare și a sporului aferent, recurentul a precizat că a început să presteze ore suplimentare încă de la angajare, din luna noiembrie 2005, lucrând, de regulă, câte 12 ore pe zi. Astfel, în cele 12 luni lucrate, recurentul susține că a lucrat în total 600 de ore suplimentare, echivalentul sumei de 1.179 lei. Dacă la această sumă se aplică sporul minim de 75 % (conform art.120 alin. 2 din Codul muncii), rezultă o sumă de 877 lei, reprezentând spor pentru orele suplimentare lucrate. În ceea ce privește disjungerea judecății și declinarea competenței de soluționare a cererii privind obligarea părților la plata sumei de 3.000 lei luată cu titlu de împrumut, în urma incapacității de muncă survenite prin producerea accidentului de muncă, pentru achitarea ratelor scadente la B.R.D. și B.C.R., recurentul consideră că în mod greșit prima instanță a reținut că aceasta nu poate fi considerată ca fiind un conflict de muncă.

Prin întâmpinarea formulată S.C. „Editura G.” S.R.L. prin reprezentant legal, solicită respingerea recursului ca fiind nefondat.

Analizând recursul formulat de reclamantul P.M., prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale aplicabile, curtea reține că acesta este fondat pentru următoarele considerente:

Astfel cum rezultă din contractul individual de muncă înregistrat la I.T.M. Iași sub nr.20813/11 noiembrie 2005, recurentul P.M. a fost salariatul S.C. „Editura G.” S.R.L. în calitate de legător, începând cu data de 1 noiembrie 2005.

Se reține că în mod corect prima instanță, analizând înscrisurile depuse la dosar și declarațiile martorilor audiați în cauză, a constatat că nu au existat raporturi de muncă între recurent și S.C. „P.” S.R.L. Iași, admitând astfel excepția lipsei calității procesuale pasive invocată în cauză de această din urmă societate.

Potrivit dispozițiilor art.6 alin. 1 din Legea nr.319/2006 a securității și sănătății muncii, angajatorul are obligația de a asigura securitatea și sănătatea lucrătorilor în toate aspectele legate de muncă.

Aliniatul 3 al aceluiași articol prevede că obligațiile lucrătorilor în domeniul securității și sănătății în muncă nu aduc atingere principiului responsabilității angajatorului.

Conform dispozițiilor art.7 alin. 1 lit.c din aceeași lege, angajatorul are, în cadrul responsabilităților sale, obligația să ia măsurile necesare pentru informarea și instruirea lucrătorilor.

Potrivit alin. 3 al aceluiași articol angajatorul este obligat să implementeze măsurile prevăzute la alin. 1 și 2, inclusiv prin furnizarea de instrucțiuni corespunzătoare lucrătorilor.

Articolul 13 din aceeași lege prevede că, în vederea asigurării condițiilor de securitate și sănătate în muncă și pentru prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale, angajatorii au următoarele obligații:

- să stabilească pentru lucrători, prin fișa postului, atribuțiile ce le revin în domeniul securității și sănătății în muncă, corespunzător funcțiilor exercitate;
- să asigure informarea fiecărei persoane, anterior angajării în muncă asupra riscurilor la care aceasta este expusă la locul de muncă, precum și asupra măsurilor de prevenire și protecție necesare.

Potrivit dispozițiilor art.20 din aceeași lege, angajatorul trebuie să asigure condiții pentru ca fiecare lucrător să primească o instruire suficientă și adecvată în domeniul securității și sănătății în muncă, în special sub formă de informații și instrucțiuni de lucru specifice locului de muncă și postului său.

Prin H.G. nr.1146/2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea în muncă de către lucrători a echipamentelor de muncă care, potrivit art.1, completează prevederile Legii nr.319/2006, s-a prevăzut, la art.8, că angajatorul este obligat să ia măsurile necesare pentru ca lucrătorii să dispună de informații adecvate și, dacă este cazul, de fișe de lucru referitoare la echipamentele de muncă utilizate la locul de muncă.

Potrivit art.9 din același act normativ, informațiile și fișele de lucru trebuie să cuprindă un număr minim de date referitoare la securitate și sănătate privind:

- a) condițiile de folosire a echipamentelor de muncă;
- b) situațiile anormale previzibile;
- c) concluziile care pot fi trase, acolo unde este cazul, din experiența acumulată în urma utilizării echipamentelor de muncă.

Alineatul 3 al aceluiași articol prevede că informațiile și fișele tehnice trebuie să fie pe înțelesul lucrătorilor vizați.

De asemenea, potrivit art.10 din aceeași hotărâre de guvern, angajatorul este obligat să ia măsurile necesare pentru ca lucrătorii însărcinați cu utilizarea echipamentelor de muncă să fie instruiți adecvat, inclusiv cu privire la riscurile posibile, determinate de utilizarea acestora.

În speță, angajatorul nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de dispozițiile art.9 și 10 din H.G. nr.1146/2006, respectiv nu a asigurat informarea reclamantului prin fișe de lucru, asupra condițiilor de folosire a ștanței plane „H.”, asupra situațiilor anormale previzibile și nu a dovedit instruirea acestuia, inclusiv cu privire la riscurile posibile determinate de utilizarea aceluiași echipament de muncă.

Din fișa de instructaj periodic a reclamantului depusă la dosar nu rezultă că angajatorul și-ar fi îndeplinit obligațiile de informare a acestuia asupra modului de utilizare a ștanței la care s-a produs accidentul și a riscurilor la care este expus.

În aceste condiții, la data de 10 noiembrie 2006, în jurul orei 1⁰⁰, în timp ce lucra la mașina de ștanțat plană „H.”, în hala de producție din cadrul S.C. „Editura G.” S.R.L., reclamantul P.M. a suferit, prin efectuarea necorespunzătoare a operațiunilor de muncă, un accident de muncă, având, conform referatului emis de

Spitalul Clinic de Urgență Iași, diagnosticul de „traumatism complex (prin strivire) antebrăț bilateral”.

Astfel, prin omisiunea S.C. „Editura G.” S.R.L. de a-și îndeplini obligațiile prevăzute de Legea nr.319/2006 și de dispozițiile art.9 și 10 din H.G. nr.1146/2006, reclamantul a suferit un prejudiciu material și moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu.

Potrivit dispozițiilor art.269 din Codul muncii, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.237/2007, angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe reclamant pentru prejudiciile materiale și morale suferite din culpa sa.

Astfel, curtea a reținut ca fiind fondată cererea reclamantului-recurent de obligare a angajatorului la plata sumei de 3.000 RON cu titlu de daune materiale reprezentând contravaloarea medicamentelor, a pansamentelor, a ședințelor de recuperare motorie, cheltuieli de transport și pentru plata persoanei care l-a îngrijit, în urma accidentului de muncă suferit.

Din declarația martorei O.A.-M. rezultă că recurentul a suferit foarte mult după accident, că i se administrau calmante. Întrucât acesta a pierdut mult sânge, familia sa a fost nevoită ca, prin eforturi financiare deosebite, să-i asigure o alimentație care să-i permită refacerea sănătății.

În ceea ce privește prejudiciul moral suferit, astfel cum rezultă din declarația aceleiași martore, O.A.-M., și actele medicale depuse la dosar, precum și consecințele pe care accidentul de muncă suferit de recurent le-a avut asupra capacității sale de muncă, suferințele fizice și morale ale acestuia de la data producerii accidentului, imposibilitatea sa de a presta o activitate lucrativă, de a-și întreține familia, de a se îngriji singur, se reține că suma de 15.000 Euro sau contravaloarea acesteia în lei la data plății este de natură să acopere acest prejudiciu nepatrimonial suferit de către reclamant.

S-a reținut ca fiind nefondată cererea formulată de reclamant privind obligarea părților-intimați la plata daunelor cominatorii, întrucât acestea reprezintă doar un mijloc juridic pus de lege la dispoziția creditorului de a constrânge debitorul să execute în natură obligațiile de a face și a nu face, nu și pentru executarea obligațiilor de a da.

În mod corect prima instanță a reținut ca fiind nefondată și cererea reclamantului de obligare a intimatei S.C. „Editura G.” S.R.L. la plata drepturilor bănești convenite pentru plata orelor suplimentare prestate.

Astfel, declarația martorului G.E.C., privind prestarea unor ore suplimentare neplătite legal în unitatea intimată, nu se coroborează cu alte probe administrate în cauză.

În răspunsurile la interogatoriu, recurentul a recunoscut că a primit toate drepturile bănești de la încheierea contractului de muncă și până la data producerii accidentului.

Totodată, în mod greșit prima instanță a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului Iași în soluționarea capătului de cerere privind obligarea

pârâtei la plata sumei de 3.000 RON, împrumutate de către recurent pentru acoperirea ratelor scadente la B.R.D și B.C.R. în urma accidentului de muncă suferit, această cerere reprezentând, potrivit dispozițiilor art.269 și 281 C.pr.civ., un conflict de muncă și nu un litigiu de drept comun.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art.312 alin 2 C.pr.civ., s-a admis recursul declarat de reclamantul P.M., s-a casat în parte sentința pronunțată, s-a respins excepția necompetenței materiale a Tribunalului Iași în capătul de cerere privind obligarea pârâtei S.C. „Editura G.” S.R.L. la plata sumei de 3.000 lei RON și s-a trimis aceleiași instanțe spre rejudecare acest capăt de cerere. A fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamantul P.M., pârâta fiind obligată să plătească reclamantului suma de 15.000 Euro sau contravaloarea în lei la data plății, cu titlu de daune morale și suma de 3.000 RON și cu titlu de daune materiale.

Pentru motivele expuse anterior, au fost respinse capetele de cerere privind obligarea pârâtei la plata daunelor cominatorii și a orelor suplimentare prestate în favoarea angajatorului, menținându-se restul dispozițiilor sentinței recurate care nu sunt contrare prezentei decizii.

În temeiul dispozițiilor art.274 C.pr.civ., intimata S.C. „Editura G.” S.R.L. Iași a fost obligată să plătească recurentului și suma de 1.500 RON cu titlu de cheltuieli de judecată la fond și în recurs.

7. Neacordarea creșterilor salariale prevăzute de O.R. nr.10/2007 pentru personalul bugetar salarizat conform O.U.G. nr.24/2000 magistraților. Discriminare

Curtea de Apel Iași, decizia nr.171 din 28.03.2008

Prin sentința nr.43/16.01.2008 pronunțată de Tribunalul Iași a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâții Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și Ministerul Economiei și Finanțelor.

A fost respinsă acțiunea formulată de reclamantii E.E., B.I.-E., C.C., C.I., C.V., D.B.-D., H.L., M.D., M.M.-A., P.N.-E., R.I.-C., S.A.-F., Ș.I., T.C., V.F. și I.-M.V. și I.-M.A., prin reprezentant legal I.-M.V., în calitate de moștenitori legali ai defunctei I.-M.G., în contradictoriu cu pârâții Tribunalul Iași, Curtea de Apel Iași, Ministerul Justiției, cu sediul în București, Ministerul Economiei și Finanțelor, și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut, în ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Ministerul Economiei și Finanțelor, că aceasta este neîntemeiată, având în vedere dispozițiile art.1 din O.U.G. nr.22/2002 aprobată prin Legea nr.288/2002, potrivit căreia executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice în temeiul titlurilor executorii se realizează din sumele aprobate prin bugetele acestora cu titlu de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă. Astfel, pentru realizarea drepturilor salariale este necesară includerea sumelor datorate cu acest titlu în bugetul ordonatorului principal de credite, acesta având obligația, potrivit art.2 din aceeași ordonanță, de a dispune toate măsurile

necesare, inclusiv virări de credite bugetare, în condițiile legii, pentru asigurarea bugetului propriu al ministerului și al instituțiilor din subordine a creditelor necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii.

De asemenea, instanța a reținut ca fiind neîntemeiată și excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile art.21 alin. 1 și 3 din O.G. nr.137/2000.

Pe fond, analizând actele și lucrările dosarului cauzei, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

Reclamanții E.E., B.I.-E., C.C., C.I., C.V., D.B.-D., H.L., M.D., M.M.-A., P.N.-E., R.I.-C., S.A.-F., Ș.I., T.C., V.F. și I.-M.V. și I.-M.A., prin reprezentant legal I.-M.V., în calitate de moștenitori legali ai defunctei I.-M.G., au calitatea de judecători în cadrul Judecătorei P., iar prin acțiunea introductivă aceștia au solicitat obligarea pârâților Tribunalul Iași, Curtea de Apel Iași și Ministerul Justiției la acordarea creșterilor salariale de 5% începând cu data de 01.01.2007, de 2% începând cu data de 01.04.2007 și de 11% începând cu data de 01.10.2007, creșteri salariale prevăzute de O.G. nr.10/2007.

Prin O.G. nr.10/2007 au fost reglementate creșterile salariale care urmau să se acorde în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit O.U.G. nr.24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr.II și III la Legea nr.154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoanele care ocupă funcții de demnitate publică.

Ori, întrucât drepturile de salarizare ale magistraților, inclusiv ale magistraților de la Înalta Curte de Casație și Justiție, sunt reglementate prin O.U.G. nr.27/2006, instanța reține că acestei categorii profesionale nu i se aplică prevederile O.G. nr.10/2007.

S-a mai constatat de către instanță că sunt nefondate susținerile reclamanților referitoare la faptul că sunt discriminați față de alte categorii profesionale care beneficiază de creșterile salariale prevăzute de O.G. nr.10/2007. Astfel, în art.1 alin. 3 din O.G. nr.137/2000 se prevede că exercitarea drepturilor enunțate în acest articol privește persoane aflate în situații comparabile. În același sens, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Ori, conținutul concret al atribuțiilor de serviciu ale magistraților față de alte categorii profesionale, precum și sistemele diferite de salarizare, fac să nu poată fi reținută o situație comparabilă între categorii profesionale distincte.

Modalitatea de salarizare a magistraților este distinctă de cea reglementată pentru alte categorii profesionale, diferențele fiind motivate de locul și rolul justiției în statul de drept, de răspunderea, complexitatea și riscurile funcției, de incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de lege pentru aceste categorii profesionale. Astfel, lipsa beneficiului unui drept suplimentar de natură salarială

recunoscut altor categorii de salariați nu presupune plasarea într-o situație discriminatorie. Situațiile deosebite în care se găsesc diferitele categorii de salariați a determinat soluții diferite ale legiuitorului în ce privește salarizarea acestora, fără ca prin această soluție să se încalce principiul egalității.

În consecință, reținând că magistraților, salariați în temeiul unei legi speciale, nu li se aplică acele creșteri salariale prevăzute de O.G. nr.10/2007 și având în vedere faptul că reclamantii nu se află într-o situație comparabilă cu situația celorlalte categorii de salariați, ce ar determina discriminarea, instanța de fond a reținut că este neîntemeiată cererea acestora de obligare a părților la plata creșterilor salariale de 5% începând cu data de 01.01.2007, de 2% începând cu data de 01.04.2007 și de 11% începând cu data de 01.10.2007.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs reclamantii, considerând-o nelegală și netemeinică prin prisma dispozițiilor art.304 pct.8 și 9 C.pr.civ.

Au invocat recurenții că drepturile de salarizare ale judecătorilor au fost reglementate prin O.U.G. nr.177/18.12.2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, aprobată prin Legea nr.347/2003, acest act normativ fiind abrogat prin O.U.G. nr.27/7.04.2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și alte categorii de personal din sistemul justiției.

De asemenea, atât în Legea nr.50/1996, art.41, cât și cea în vigoare, prin art.35 s-a prevăzut în mod expres că drepturile de salarizare prevăzute vor fi actualizate prin aplicarea indexărilor acordate în conformitate cu prevederile legale.

În anul 2007, Guvernul României a reglementat aplicarea indexării salariilor prin Ordonanțele de Urgență nr.10, 16 și 27 din 31.01.2007 și prin Legea nr.232/6.07.2007, prevăzând creșteri salariale de 5% de la 1.01.2007, de 2% de la 1.04.2007 și 11% de la 1.10.2007, dispozițiile acestor acte normative neaplicându-se pentru judecătorii de la curțile de apel, tribunale și judecătorii.

Au mai susținut recurenții că prin sentința civilă recurată greșit s-a reținut că nu există o discriminare raportat la celelalte categorii de salariați, motivat de faptul că, deși sunt incluși în categoria personalului bugetar, judecătorii nu beneficiază de aceleași indexări salariale ca și personalul bugetar salarizat potrivit O.U.G. nr.24/2007.

Cu toate că prin legea specială de salarizare a magistraților s-a prevăzut indexarea salarială, aceasta nu a fost concretizată în stabilirea unor procente și acordarea lor periodică, fiind astfel discriminați față de personalul bugetar căruia, prin actele normative menționate, li s-au stabilit și acordat aceste creșteri salariale.

Intimatul Ministerul Justiției a formulat întâmpinare la recursul reclamantilor, solicitând menținerea sentinței primei instanțe ca legală și temeinică.

A arătat intimatul că acțiunea este inadmisibilă întrucât are ca obiect acordarea unor alte drepturi decât cele stabilite prin lege și tinde la modificarea unor acte normative. Ori, arată intimatul, întrucât prin Legea 45/2007 de aprobare a O.U.G. 27/2006 legiuitorul a înțeles să nu mai acorde magistraților creșteri salariale în anul 2007, prin pronunțarea unei hotărâri contrare s-ar depăși limitele puterii judecătorești, încălcându-se principiul separației puterilor în stat.

A mai arătat intimatul că nu poate fi reținută în cauză discriminarea în raport de alte categorii profesionale întrucât nu este îndeplinită condiția existenței unei situații comparabile.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele de recurs invocate și dispozițiile legale incidente, curtea a constatat că recursul este fondat, pentru următoarele considerente.

Conform Directivei 2000/EC/78 privind crearea cadrului general în favoarea tratamentului egal privind ocuparea forței de muncă și condițiile de angajare, în vederea definerii și constatării discriminării directe tratamentul invocat ca fiind diferențiat trebuie analizat prin prisma unor persoane aflate în situații doar comparabile și nu neapărat similare.

Persoanele din acest cadru al personalului bugetar, inclusiv reclamanții, sunt parte a unui raport juridic de muncă și, ca efect al prestării acesteia au dreptul la o salarizare echitabilă, satisfăcătoare, fără limitări și restrângeri, ca de exemplu cele ale devalorizării monedei naționale și a creșterii ratei inflației ca și dreptul la un tratament egal în materie de salarizare. Deci, sub aceste aspecte, este fără echivoc că reclamanții se află în aceeași situație ca și restul personalului din sistemul bugetar. Cu toate acestea, printr-o serie de acte normative (O.G. 10/2007, 11/2007, 16/2007, 27/2007, 8/2007, 20/2007, 23/2007) personalul din sistemul bugetar a beneficiat în anul 2007, ca în fiecare an, de majorările anuale sub forma indexărilor salariale. Acestea au fost aplicate nediscriminatoriu sub aspectul categoriei socio-profesionale, fiind de enumerat, exemplificativ: demnitarii (art.1 din O.G nr.10/2007); judecătorii Curții Constituționale (art.1 din O.G nr.10/2007); personalul asimilat demnitarilor publici (art.3 alin. 3 din O.G nr.10.2007); personalul din unitățile de cult religios (art.19 din O.G nr.10 2007); personalul Curții de Conturi (art.2 din O.G nr.27/2007); personalul contractual din unitățile bugetare (art.1 din O.G nr.10 2007); personalul auxiliar din justiție (art.31 din O.G nr.8/2007); personalul didactic și didactic auxiliar (art.1 din O.G nr.11/2007), personalul din aparatul Ministerului Afacerilor Externe, a Ministerului Integrării Europene, a misiunilor diplomatice, a oficiilor consulare și a institutelor culturale din străinătate (art.1 din O.G nr.16/2007); funcționarii publici (articolul unic, pct.5 din Legea nr.232,2007); personalul din unitățile sanitare publice (art.1 pct.3 din O.G nr.23/2007); funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (art.1 din O.G nr.20/2007).

Expunerile de motive ale acestor acte normative (întocmite conform art.29-32 din Legea nr.24/2000 și potrivit art.6 din Legea nr.52/2003) au ca numitor comun, în esență, fundamentul necesității acordării majorărilor salariale pe anul 2007 în sistemul bugetar, ca efect al creșterii indicelui prețurilor bunurilor de consum în anul 2007 față de anul 2006, precum și tratamentul egal între diferitele categorii de personal bugetar, în sensul acoperirii devalorizării datorate creșterii inflației.

Trebuie subliniat în mod deosebit că, în nici un caz, temeiul acordării acestor adaosuri salariale nu a fost o măsură de protecție socială a categoriilor socio-profesionale cu venituri salariale în mod cert mai scăzute decât cele ale reclamanților, deoarece majorările au fost aplicate deopotrivă și demnitarilor, personalului asimilat

demnitarilor, judecătorilor Curții Constituționale, membrilor Curții de Conturi și altor categorii cu venituri salariale considerabil mai ridicate decât cele ale reclamanților.

Cu toate acestea, reclamanților (personal salarizat prin O.U.G nr.27/2006) nu le-a fost acordat, în mod discriminatoriu, adaosul salarial constând în indexările salariale anuale pe anul 2007, omisiune care s-a repercutat pregnant asupra acestora, deoarece spre deosebire de majoritatea restului personalului bugetar, reclamanții nu pot obține (datorită incompatibilităților, interdicțiilor și incapacităților legale) alte venituri decât cele salariale, care însă, le-au fost erodate de creșterea indicelui prețurilor de consum, la fel ca și în cazul celorlalte salarii bugetare.

Nu corespunde adevărului faptul că prin Legea nr.45/2007, indemnizațiile reclamanților ar fi fost majorate la fel ca și în cazul celorlalți bugetari, deoarece această lege nu indexează indemnizațiile de încadrare ale reclamanților. Dimpotrivă, această lege nu face decât să reinstituie sporul de vechime în favoarea reclamanților, tocmai datorită constatării de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a unei alte discriminări a categoriei socio-profesionale a reclamanților.

Curtea a constatat că este inadmisibilă operarea unei noi discriminări (constând în neacordarea majorărilor anuale destinate contracarării erodării salariilor datorită creșterii prețurilor de consum și a inflației) sub pretextul înlăturării unei discriminări preexistente (cea a neacordării sporului de vechime).

În concluzie, cu alte cuvinte, unul și același element (constând în majorarea salarială anuală pentru acoperirea devalorizării monedei în care se face plata salariului) produce efecte juridice diferențiate în sistemul de salarizare al personalului din unitățile finanțate din fonduri bugetare, în funcție de apartenența la o anumită categorie socio-profesională.

Prin sistemul de salarizare (instituție de dreptul muncii), se înțelege ansamblul principiilor, obiectivelor, elementelor și formelor salarizării care determină condițiile de stabilire și acordare a salariilor (salariul compunându-se din salariul de bază, indemnizații, sporuri și adaosuri, conform art.155 din Codul muncii). Ori, sistemul de salarizare este guvernat, printre altele, de două principii fundamentale: cel al egalității de tratament (art.154 din Codul muncii) și cel al diferențierii salariilor numai în raport cu nivelul studiilor, cu treptele sau gradele profesionale, cu calitatea și cantitatea muncii, respectiv condițiile de muncă.

Ca atare, principiul egalității de tratament în salarizare implică recunoașterea acelorași obiective și elemente de salarizare tuturor persoanelor aflate într-o situație comparabilă. Deci, tuturor persoanelor care se află în aceeași situație (a depunerii unei activități în muncă și a erodării salariilor datorită creșterii indicelui prețurilor de consum și a inflației), trebuie să li se recunoască, pentru același element factic generator de drept salarial același element salarial: indexările salariale anuale.

Din moment ce reclamanții sunt într-o situație identică (nu doar comparabilă) cu restul personalului din unitățile bugetare sub aspectul primirii unui salariu erodat de inflație la fel ca și restul personalului, rezultă că reclamanții nu pot fi tratați diferit, în mod discriminatoriu față de restul personalului, prin refuzul adaosului salarial anual pe 2007.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât nu există nici o justificare obiectivă și rezonabilă excluderii lor deoarece criteriul acordării indexărilor pe anul 2007 este unul și același: creșterea indicelui prețurilor de consum și a inflației în anul 2007 față de anul 2006.

Deci, este de subliniat faptul că, în realitate, pentru aprecierea existenței discriminării, relevanță are doar criteriul justificativ generator al sporului al indexării anuale, și anume existența obligației de acordare a unei salarizări echitabile, nerestrânse de devalorizare, pe calea unui tratament egal în salarizare din acest punct de vedere (sub aspect juridic), respectiv a perioadei de muncă prestată în aceste condiții și a plății în moneda națională (sub aspect factic) și, în nici un caz, criteriul categoriei socio-profesionale.

Simplul fapt că: o persoană face parte dintr-o categorie socio-profesională (cea a judecătorilor, asistenților judiciari și a procurorilor) nu constituie o justificare obiectivă și rezonabilă pentru decăderea acestora dintr-un drept garantat de lege (dreptul la o contraprestație salarială echitabilă nerestrânsă de devalorizare) cu toate efectele și consecințele juridice salariale ale acestui drept, deoarece nu categoria socio-profesională este resortul (obiectivul și elementul) generator și fundamentul stabilirii și acordării indexărilor anuale în sistemul de salarizare.

În mod eronat pârâții invocă elementul categoriei socio-profesională a reclamantilor pentru a încerca justificarea discriminării acestora, însă acest element este total nepertinent și neconcludent în această analiză, neavând nici o legătură cu fundamentarea indexărilor anuale pentru acoperirea efectelor inflației.

Singurele obiective și elemente care pot duce la o diferențiere în sistemul de salarizare sunt nivelul studiilor, treapta sau gradul profesional, calitatea și cantitatea muncii, condițiile de muncă, dar cu sublinierea în mod deosebit a faptului că această diferențiere se poate reflecta numai în salariul (indemnizația) de bază (partea fixă a salariului), nu și în sporurile, adaosurile sau indexările salariale, care întotdeauna au obiective și elemente cu totul speciale și specifice de acordare.

În concluzie, prin neacordarea adaosurilor salariale constând în majorările anuale, reclamantii sunt în mod evident și grav discriminați, deoarece se află în aceeași situație juridică și factică care fundamentează și generează adaos salarial și pentru restul personalului. De altfel, doctrina juridică și practica judiciară au statuat în mod unanim și constant existența discriminării în materie de muncă, ori de câte ori un spor sau un adaos salarial nu a fost acordat tuturor categoriilor profesionale (deci indiferent de funcție) care întruneau elementul generator al respectivului spor sau adaos specific.

Deci reclamantii sunt discriminați în sensul art.2 alin. 1-3, art.6 din O.U.G. nr.137/2000, întrucât le-au fost refuzate indexările salariale pe anul 2007 nu datorită faptului că nu ar îndeplini condiția normativă de acordare a acestui spor și a acestui adaos (condiția existenței creșterii indicelui prețurilor de consum și a inflației, concomitent cu indexarea indemnizațiilor și salariilor restului personalului bugetar), ci sub pretextul că aparțin la o anumită categorie socio-profesională, criteriu declarat în mod expres de lege ca fiind discriminatoriu (art.2 alin. 1 din O.G. nr.137/2000).

Ca atare, existența discriminării directe a reclamanților rezultă și din dispozițiile: art.23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care garantează dreptul tuturor la protecție egală a legii împotriva oricărei discriminări și dreptul la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare, din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat prin Decretul nr.212/1974 (care garantează dreptul la condiții de muncă juste și prielnice și la egalitate de tratament în salarizare, fără nici o distincție), art.14 din Convenția europeană privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv Protocolul nr.12 la această Convenție (care interzice discriminările), art.4 din Carta Socială Europeană revizuită, ratificată prin Legea nr.4/1999 care garantează dreptul la o salarizare echitabilă; art.5, art.6, art.8, art.39 alin.1 lit.a, art.154 alin.3, art.165 și art.155 raportat la art.1 din Legea nr.53/2003 (care garantează plata integrală a drepturilor de natură salarială, fără discriminări, restrângeri sau limitări); art.20, art.16 alin. 1, art.53 din Constituție (care garantează aplicarea principiului nediscriminării și în raport cu dreptul la salariu, drept care face parte din conținutul complex al dreptului constituțional la muncă și care nu poate face obiectul unor limitări discriminatorii).

Potrivit art.16 alin. 1 și 2 din Constituția României, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților, fără privilegii și discriminări, nimeni nefiind mai presus de lege.

Conform prevederilor O.G. nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, principiile egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminărilor sunt garantate în special în exercitarea drepturilor economice, sociale, culturale, a dreptului la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare.

Potrivit art.2 pct.1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, exercițiul drepturilor este apărat împotriva oricăror discriminări, iar conform art.29 pct.2, în exercițiul drepturilor și libertăților sale, fiecare persoană este supusă doar îngrădirilor stabilite prin lege, în scopul exclusiv al asigurării, recunoașterii și respectului drepturilor și libertăților celorlalți, în vederea satisfacerii cerințelor juste ale moralei, ordinii publice și bunăstării generale într-o societate democratică.

Acest aspect ce atrage incidența dispozițiilor art.27 alin.1 din O.G. nr.137/2000 trebuie coroborat cu art.269 Codul muncii, dispoziții legale în baza cărora acțiunea este considerată întemeiată.

Pentru stabilirea cuantumului despăgubirilor convenite reclamanților, instanța va aplica, doar prin analogie, procentele de majorări prevăzute de art.1 din O.G. nr.10/2007, întrucât numai astfel se poate realiza principiul unei juste și integrale despăgubiri, iar pe de altă parte, art.3 din Codul civil oprește instanța să invoce lacuna legislativă.

Reclamanții au mai solicitat actualizarea prejudiciului suferit conform indicelui de inflație, cerere pe care instanța o găsește admisibilă, ținând cont și de prevederile art.1082 din Codul civil și art.161 alin.4 din Codul muncii. În acest articol se arată că

debitorul este obligat la plata unor daune interese, pentru neexecutarea obligației sau pentru întârzierea executării, cu toate că nu este de rea credință din partea sa, afară dacă nu va justifica faptul că neexecutarea provine dintr-o cauză străină ce nu-i poate fi imputată. În prezenta cauză, pârâții sunt în culpă pentru neacordarea sporurilor și adaosurilor, precum și pentru neinițierea unor măsuri care să aibă ca finalitate eliminarea acestor discriminări.

Față de cele reținute, constatând că tribunalul a interpretat și aplicat greșit normele legale incidente speței, fiind incident motivul de recurs prev. de art.304 pct.9 C.pr.civ., în baza dispozițiilor art.312(1) teza 1 și (2) C.pr.civ., curtea a admis recursul, a modificat în parte sentința recurată și a admis acțiunea reclamanților așa cum a fost formulată.

Secția pentru cauze cu minori și familie

1. Articolul 61 alin.2 din Legea nr.273/2004 privind regimul juridic al adopției. Competența exclusivă a instanțelor judecătorești române de a judeca cereri privind adopția

Conform alin.2 al art.61 din Legea nr.273/2004, instanțele judecătorești române sunt exclusiv competente să judece cererile privind (...) încuviințarea adopției, dacă cel ce urmează a fi adoptat are domiciliul în România și este cetățean român sau străin fără cetățenie. În lipsa îndeplinirii acestor condiții, cererea formulată în fața unei instanțe române este inadmisibilă.

Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr. 22 din 21 februarie 2008)

Curtea de apel a constatat că minora C.A., a cărei adopție se cere a fi încuviințată, nu este cetățean român, ci al Republicii Moldova. Ea nu are domiciliul în România, ci doar o viză de ședere temporară în România, la fel ca și mama sa. Instanța de recurs a constatat că art.61 din Legea nr.273/2004 privind regimul juridic al adopției stabilește competența exclusivă a instanțelor române de a judeca procesele privind încuviințarea adopției, dacă cel ce urmează a fi adoptat are domiciliul în România și este cetățean român.

Or, minora C.A. este cetățean al Republicii Moldova și are doar reședința pe teritoriul României, întrucât atât ea cât și mama sa beneficiază doar de o viză de ședere temporară în România.

Potrivit art.30 coroborat cu art.20 din Legea nr.105/1992 cu privire la raporturile de drept internațional privat, atunci când soțul adoptă copilul celui alt soț, se aplică legea care reglementează efectele căsătoriei lor, respectiv legea națională comună, iar în cazul în care au cetățenii deosebite, legea domiciliului lor comun.

Mama minorei nu are domiciliul în România, întrucât nu posedă un permis de ședere permanentă, ea având doar o viză de ședere temporară în această țară. C.A., care a fost încredințată mamei spre creștere și educare, potrivit hotărârii pronunțate în dosarul nr. 2-669/2001 al Judecătoriei Strășeni, Republica Moldova, nu are nici ea, pe cale de consecință, „domiciliul” în România.

În consecință, este corectă reținerea de tribunal a necompetenței instanței române în soluționarea cererii de încuviințare a adopției.

2. Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.89 (2) din Legea nr.272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Neglijarea – în sensul art.89 alin.2 din Legea nr.272/2004 – este omisiunea voluntară sau involuntară a unei persoane ce are responsabilitatea creșterii, îngrijirii

sau educării copilului de a lua orice măsură subordonată acestei responsabilități, fapt care pune în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală ori sănătatea minorului.

Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr. 19 din 14 februarie 2008

Curtea de apel a constatat că minora S.D.M. s-a născut la data de 27 aprilie 2006, în Iași, din relația de concubinaj a părinților săi. Tatăl copilului este deținut în Penitenciarul Iași pentru executarea unei pedepse privative de libertate. Mama copilului manifestă dezinteres în ceea ce privește îngrijirea, creșterea și educarea copiilor, obișnuiește să plece din domiciliu și să lase cei patru copii, cu vârste cuprinse între 1 și 10 ani, singuri acasă, supunându-i situațiilor de risc și fără să le asigure condiții minime de hrană, igienă și securitate. La data de 18 octombrie 2007, pârâta a plecat de acasă și s-a întors după patru zile, timp în care copiii au stat singuri.

Reclamanta a efectuat o evaluare a posibilităților de reintegrare în familie a copilului, însă din raportul de evaluare rezultă că pârâta nu dispune de condițiile necesare creșterii, îngrijirii și educării copilului în condiții decente, nu manifestă seriozitate și nu oferă garanții că situația care a determinat luarea măsurii nu se va mai repeta.

S-a evaluat și posibilitatea plasamentului copilului la mătușa paternă, care și-a manifestat dorința de a ocroti copiii, însă aceasta nu îndeplinește condițiile socio-materiale și morale pentru a-i putea fi dați copiii în plasament.

Curtea a reținut că măsura dispusă de instanța de fond este în concordanță cu interesul superior al minorei S.D.M., care se află în situația copilului neglijat.

Potrivit art.89 alin.2 din Legea nr.272/2004, prin neglijare se înțelege omisiunea voluntară sau involuntară a unei persoane ce are responsabilitatea creșterii, îngrijirii sau educării copilului de a lua orice măsură subordonată acestei responsabilități, fapt care pune în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului.

Probatoriul amplu administrat în fața instanței de fond relevă dezinteresul total manifestat de mama minorei. Reevaluarea efectuată de D.G.A.S.P.C. a concluzionat că dânsa nu oferă condiții minime necesare creșterii, educării copilei și nici nu prezintă garanții că situațiile anterioare nu se vor repeta.

În concluzie, recursul a fost respins și a fost menținută înlocuirea măsurii plasamentului în regim de urgență, cu măsura plasamentului la asistent maternal.

3. Păstrarea relațiilor personale dintre părinte și copil. Promovarea interesului superior al copilului. Incidența art.8 alin.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Legea nr.272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului conține reglementări vizând dreptul copilului de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, care sunt conforme art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr. 27 din 28 februarie 2008

Curtea de apel a constatat că Legea nr.272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului stabilește – în deplin acord cu reglementările internaționale în materie – că interesul superior al copilului prevalează în toate demersurile și deciziile care privesc copiii, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești (art.2 din lege).

Pornind de la acest principiu, legea dezvoltă drepturile și libertățile civile ale copiilor și condițiile în care acestea se exercită. Referire la dreptul copilului de a menține relații personale și contacte directe cu părinții fac art.14, 15 și 16 din Legea nr.272/2004. Contrar celor susținute de recurenta P.F., care așează în antiteză Legea nr.272/2004 cu art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, reglementările naționale și cele europene sunt concepute a fi aplicate în armonie, rezultatul urmărit fiind acela al salvagădării drepturilor fundamentale ale persoanei umane, cu o protecție specială pentru copii.

Judicios primele două instanțe au corelat cele două categorii de norme, cu consecința respectării depline a interesului copilului.

Curtea de apel a considerat că este nefondată temerea recurente, potrivit căreia punerea în practică a noului program de vizitare ar fi de natură a accentua starea conflictuală dintre dânsa și intimat. De asemenea, a reținut că aspectele legate de vârsta și starea sănătății copilului nu sunt dintre acelea care să îl împiedice pe tatăl său să ia copilul în domiciliul său, mediul în care intimatul locuiește neavând nimic nepotrivit pentru minor.

Recursul a fost respins, curtea menținând modalitatea de vizitare stabilită de prima instanță.

4. Contestație în anulare specială. Interpretarea și aplicarea art.318 teza a II-a C.pr.civ.

La verificarea incidenței art.318 teza a II-a C.pr.civ. trebuie făcută o distincție netă între motivele de casare ori modificare a hotărârii, astfel cum ele sunt reglementate în punctele 1 – 9 ale art.304 C.pr.civ. și argumentele și susținerile ce sprijină aceste motive de casare ori modificare.

Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr. 41 din 27 martie 2008

Curtea de apel a reținut că art.318 teza a II-a C.pr.civ. are în vedere numai omisiunea de a examina unul din motivele arătate în art.304, pct. 1 – 9 , iar nu argumentele de fapt sau de drept invocate de părți. Oricât de larg ar fi dezvoltate, cele din urmă se subsumează – întotdeauna – motivului de casare ori modificare pe care îl sprijină. Instanța de recurs este în drept să grupeze argumentele folosite de recurent în dezvoltarea unui motiv de casare, pentru a răspunde printr-un considerent comun. Este suficient ca instanța de recurs să precizeze considerentele pentru care a conchis că motivul de casare ori modificare este nefondat, chiar dacă nu răspunde tuturor argumentelor recurentului.

În speță, contestatorul N.C. a invocat în recurs argumente circumscrise punctelor 4, 7, 8 și 9 ale art.304 C.pr.civ. și curtea de apel – soluționând recursul în sensul respingerii – a examinat toate aceste patru motive de recurs.

Împrejurarea că instanța nu s-a referit la toate argumentele grupate sub aceste patru puncte, nu atrage – astfel cum s-a detaliat mai sus – incidența dispozițiilor art. 318 C.pr.civ.

Curtea de apel a respins contestația în anulare.